உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமயிலைக் கலம்பகம்.

புரசை-அஷ்டாவதானம்

சபாபதி முதலியாரவர்கள் மாணாக்கர்.

திருமயிலை வித்வான்,

சண்முகம் பிள்ளையவர்களாற்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

வடியூர் - சு. சொக்கலிங்கம் பிள்ளையவர்களால்

எம்பரர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சோபகிருது வருஷம்

மகரரவி.

வேலுமயிலுந்துணை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

திருமயிலை வித்வான்,

சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கரும்,

சென்னை எஸ். பி. ஜி. ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

கா. நமச்சிவாய முதலியார் பாடிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

சிலம்பகந்தோறும் விளையாட்டயர்குகனைத் திருமயிலைத்
தேவதேவனைக், கலம்பகத்தைப் பிழைதபுத்துத் தருதியெனக் கமழ்
சீரகத்தினோங்கு, மிலம்பகமேபுனைமாயிற்றேனறியோன் சொக்க
கலிங்கவேந்தலகேட்பத், தலம்பகருந்திருமயிலும்புகழாமென்று
துசெய்துதந்தானம்மா.

அனையனியாரெனின் மறைதுமாறுமாமுகத்திறைக்கேய
னைபூண்டோனை, முனிவிகந்தெற்கிலக்கியமுமிலக்கணமுநங்கனிவி
னொடுமொழியுநீரான, கனியொருமுமமையுங்கனியக்கவிபாடுங்கவி
நலத்தோனகறருங்கென்று, மனையவடக்கமுநகூட்பொருந்து
சண்முகநாமத்தழகியோனே.

கணபதிதுணை

திருமயிலைக்கலம்பகம்.

காப்பு.

கட்டளைக்கலித்துறை.

கயிலைக்கிறைவர்கபாலீசர்தஞ்சொற்கலம்பகமயா
னயிலைபயிலுமறிவுபெற்றோருதவமிர்தவலவி
குயிலைத்தழுவியசிஙகாரவேலறகுயாதுணையா
மயிலைப்பதிவளர்குஞ்சரச்செஞ்சரண்வாழ்த்துவனே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரு

பூத்தாடும்பயின்மலராறபூசிப்பான்மயிலுருவாய்
சீததாடுமெபருமகிநாரதனிநதிரனவிரிஞசனிவை
காததாடுமெவருநதிரனுமயிலேசனகலமபகதன
கூததாடுமெபிளளைதிருவடிமலரைமுடிசூட்டிக்கொ

நூல்.

வண்ணகவொத்தாழிசைக்கொச்சகக்கலிப்பா.

சீர்கொணடசதுர்மறையுநதெள்ளமுதப்பெருங்கடலவாழ
காரகொணடமணிவணணன்கடவுளருநதொழுதிறைஞசப்
பொன்னிமையபபொருப்பரசனபுரிதவத்தாலுதித்தருளுங்
கன்னிமையனறுஙகூநதறகவுரியுளஙகளிசிறபபக்
குரகதமேழுறபபூட்டுயகொடிஞ்சியநதேர்விலகவிமா
மரகதபபாசடைபபுன்னைவளர்மயிலையுறைநதனையே.

செல்காலமெதிர்காலநதெரிநதுயிர்களனைத்தினுக்கும்
பலபோகநதனுகாணமபடைததும்வினைபாகுபடறிநது
யீஙகிதுநாமிழைததிடினமேலிஃதுறுமெனறெணணுறறு
தீஙகுபுரிநதிடுமவேதனசெயதவினைக்கீடாக
வாஙகவனறனணிமுடியோரைநதினிலொனறினைநீக்கி
யோஙகுகபாலீசனெனவொருநாமநதரித்தனையே.

இவை ஆறடித்தரவுகள்.

தென்னிலங்கைவாழ்நிருதன்றிறலழுங்கத்திருந்துசெய
மின்னிலங்கைவாயரவின்மேனடித்தாற்கீந்தனையே.
புயற்றினமார்பொழின்மயிலாபுரியிலாணிசிவிரத
மியற்றினரெமபதத்துறைவரெனத்திருவாய்மலர்ந்தனையே.
பற்றியவித்திடுஞ்சூரபற்பனைப்பன்முனைசாட
வெற்றியயில்சிங்காரவேலவனுக்கருளினையே.
உலந்தனேயெனப்பாவியொருங்கிமையோரபயமிடச்
சலந்தரனைமிடல்சாயத்தடிந்தருளிச்செய்தனையே.
ஓராழியினைவிரும்பியொளிர்விழிசாத்திடநம்பா
னீராழியினில்வளருநெடியோனுக்களித்தனையே.
நாரங்கதனிலணிந்துநடுங்கமுனிவராவிடுத்த
சாரங்கந்தனைநினதுதனிக்கரத்திற்பிடித்தனையே.

இவை ஈரடித்தாழிசைகள்.

மடநடையனமெனநடைபயிலிருடியா
மடவியர்மனைதொறுமேபலிபுரிந்தனை.
கடிகமழ்கமுகிநெடுநெறழதருகளமிசை
கடவிடைபடுநெடுமரவிடமணிந்தனை.
அடல்கெழுதடயதினமிடைதரவிடைவள
ரடையலாதிரிபுரநீறெழமுனிந்தனை.
இடியொலிபடருறவெடிபடுகனைகுர
லெயினனதுருவொடுகானிடைநடந்தனை.

இவை ஈரடி அராகங்கள்.

உலகநீயொருவனென்றுரைக்குமாயினை
அலகிலாவுயிர்க்குயிராகிநின்றனை.
வன்புசெய்யைம்புலப்பகையைமாற்றினை
இன்பமுந்துன்பமுமெனதெனமேற்றினை.

இவை நாற்சீரடி அம்போதரங்கம்-பேரெண்.

கதிரமறைச்சிலம்பினைக்காலிற்பூண்டனை.
அதிர்புலியதளினையரையிறுங்கினை.

முதுமையொடிளமைமுக்காலுநீத்தனை.
பொதியிருட்கரியுரிமுழுதும்போர்த்தனை.

இவை நாற்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கம்-அளவெண.

அறநெறிமுழுதும்விரித்தனை.
அடியவர்வினைகடொகுத்தனை.
மறைவளர்சடிலமுடித்தனை,
பெருமைகொள்சபையினடித்தனை.
முறைநிறைமனனிலுதித்தனை.
முயலகனமுதுகினமிதித்தனை.
இறையவளுறையுமிடத்தினை.
இணையகறிகிரிநடத்தினை.

இவை முச்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கம்-இடையெண.

நிறையளித்தனை-பொறையளித்தனை-[illegible]
யளித்தனை-அறவுளத்தனை-மறைவளாத்தனை-[illegible]
விசைத்தனை - ஆறணிந்தனை-நீறணிந்தனை - அ[illegible]
யாயினை-ஏறுகந்தனை-மாறிகந்தனை-இல்லதாயி[illegible]

இவை இருசீர் ஓரடிப்பதினறம்போதரங்கம்-சிற்றெண.

எனவாங்கு-தனிச்சொல்.

கயிலையிற்கவின்செய்மயிலைமாநகரி
கனியிதழுடனுணடினிதுறைதேவ
நாலவகைத்தோற்றப்பாலவகைப்பிறந்த
வெழுவகைப்பிறப்பினுழிவறமுழுகி
யெழுந்திடறகரிதாயழுந்திடக்கூட்டினுந
திருவடிபிழையாவொருபெருந்தனமை
தழைந்தருளினானவிழைந்திடுமெவாமே. (1)

இவை ஏழடி நிலைமண்டிலவாசிரியச்சுரிதகம்.

வெண்பா.

மேலானதெய்வமினிமேதினியிலவேறுணடோ
நூலானதுபகருநுணபொருளு-நாலான

ருமயிலைக்கலம்பகம்.

வேதங்கடநதுநின்றான்மேவுமயிலாபுரியான்
பாதங்கடநதுநின்றானபார. (2)

கட்டளைக்கலித்துறை.

பாரிடஞ்சூழ்ந்தொளிவெண்முத்தமீனுமபசியபுன்னை
வேரிடங்காணிகொண்டாமயிலாபுரிமேவினரே
லாரிடந்தோறறுமெழிலவளாமெனமைகண்டாய்ந்தலவோ
சீரிடங்கொண்டவுருமாறிமாரனறிரிகின்றதே. (3)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம.

தேங்கமழுமலர்ச்சோலைத்தெனமயிலாபுரிவாழுநதேவரேநீ [தீர்
ரோங்கிவரு மறலிதனககொருவருககுங கிடையாதவொருதாளீந
பூங்கமலமலர்சொரிநதபூவாளிதனையெரிததீர்புவியினமீதே
யீங்குமதுசெய்கையினு லுமக்கடிமைபபடுவரினியாவர்தாமே. (4)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியச் சந்தவிருத்தம.

தானவருநதொழமேவியிருநததயாநிதிநண்பர்கபாலீசர்
வானிமிர்கினறபுன்னைகவனநதனிலவாவிமருங்கினிலவாழ்நாராய்
நானவரினபுறுநாளினவினறனநாதாமறநதனாநீரேனுங
கூனவிளமபிறைமாருதமுங்கொடிதாயவருகினறதுகூறீரே. (5)

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம.

கூரிருக்குமவிழியலையடநதையொருகூறிருக்கவுதிசீதளங்
குலவுகங்கைமுடி மீதுவநதுகுடிகொணடிருககவுமவளங்கெழுஞ்
சீரிருககுமவடிவமபசநதொருபுறஞ்சிவநதுவிரததிறை [மேக
நீவிழிததவுமையோகியெனறுதுதிசெயவாபாவமிஃதெனசொல
ஞரிருககுமுதனமறைககுமறிவரியநுணபொருளதாகியே
யகிலலோகமுமளிததுயிரககுயிரதாயிருநதருளசெய்யரே
யேரிருக்குநளினபபொகுட்டினிலிருககுமிநதிரையிருக்குநல
லெழிலிருக்குமயிலாபுரிககுளினிதாயிருககுமகிலேசரே. (6)

பதினாறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம.

தாரேழுமருமநதனிறறுயலவரைபபகைதடிநதுலகமொரு
குடைநிழற் - றஙகவினிதரசாள்வாபொனனுலகையாள்வரொனிர்

தனைகபிலைகாணிகொளவா, காரேழுமவெள்கக்கவின்செய்ந்நூங்கு-
முறகறறையரமகளிாகாநதட்-கைததலநதனிலயாமெழுதிததுவளரு
கிரிறகளிநதமுதமூறுவரலபோ, லோரேழிஙிசயமைமததினன
ரமடபுளாரவளரொளளொளிததுமபிமினிரு-மூயர்மவுலியிமையவர்க
ள்கறபகபபூமாரிபொழியாதெழுநதுபொழிப, வாரேழ்வகைபபெ
ருமபிறவிநோயதீாததருளவணிமயிலைவீறறிருக்கு-மகிலாணடநா
யகாதிருபபணிசெயக்கருதியனபுகூாதருமவாகனே. (7)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம.

அலலொன்றுதிருமிடற்றுாணிமயிலைப பதிவாழுமையரெ
ய்யும, விலலொனறுகாதெடுததவேடனைக்காயநதனெனறுவி
ளமபினாற, சொலலொனறிவவுலகதனிறகேடபதலலாலவொ
ழுக்கஞசோதிததேமால, வலலொனறுமுலைசசுவடுமேவனாததழு
மபுந திருமாாபில வயஙகுநதானே. (8)

எணசீரக்கழிநெடிலடியாசிரியச்சநதவிருததம.

தாடாரத்துவைத்துநெக்குடைநதிடக்குடைநதுபைந
தாதணைநதுநறவுகொபபுளிதெழுநதுகணமலாக
கோடுதோறுமவிளரிவணடினஙகளிநதுபாணசெயுங
குளிாவளஙகொணமயிலைநாதரேதெரிநதுகூறுவீ
ராடகதொடிக்கையாலணைநதுமுததமிடடிவ
ளமுகிருநதபவளவாயினமுதவூறலுணடிடிற
றேடுவானவாககிரஙகிரா குடிததநஞசினுந
தீயதோதெவிட்டுமோதிருவுளககுறிபபதே. (9)

பனனிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருததம.

ஏாாரிளவெணமதியமணிநதிருக்குநகோவேகருக்கோவை
யெளிதிற்கழிக்கததிருநோக்கமெனறுமளிககுமணிக்குன்றே
யாரராவமுமேயருடகடலேயணிபிறகணிமபகமணிமேய
யகிலபுவனங்களுநதுதிபபவாமனயூருமபசுநதேனே
காராாகணடததாணடகைமுககணனுபவளவணணசெங்
கயலாாவிழிக்கறபகக்கொடிசூழ்காவேயமராதொழுநதேவே
தீராயடிமயனகவலையினைத்தெளிவாருள்ளததெழுமொளிமேய
செநதாமரைமெனபொகுட்டிலுறைதிருவாழமயிலைபபெருவாழ
வே. (10)

கட்டளைக்கலிப்பா.

வாழுமவெள்ளிமலையொன் றிருக்கவும் வளரும்பொன்மலை
மேருவிருக்கவுந, தாழ்விலாதகுபேரனுநதேவரீர் தமதுதோழமை
யாகியிருக்கவு,மாழிசூழ்புவிமீதிலறமபுரிந தருளமாதுமிருக்கவுமா
ரநதிசை,யேழுஞசூழ்மயிலாபுரியையரே யிரக்கவநதெடுத்துரை
செயயிரே. (11)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

எடுத்தயாகசைபினபயனபெறுகின்றிலரெறிதிரைக்கடனமேற்பா
மடுத்துவணடினமேழிசைபயிறருமதுமலாபபொழிலவாவி [ண
யடுததெனமயிலாபுரியிலனுறைநதானநதபபெருவாழ்வு
கொடுததிடுஙகபாலீசனைநேசமாயகதுழைவுடனபணியாரே (12)

நேரிசைவெணபா.

பணியாரமயிலைபபரமபொருளினபாரவை
பிணியாவையுநதுரத்திபபேர்ககும-மணிகடுக்கை
வாசததளையவிழககுமவாரசடைபபொறபாதமலர்
பாசததளையவிழ்க்குமபார. (13)

அறுசீரககழிநெடிலடியாசிரியவிருததம.

பாராதரவுபிறிதறியாளபருவமறியாள்பிறாக்குறியா
டீராதரவககடலனலமபாறசெறிமாருததகிறகுடைநதாளென்
றூராதரவாயெடுததுரைபபாரணஙகிறகடுததகுணங்களெலாம
போராதரவுகுடியிருககுமபெமமானமயிலைபபெருமாறகே. (14)

அறுசீரக்கழிநெடிலடியாசிரியவிருததம.

கேதனுயகனுலகினிலலமவரக்கெழுமியதுயாதீரபபான்
போதநாயகனமயிலைவாழநாயகனபுவனநாயகனபோநத
வேதநாயகனமெயபபொருளுயகனவிரிஞசனமாலபணியாத
காதநாயகனகிலலோகமுநதொழுநாயகனிவனறேனே. (15)

புயவகுபபு-ஆசிரியவணணை விருத்தம.

குரைகட விடியென வருமதகரியினை
யெறறிய பறறிய பிடிததடாநதன

இணையடி பரவிய வடியவர் பிழைதனை
யெட்டுத் திக்கப் புறத்தெறிந்தன
எழுதரு முமையவ ளிணைமுலை தழுவிய
ணிப்புற் றிப்பல புலிக்கிரங்கின
இலகிய சுவைதரு பதிகவின னிசைமொழி
யிச்சித் திச்சித் திசைக்கின்றன

குரைகழ லிகழ்வுசெய் தெழிலொரு மசமுயல
குற்றத் திற்குத் தலைக்கரிந்தன
கொலைபுரி மறலியை வலனுறு புவிமிசை
குப்புற றிட்டுக் கிடக்கவென்றன
குலவிய விரணிய னுரமடு குருதிகு
டித்துக் கொட்புற் றதிர்த்துவிஞ்சிய
கொடுவெறி யுடனெதிர் வருமரி முகனுடல்
கொத்திக் கொத்திக் கிழித்தெறிந்தன

கரைபொரு கடல்விட மமுதுசெய்
கட்குச் சித்தத் துயர்க்களைந்த
கயிலையை யகழ்பவ னொருபது சிரமெ
கத்தச் சற்றுக் கறுத்திருந்தன
கனிவுட னிருதொழி லரியயன் மனனிடை
கற்பத் துப்பொற் புறத்தழைந்தன
கருதர மகளிர்க ளிருபுடை கவரிக
ரத்திற் பற்றிச் சுழற்றநின்றன

விரைகம ழிதழிவெண் முகையவிழ் தளவொடு
வெட்சிப் பிச்சித் தொடைக்கிசைந்தன
மிகுமதி நிறையுள முனிவரர் மடவியர்
வெட்கிப் புக்கப் பலிக்குநின்றன
விரவிய குளிர்பனி மிடைதரு கமனிய
வெற்பைப் பற்றிக் குனித்திருந்தன
விரிபொழி லிலவிய மயிலையி லிறையவர்
வெற்றிக் கொற்றத் திருப்புயங்களே. (16)

வெண்பா.

புயங்கந்தரித்தபுனிதனைப்போற்றார்சீர்
வயங்கந்தரித்தசெங்கைமானுங்-கியங்கி

யிருப்பார்மயிலையிறைவனுக்கொன்றீயும்
விருப்பார பாவிணைஞருவார். (17)

கட்டளைக்கலித்துறை.

வாராருங்கொங்கையுமைக்கொருபாகமவருக்களித்தார்
நீராருமங்கையுங்கேளாவுபாயகினோகதலவோ
வேராருறுபபினிற்கெலலாஞ்சிறந்ததெனமகிழச்
சீராருஞ்சென்னியிற்றென்பயிலேசர்முன்சேர்த்தியதே. (18)

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியச்சந்தவிருத்தம.

தேவதுந்துமியுடன்செயங்கொள்பேரிகையுமதிர்ந்
திடவிளங்குபொன்னிழைத்தசின்னமோடுகாளமு
மேவிராகமோடுவேடம்விட்டிரென்றிசைத்ததால்
வெட்கிலீரிரைக்குநிந்தவிருதுமக்கடுக்குமோ
பூவின்மேலுறைந்திருந்தபோதனுக்குமஞ்சிரம்
பொருந்திநிற்குமோவெனும்பொறாமைவந்துவிளைதலாற்
பாவமுங்குறித்திடாதுபதறியொன்றுகிள்ளினீர்
பாலலோசனத்தரேகபாலகைத்தலத்தரே. (19)

மடக்கு-பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தள்ளிநடக்குந்தாராவேதளிர்கைமலர்ப்பந்தாராவே
தவழ்வெண்ணிலவேதணியாதேதளருமிவள்சந்தணியாதே
துள்ளும்புனற்பைந்தடங்காவேதுயரமுள்ளத்தடங்காவே
துளிகொண்டெழுந்தமருங்காரேதூற்றுமலரின்மருங்காரே
பிள்ளைச்சுரும்பார்கழுநீரேபெருகுமிவளுக்கழுநீரே
பிறங்குங்கடல்வாயிரங்கலையேபிரிந்தோர்க்கொருகாலிரங்கலையே
வள்ளக்கமலம்பயிலன்னமேமறந்தாளிவளுண்பயிலன்னமே
வளரும்புன்னைவனத்தாரேவழங்கார்கொன்றைவனத்தாரே (20)

தவம்-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தாவுமரிமான்கிடந்தவனமீதிற்சருகருந்தித்தயங்கைந்தீயி
னாவிலொருவிரலூன்றிநின்றுமுயன்றருந்தவங்கணயந்தான்ஞேள்
பாவிவருமோகமதமாச்சரியமொழிந்திளைத்தபடிவத்தோரே
தேவன்மயிலாபுரியைச்சிந்திப்போமெனின்வினைகள்சிந்திப்போ
மே. (21)

கட்டளைக்கலித்துறை.

போதரிக்குங்கங்கைசூழ்மயிலேசன்பொற்றாமரைத்தா
ளோதரிக்குங்கிடையாதருளுக்கமவனதுன்னையென்று
மாதரிக்குங்கரமஞ்சேலஞ்சேலென்றபயநல்கும
வாதரிக்குநெஞ்சமேதஞ்சமாவதென்மறதிலையே. (22)

நேரிசைவெண்பா.

தெள்ளமபுனற்கங்கைசேர்மயிலைநாயகனை
யுள்ளநினைந்திடுகவோதுகவாய-கள்ளவிழுமு
வண்ணனையேகொண்டுவணங்குகவெண்கைவளர்முக்
கண்ணனையேகாணுகவென்கண். (23)

வஞ்சிவிருத்தம்.

கண்ணுமாவியுமாயினா, னண்ணலான்மயிலாபுரி
யெண்ணுவாரவினையாவையும, விண்ணிலோடு

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம கழிக்க...

திண்ணமயிலைவணங்காரபோற்றீராக்கவலையுடன்றபாய
கண்ணுநதுயரக்கடறபடிவாயநாடித்திசைபாரததோடிவநது
தண்ணமபுழுகுமபனிநீருஞ்சாத்துமவிருப்பாவிருபொழுதுங
கண்ணுமுறங்காயுனக்குமரக்கலமேமண்ணநதாரதணநதாரே. (25)

கட்டளைக்கலித்துறை.

ஒதிச்சிறநதிடுயகண்ணோகணலைகயிலோங்குமழு
பாததததமுதநதருமதிதேயததபழிகினறதார
கோதறறமேனமைவளர்மயிலாபுரிகோயிலகொணட
நாதறகருளவைத்திருக்குமிடநதனைநாடுவனே. (26)

வண்டுவிடுதூது-நேரிசைவெண்பா.

ஏஙகிபபுனமாலைகிளைத்தேனைனமாபிற
றுஙகிறசிறநதகொனறைததாமாலை வாங்கிப
பறநதுவருமோமயிலைப்பைமபொழிற்றேனுணடு
மறநதுவருமோமாதேமா. (27)

எணசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மாமருவுற்றினிதிருந்துதிருநடஞ்செய்யு மயிலையினிலொரு பொழுதுவாசஞ்செய்தே, பாமனிதர்கொடும்பாவம்புரிந்தாரே னும்பொள்ளெனவேதுள்ளியமன்போதுமுன்னஞ், சேமருவிததிரி சூலங்கரத்திலேந்தித் திருமுகத்திற குறுவெயர்வுதிகழநதோன் றக், காமரெழிறகற்பகப்பூங்கொடியினோடுங் கபாலீசரோடிவரக் காணலாமே. (28)

சந்தத்தாழிசை.

காலையம்புயஞ்சொரிந்தமுருகுயிர்க்குமாதுவெனக்
கலங்கநெஞ்சுகயலைவென்றகணகணீர்ததும்பிட
வேலைமீதெழுந்தஞ்சுடனபிறந்துவந்திடும
வெண்ணிலாநெருப்பிலேவெதும்பிவாடனுாயமோ
வாலகோமளச்சுதாகரப்பெணீர்த்ததங்கமிடு
மயிலைமாநகர்க்குள்வாழுமவாசரேயுலாசரே
யேலவார்குழற்கண்மங்கைநேசரேயெழிற்கபா
லீசரேயருட்கனிந்திலங்குமெய்ப்பிரகாசரே. (29)

கட்டளைக்கலித்துறை.

பிறைமுடிக்குஞ்சடையாரடியார்தமபெருமபிறவித்
துறைமுடிக்குந்திருநோக்குடையாரருள்சூழ்மயிலை
நறைமுடிக்கும்பொழிற்பைங்கிள்ளைகாளுள்ளநணபுவைத்தென்
குறைமுடிக்குமபடிகூறீர்மகரக்குழைசசெவிக்கே. (30)

பதினாறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மணிகொணடவண்ணனுந்தணணெனுங்கமலத்தினவாசமு புரிந்துபிரியா - மறையோனுமவணடுயறகிறையோனுமவாய்மை யெழின்மானவருமவானவருநற், பணிகொணடபாதலம்பூதலத் துறையுயிர்ப்பகுதியுந்தகுதியுறுமெய்ப்-பணபுபெறவநதுநின்றனுதி னமவணங்கிப்பணிந்துபறபலதுதிசெயு, மணிகொணடதெனமயி லைநாதனைக்கள்ளவிழுமபுயமலர்ப்பாதனை - யணடபகிரணடமேந் தணடமேடுருவிவளரணணறனையஞ்சலிப்பாம, பிணிகொணடபிறவிப் பெருங்கடறகுழிதனிறபெட்புறக்கொட்புறாது - போதமெயஞ் ஞானவமுதவாரிதியைப்பெறறகருளகிடைததருள்கவே. (31)

வஞ்சிவிருத்தம்.

கதியும் பெறுவார்-நிதியும் பெறுவார்
மதியன் மயிலைப்-பதிகண் டவரே. (32)

வேற்றொலிவெண்டுறை.

பத்திசெய்மயிலையில்வித்தகாபத்மலர்பணியார்போ
லத்தமதனிலுறுகொற்றவாசிலத்துக்கண்டறியாரோ
சித்தசனைக்கண்ணொடுதோளைத்திருக்கினைமேறனைவ
தித்திறமவருத்திமேபயிருக்குரிக்குதுவே. (33)

கலித்துறை.

ஏதநீக்கிநல்லனபாகடுன்புருத்தெழுங்காலன்
வாதைதீர்த்திடுமயிலைமாநகரப்பெருவாழ்வேயான்
காதலாற்குடியிருக்குமிகத்தாமடைப்பைகைவிடுங்காலட
பாதத்தாமரைத்தனிவிடங்கொடுப்பதுனப்பாமாமே.

பதினறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரு

ஆரிருக்குமலர்சோதிருச்சடிலவையமேயுமதுசெய்கைநா [பொன்
னறிவனைங கண்ணொடுத்து மாரனவரவனறு கணணினைவிழித்தி
ஞரிருக்குமவரிதவழுத்றசிறகரொடுபறந்திடநடுங்கவே
நண்ணுமுப்புரமுனவெனறசேவககனைப்பதாகியேமுடிந்த்தா
லேரிருக்குமழுநெடியசூலமேனெடுத்துவீணிலைசுமக்குமீ
ரெனனபாவமிம்மைத்தனுமக்குரைசெயீமொழிநகூடரிலங்குபொன்
வாரிருக்குமுலைமலைமடந்தைமணவாளசுந்தரரேதிரு
மகளிருக்குமயிலாபுரிக்குளருளவந்திருக்குநிறைவாநரே. (35)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வண்ணம்பசந்தசிலையெடுத்துவளைத்துமலர்வாளியைத்தொ
டுத்துத், தண்ணெனறனங்கனவிலமேவுறுத்துணைபிமமயிலையிற்கு
ணமேடா,பண்ணணன்புறுமருசிறைபளிகளடைந்தாதளைநதினனினைச
பாடுந, தண்ணம்பசுந்தத்தொழுகிக்கழிந்தார்சோமகந்தீர்கோ. (36)

பதினமூன்றுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியச்சந்தவிருத்தம்.

கருத்தரமகளிர்கரங்கணமீதொளிவிரிகதிர்கிலவுமிழ்கினறசாம

ரர் கவினொடுசூழ்ந்தனருவானவர்துதிகூற, வரியொடுபிரமன்வ
ணங்கிணைமுடிவருடவினொளிசெய்சிவந்ததாளினர் அலைகடலவரு
விடமுண்டநாயகர்மயிலேச, ரிருவிழிசொரிபுனலசிந்துதாரைகளி
னைமுலைமுழுகிவழிந்துவீழ்தர விளகிலாமனதுபிரிந்துபோயினா
கழியூடே, குதுகுலமறவருகொண்டலேகிறைமுருகவிழுமலர்சொ
ரிகண்டலேபிரி குருந்துயரறிதருபனறிலேகடனுரையீரே. (37)

கட்டளைக்கலிப்பா.

கண்டுசேர்க்கரைதேனினினித்திடுங்
காமாமெனகுதலைச்சிறுமென்மொழித்
தொண்டைவாய்க்கிளிவாடித்தவித்திடத்
துய்யதென்மயிலாபுரியையனை
மண்டுதீயபுனற்கங்கைவிரவியும்
வளருஞ்சந்திரகிரணமருவியு
முண்டிருந்தவிடத்தினமகிமையோ
வுளங்குளிர்ந்துருகாதிடுமுண்மையே. (38)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உருமலர்க்கணைத்தழற்கிலக்கமாயவெதுமபின்
டொளிவடங்கரிந்துசாந்துலர்ந்துவாய்புலர்ந்துமின்
றிருமலர்க்கண்ணீர்ததும்பவெண்ணுகின்றதுயரநீ
டெழிலவளங்கொண்மயிலையின்கணிறையருந்துகுருகுகாள
அருமலைப்பெண்ணூமிசைக்கலந்தசெப்பெனத்திரண்
டணிகலஞ்சுமந்தெழுந்தினருளசுரந்துபெருகிடுந்
திருமுலைப்பாலமுதமுண்டுபாடல்செய்தசெந்தமிழ்த்
தேனுகர்ந்திருந்தவண்ணல்செஞ்செவிக்கிசைப்பிரே. (39)

அம்மானை-கலித்தாழிசை.

விலவந்திருச்சடிலமேவுமயிலாபுரியார்
செலவந்தழைத்துநிறைசெல்வர்காணம்மானை
செலவந்தழைத்துநிறைசெல்வரேயாமாகி
னிலலங்கடோறுமிரப்பரோவம்மானை
யிரந்தாயிதிதலைவந்தேறலாலம்மானை. (40)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மானிருக்குங்கரதலத்தின்மரகதப்பைங்கிளியிருக்குமறமோரா கையிற, றேனிருக்குங்கருங்கூந்தற்செஞ்சடையுஞ்சோந்திருக்கு ஞசிரத்தினமீதி, லானிருக்குஞ்சந்நிதியிலருளிருக்குந்திருமுகத் திலகத்தினீயகா, நானிருக்குமவர்க்கரியநாமயிலையினிலிருக்குநா தனறமேகே. (41)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தண்ணித்திலமணியேயொளிதனைவிட்டகணமணியே
தவழுமபருவனேயேநிறைதளருஞசரிவளையே
னண்ணித்தருமயிலாபுரியண்ணறகொருமொழிநீ
நவிலப்பெறுவேனோதனிகவலைப்பெறுவேனோ
வுண்ணிறகுறுகிளியேயுடலகண்ணிதெறுமொளியே
யுறவிட்டனைழுகுயிலேமகளறவிட்டனகுயிலே
விண்ணிறசெலுநாராயதுயர்பெண்ணிறகருளகூராய
விளாமெயககுருகேயிவணமெலிவிறதருகே

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

குனிக்கும்புருவக்கொழுங்கயற்கட்குமுதவிதழ்த்தெனம யிலைவளா, பணிக்குங்குமக்கொங்கையையிட்டபாறபரிந்தாருள்ள மபொருந்தாரோ, றனிக்குந்தெனறற்றாகட்விசசுருமபுமுரலை ங்கணைதொடுத்தே, யினிக்குந்தவாக்கொண்டனங்கனவரினினியா ரிவருக்கினியாரே. (43)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியச்சந்தவிருத்தம்

இனியிருக்கினுலறிந்துமெட்டொணுதநாதனு
ரிருதயத்திருக்கமினனெனசசட்டாட்விக்குளே
குனியிருக்குமவெணபிறைககொழுந்தனறறவுழ்ந்திடுங
கொடியமாருததொடுங்குலாவினினறுவருத்தலாற
றனியிருக்குமங்கையாக்கிருக்கவிநதவூராது
தக்கதன்றிதன்றியாயிரந்தலைப்பொனமாசுண
னனியிருக்குமாழிவாயினகாகினைநததாதலான
ஞாயமுணடோமயிலையி [illegible] வே. (44)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்-பாண்.

இருநாண் மயிலைசார் புகழ்பாடியின்னிசையாழெடுக்கும் பாணா
பரிசிலதுபக லொன்றுநீங்கவென்றேனவிழித்திடுமோபார்க்கவென
[று
டிருக்குசினக் கனிறென்றே னெவ்வாற்றிற பிடித்ததெனச்சிரித்தந்த
கின்றாள், வருமொருமா தயக்கமென்றே னங்கமெலாமகிழ்ந்தோடி
வருகின்றாளே. (15)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியச்சந்தவிருத்தம்.

வைகலந்தகூலமொன்றுகைகலந்தநேசனூர்
வாசனூர்சிறந்தபுன்னைவனமலிளங்குமீசனூர்
மெய்கலந்துபுகழ்சொரிந்துபாடுகின்றபாணனான
மேவிவந்தபரிசுகண்டிராசனென்றுவீணைநீ
கைகலந்துபாடநண்புசெய்யவிந்தவயலினைக்
கடந்துநின்றுபார்மலர்த்ததடங்கிடங்குகவினுமேற
பொய்கலந்தமொழிசொலாதநிறைமனத்தர்மயிலைகாண
புறுவைமோடிதானையானைபெறுவைதோடிபாடியே. (46)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஏராருங்கற்பகப்பூங்கொடிவாமத்தி
லிடங்கொடுத்தகுயர்ந்துவளர்ந்திடங்கண்பூர்ந்த
காராருங்கண்டருயர்ண்டார்போற்றுங்
கபாலீசர்சந்நிதிப்பிறகவினுந்தீர்த்த
நீராரவொருபோதுமூழ்கித்தூய
நீறணிந்தநிருமலனைநினைக்கின்றோர்க
டீராதபெருமபிறவிக்கடலின்மூழ்கித்
திளையார்களிளையார்களசிந்தைதானே. (47)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியச்சந்தவிருத்தம்.

தாதளைந்துமகரந்தநுகர்ந்தேதாவிநின்றுகுயிலகூவிபிருந்தே, கோதுமென்றளிகண்மீதுமிடைந்தேகூடுதண்பொழிலினூடுமகிழ்ந்தே, யேதமின்றிவளருஞ்சிறைவண்டேயீசர்தென்மயிலைநேசமெலிந்தே, சீதவார்குழலபசந்தனளென்றேசென்றுகண்டுதொழுவென்னுரையின்றே. (48)

மதங்கி-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இலங்கையரசிருபதுதோளெரிதரவன்றடர்த்தமயிலேசன்றாய
வலங்கெழுசீர்புகழ்பாடிவளாமறுகிலவிளையாடுமதங்கியாரே
துலங்குமுகவசிகரங்கண்டெமதாவிபதைத்தோடிச்சோராதேநீர்
கலங்கவசிகரமெடுத்துக்காட்டிவருகின்றதெனனகணக்குத்தானே. (49)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியச்சந்தவிருத்தம்.

குண்டலந்திகழ்ந்தசைந்துமின்றிலங்குகாதனார்
கூறுமவேதகீதனார்குளிர்ந்தபற்பபாதனார்
வண்டலம்புகொன்றைமாலையிண்டைகொண்டசெஞ்சடை
மயிலைநாதர்செயலறிந்தென்மயலடர்ந்துகூறுவீர்
கண்டலந்துறைக்கணின்றிரங்குகின்றவன்றில்காள்
கழியின்மீனருந்துகின்றகுருகுகாளவிழுமுகை
விண்டலர்ந்தபங்கயப்பொருட்டிறங்குபவளவாய்
மிளிர்பசும்பொன்னொளிதழைந்தமின்னுநூவியன் (50)

வலைச்சியார்-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வியலேறுசெழுந்தளிர்கள்விரிபொழில்சூழுந்திருமயி
லைப்பலேறுகருங்கூந்தற்புனமுறுவலவலைச்சியரேபுவனங்களியாவும்
மயலேறநடந்துவந்துமணிமாடவீதியிறகணவலையைவீசி
யயலேறுகழிபிருக்கவாவியினமீனபிடிக்கவந்ததழகிதாமே. (51)

நேரிசைவெண்பா.

எதுமொழியாமலெடுத்தேந்துகாவதும்போற
காதிவருபவிடத்தைக்கண்டஞ்சி-மேவந்தெருநி
விண்டோலரிடந்துவெண்டலபாலமேவுறுதேப
முண்டோயனமயானை. (52)

கட்டளைக்கலித்துறை.

உரைந்தேகிடக்குமயனமாணமகுடமுறைந்துறைந்துக்
கரைந்தேமயிலைப்பெருமானடிதொழுநாலுந்திமேல்
பிரைந்தேகிடக்குங்களுழுனவந்தானனறாவமிடபாட
விரைந்தேகிடந்தவிடத்தின்பாதினைவெண்யதிமேய, (53)

ஆய்ச்சியார்·அறுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

ஏவலருமவிழியுமையாளிடப்பாகாமயிலைச்செழுநமூதூ
ரிற, கோவலர்தமமடமயிலேயமுதக் குடமொன்றெடுத்துக்கொண்டு
போந்தீர், பூவலருங் கருங்குழன்மேற் பொருந்துகுடமவிலையென
ணபுகல்வீர்பின்னர், மேவலருமிருகுடமும் விற்பீரோற்றிறந்துவி
லைகாட்டுவீரே. (54)

கனவுநிலையுரைத்தல்-கட்டளைக்கலித்துறை.

விணையாழவீடுதருமபெருமானவியன்மாமயிலை
யணையாயுறைதற்சரியார்மடியிலணைத்துமுத்தந
தணையாரமுதமெனத்தந்தனாவிழித்தேன்றனிநதேன
கிணையாதணைகிணைநதேனோமுன்னிமெய்ந்நேரமுமே. (55)

கொறறியார்-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

முரசதிருநெடுவீதிவளாமயிலாபுரிவேதமுதலவனவாய்நத,
சூரவமலர்த்தொடையான்றன புகழ்பாடித்துளவமணிகொறறியா
ரே, வாமதியமுகமீதின்மாலகாட்டிபம்பொனகூட்டிவருநதீரமாரபி,
லரவசயனமுநகாட்டிற பள்ளிகொள்ளவாருமெனபோமன்பாயத
தானே. (56)

கட்டளைக்கலித்துறை.

தானவநதிருநதெனனையாட்கொள்ளுநாதன்றயங்குபசுந
தேனவநதிருநதமொழிபாகன்றெனமயிலைசனெரு
மானவநதிருநதகாத்தானடியேனமனததிருக்க
வேனவநதிருநதனையோநமன்றாதனெனவுரைத்தே. (57)

பிச்சியார்-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஏறிடுணற்றடஞ்செஞ்சாலியிலகுதணபணைசூழ்நதெனறு
கிறைதருமயிலைமூதூர்நெடுநதெருவீதியீதிற
றுறவுகொண்டாடிநின்றுதுணைதகெழுசுவர்ககங்காட்ட
வுறவுகொளபிசசியாரேயுமையெவரிச்சியாரே. (58)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

யாரவராயினுந்தெனமயிலைசனறனிணையடிபணிவாரேற
றேவராகுவர்முனிவராகுவர்திசைமுகனமுதலான

மூவராகுவரிவர்ப்தஞ்சலித்தென்முடிவினின்புறுவீட்டிற்
போவராகுவராதுவிடுத்தவனியிற்புகுமவழியறியாரே. (59)

கைக்கிளை-கட்டளைக்கலித்துறை.

ஏத்தாதவர்நெஞ்சிலெட்டாதவீசனெம்மானருள்போற்
கூத்தாடுவணடினங்கூநதவிற்சிற்றடிக்கோகனகப
பூத்தாழும்பூவிலவருமிருநோக்குமபுடைபெயரு
யாத்தாருமபொன்னணங்கல்லணமயிலைவளாமுதே. (60)

சித்து-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம.

அங்கயல்சேர்மலாவாவிபொங்கர்சூழமபொன் மயிலாபு
ரியிற்பமபிவாழவீர, வஙகமறிதிரைககடலசூழ்புவியின்மீதுவண
மீதுமலைமீது வாசஞ்செய்து, நங்கணமாபிணுக்குரியாகினறநவ
கோடிசித்தா வித்தைநவிலவலலேந, தங்குமிளைப பாயினைமபிடி.
சோரிநதாறறருக்குவேம பசியாதமருநதுதானே. (61)

சிதது-நேரிசைவெணபா

தானெறிச்செலவநதழைககுமயிலாபுரி பி
ரானேறிஞன்சிததரேமபபா-வானெறிய
போநதுபளிஙகைபபுகழ்வெளளியாககிவைதமேதம
வாயநதகுளிகைநோமல. (62)

நேரிசைவெணபா.

மன்னுமயிலேசனைககைவநதசிததிளவலலமையா
லநிலததிறகணடமிருளாக்கிச-செனனியெலாம்
நீராக்கிக்கணணை நெருபபாக்கிபபெணணுருவ
மோர்பாதியாக்கிவைததோமே. (63)

அறுசீரககழிநெடிலடியாசிரியவிருததம.

வைத்ததோநேசததார்க்குவருமபிறபபதனைமாறறு
நிததனவாழமயிலைமூதூாநிலைபெறுசிததரோமயாம
அத்திபூமபாவைய ாயவநதவதரிததிடவஞ்ஞான்றெம்
விதனைபோலொன்றுகாழிவெநதூரகாடடிடவுமநதோமே. ( )

ஊசல்-எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

காதலுறுதேன்சொரிபூங்கடுக்கைபாடிக்
காராருங்கண்டாவருநகாட்சிபாடி
நாதர்பெருந்தொண்டைவளநாடுபாடி
நற்கனகமலைவளைத்தநலமும்பாடி
நீதிபெறும்வென்றிவிடைக்கொடியும்பாடி
நீடேழிவாழ்தருமவெண்ணீறுபாடிப்
போதுலவுங்கருங்குழலீராடிரூசல
புகழ்மயிலாபுரிபாடியாடிரூசல (65)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சங்கிலிபொற்சரப்பணிதண முததமாலை
தமனியக் கொங்கையிறறவழ்ந்துதவிழ்ந்தேயாடச்
செங்கையினிலேந்தியபைங்கிளியுமாடச்
செழுமபவளஞசரிகடகந்திகழ்ந்தேயாடப
பொங்கெழிலுற்றதிகமினணிறபொலிந்தேயாடப
புனைநுதலினறுமணிபபொற்சுட்டியாட
'வங்கயல்பாய்மலாத்திருவேயாடிரூச
லணிமயிலாபுரிமயிலேயாடிரூசல. (66)

எணசீாக்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம.

ஆலவிழிக்கடை புரளவாடிரூசல
அணிமகரக்குழையசையவாடிரூசல்
பாலொளிமூக்குறறிமினனவாடிரூசல
பதுமமலா முகமவெயர்பபவாடிரூசல
ஒலிடுநூபுரமவிளங்கவாடிரூச
லொளிர்கோலச்சிலமபொலிபபவாடிரூசல
ஏலநறுங்குழலிலங்கவாடிரூச
லெழினமயிலையிளங்குயிலேயாடிரூசல. (67)

கட்டளைக்கலிபபா.

சகலவேதமளித்தவனைநதுழாய் தனையணிந்துகளிதத வன்றன்மனத்,தகலகின்றிடுமையனைபபொய்கைசூழணிகொடண மயிலாபுரிமெய்யனைப், புகலமேன்மைதருந்தருமங்களிறபுநதிசெ ல்லபபணிததிடுமவெங்கதிாப், பகலைநோக்கியதணபணிபோலவே பாவநீககிப பலிககுமெயஞ்ஞானமே. (68)

குறம்-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

குறக்குமகட்கொடுத்தகுலக்குறத்திநானம்மேயென்றன்குறிதப்பாது, முகக்குறியிடைக் கணமிகத்துடிக்குதுனக்கதுவன்றிமுறத் தேவைத்துப, பகுத்திடுநற்சுளகுதனிலொறறைபட்டுவருகுதிதை பபாராய்நானே, மகுத்துவங் கொண்டிருந்த திருமயிலேசருண வாசலவரக்காணபாயே. (69)

சந்தத்தாழிசை.

பாலனுக்கிரங்கியன்றுபசிரத்தமொழுகிடும
பற்கறிதெதழுந்தனறபொறிபறக்கவந்துறுங்
காலனைக்கவிழ்ந்துகுப்புறக்கிடக்கவெமபிய
கஞ்சநாணமலர்பபதங்கருத்துணிறகவருள்செய்யீர்
ஆலிருந்துநாலவருக்கரும்பொருளபகர்ந்திடு
மையரேசெய்மெய்யரேவெவ்வனவி
சேலலம்புவாவியோடைசெழுமலர்த்தரு
டிசைவிளங்குமயிலைமன்றமிசைவிள

களி-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியம்.

வரியரவமகிழ்ந்தணிபுமயிலேசனகளியேம்யாமடத்துளே ரீர், புரிசிவபூசனையிபறறும பேரதெலலாங்களளினரேபுகலவீருங்க, டிருமனையாரவிழியிரண்டுங்கெணடையனரே சாராயந்தீண்டிடாரோ, வுரிமையுயிர பெறுஞ்சைவருண விட்டாறபிழைபபாரோ வுலகினமாதே. (71)

கட்டளைக்கலித்துறை.

உருத்தரங்காணிதுபோகுமுனனேநலனுறுதிபெற
வருத்தரங்காந்திருமயிலேசனைவாழ்த்துநெஞ்சே
திருத்தரங்காருடலபோலுமவினைதிகளந்தனக்குக்
கருத்தரங்காணிதினிவரமாகக்கடந்திடுமே. (72)

அடிமடக்கு-எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கருத்தினைக்கருத்தைக்கவர்ந்தனைகவற்சிகண்டனை கண்டனைவிழித்தே, யெரித்தனையெரிவைத்திருந்தனையிருந்தாரெய்தி

னையெய்திலாதவரைச், சிரித்தனைசிரிக்கத்திருந்தலன்றிருந்தச்செய்தனைசெய்யவெங்கதிர்சூழ், வருத்தனைவரும்பொன்மயிலையின்மயிலையின்கணாமயிலைவாழ்ந்தனையே. (73)

கடைமடக்கு-அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

† தனிக்கணபுரநாவாசனே தரிக்குங்களபவாசனே
தருக்கணனுழைவவாசனே தயங்குந்திரிபுரவாசனே
புனிதநிலைமிஞ்சகளமே பொருந்திடுவனஞ்சகளமே
புகழ்பெற்றனஞ்சகளமே போக்குமனவஞ்சகளமே
நினையினவருமெக்காலுமே நீங்கிடுமெக்காலுமே
நிலவுமதியங்காலுமே நிகர்க்குங்கமலங்காலுமே
யினையினமகவும்பிலையேயெறியெடுக்கு மயிலையே
* * * * * * * * * யிருக்குமூருமயிலையே. (74)

இடைமடக்கு-நேரிசைவெண்பா.

இருண்மயக்கமெல்லாமறநிமமாயவாழ்க்கைப்
பொருள்பயப்பத்துணைடோபுகலவீர்-அருள்பயக்கு
மாதிடத்தான் மாதிடத்தான்வாழ்மயிலைமாமணியென்
றோதிடத்தான்போதுமொளி (75)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒளியுருவந்தனைப்படைத்தமயிலைநாதருபயசரணாவிந்தமோதியோர்ந்து, தெளியுருவந்தாம்போகுமுன்னமேசொன்னமேன்றென்றிசையோனவந்திடுவானமேறமபிக்கண்ணிற, றுளியருவிவீழவழுதிடிணுங்கேளானதொடுவான்கைச்சூலவினையிடுவாள்சூழ்ந்தே,யளியுருக்குதிருத்தெஞ்சேதஞ்சமாமென்றுசிப்பாயணிமலராற் பூசிப்பாயே. (76)

உலா-நேரிசைவெண்பா

பூசித்திருக்குநரும் பூமலருமேடவிழ்த்து
வாசித்திருக்குமயிலையே-நேசித்தே
யம்பெருமானறனையழகுபெறப்பிடித்த
வெம்பெருமானசேருமிடம். (77)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சோந்தபராசத்தியருட்கருணைதோன்றத்திருந்துகுடிலையினுதனுசெழித்துததோனறத, தோயந்திடுவிந்துவிறசாதாக்கியந்தானறோன்றத்துலங்குசுத்தவித்தைமயேச்சுரந்திறறோனற,வாய்ந்தசுத்தமாயையுடன சுத்தந்தோனறவவைகலந்தபிரவஞசமனைத்துந்தோன்ற, வாய்ந்தபராஞ்சுடாதோனறுமபொழுதுகூடவந்துதோனறியதுதிருமயிலைமூதூர். (78)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தூயவெண்டிருநீற்றினுனெறியானசுடாசெயவெணமதிவேணி
யையனவையமீனறருளுமையவளொடுமமாந்தினிதுறைகோயில
செய்யலாந்தசெந்தாமரைமலரெனசசிறையளிதிரணடோடி
மையிலங்குகணமாதாவாணமுகமபயினமயிலைமாநகாதானே. (79)

நேரிசைவெணபா.

தாதவிழ்பூங்கொன்றையணிந்தனமையனைத ...
நாதனையெனகணமணிமையைநாவார-வோதுகி
ருணணினைநதீரலவீருறுமோபாகதிதா
ரெணணினைநதீா மணணிலிருந்து. (80)

மறம-எணசீாக்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

துன்னிமிளிர்வையடவங்களுடனபோாசெயது
தொலலாசரொருகோடிசூழ்ந்தாாவிணமேல
மனனாதிருமுகங்கொணடுவந்ததூதா
மறவாதமகக்குறவுமுணடோமயிலைமீதி
லென்னமதியாயவந்தாயதூதனென்று
மெணணாகளிவாக்கிணைபாரிதனைக்கேட்டாற்
கனனிதனைமணமபேசுநாகக்குமூங்குங்
கைதனையுமிகக்கணமேகொயவா மெய்யே. (81)

கைக்கிளை-மருட்பா.

வனசமலரடியுமவையகததிற்றோயும்
கனகமணிபபூணுங்கவினு-மினதாற்
றெருளுந்திமயிலையிற்றெய்வமாதலலள்
மருவளாகூந்தலித்திருநெடுநுதலே. (82)

கட்டளைக்கலித்துறை.

திருகுதலைக்கண்டசரநதரித்தசிவனவிழியாற்
கருகுதலைககணடகாமாவெனக்கணகலங்கிகின்று
வருகுதலைககணடர்சூழ்மயிலைசாமனமிரங்கா
ருகுதலைககணடதினினியாளெனகொலாறறுவளே.(83)

காரகாலம-எணசீாககழிநெடிலடியாசிரியவிருததம.

ஏலநறுஙகுழலிரதிமாரனபோாசெய
திடவதிரநதுகடனமுழவமீடடுஙகாலம
கோலமயிலசிறைகைவிரிததாடடுஙகாலம
குயிலகளிததுககூவாதுவாடடுஙகாலம
ஆலவிழிசொரியருவிமாறிமேயாடி
யாடவரைததேடிமனநாடடுங்காலம
காலகபாலீசாவரககாணுறெவனனைக்
கணடுகினறுகொணடலபயயஙகாடடுஙகாலம. (84)

எணசீாககழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

காரளிகளபணாகனிநதுபாடுஙகாலஙகதிாமணிபபொன்னூ சல்விளையாடுங காலம, வீராவிரிவுறவுளததிறுடுஙகாலம விரகமட வாாகருவநது கூடுஙகாலம, ஆரதழிமயிலைசா சூடுஙகாலமணிமு கைகளவீழநதுமணாடுஙகால, மாரனமலாக்கணைசொரிநதுபொழி யுஙகாலமவசநதககாலமமஞைஞயாடுங்காலம. (85)

எழுசீாககசழிநெடிலடியாசிரியச் சநதவிருத்தம.

பருததாதரிததேசுழிததேறியநதணமதிததோணிசாடொ ணபுனற்கூடினு, ரிருபபாாவிருபபாய்மயிறபூசைகொணடேயிவட் சோகலாரெனபொறுபபாளசொலீா, திருததாமரைபபோதெனை க்காணினினபஞசெழிததுாருநீளகணபசபபூரவை, கருத்தாளினை ததாளெருபபாரியெனபெணகனிககாலமாமவெணபனிக்காலமே.

நேரிசையாசிரியபபா.

காமாபூங்கமலமாமலாபபொகுடடிற
பொனனிறததூவியனனமவீறறிருக்கும்
வாவிசூழ்மயிலையிறகாவியஙகருங்கட்
கறபகக்கொடியுடனபொறபுறவிருநத

மணிப்பிணைப்பணியாப்பிணிமணத்தூஉ
பண்டருமழலைவண்டினம்புலம்ப
மங்குலுற்றெழுந்தபொங்கர்கடோறுங்
கொடுஞ்சிறைக்குருகினமொடுங்கினவிருப்பத்
தெறுங்கனற்பொறியிறகுறுந்துளிபிலிற்றி
நறுந்தண்வாடைவருஉங்
கொங்கவிழ்கூந்தற்கெனகொலாமினியே. (87)

சந்தத்தாழிசை.

ஏடவிழ்ந்துவிளரிவண்டினங்களிந்துபாடமுன
னிலகுகினறடைந்தருககளிணாகரிந்துசொரிதலா
லோடிவந்துநீர்சொரிந்துபோதலர்ந்ததோவெனு
வொளிவளைக்கைமின்னனார்களுனனிமனனுமயிலையிற்
றேடவிழ்ந்தமலவிகைச்சரம்புனைந்துமாணமதங்
தோய்ந்துதண்ணருமபனீர்கடோடடளா
லாடவர்பபுணாந்துமுத்தமிட்டணைத்திருக்க
மயிலிருக்கும்விழியினுரைவெயிலுருககுக

கட்டளைக்கலித்துறை.

காப்பிட்டபிள்ளைக்கறிக்கிச்சைப்பட்டுவைகைக்க [illegible]பயன
மாப்பிட்டுகந்தமயிலைசரோமலையானவுமமைக்
கூப்பிட்டுநின்றுகுனிந்தொருகோலக்கொம்பாறறடவிப
பூப்பிட்டகண்ணிசசயமாயினனவைமப்பயலவண்ணனே (89)

அறுசீரக்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம.

வண்ணம்பசந்தாளனுமவாரத்தைவழங்காய்தேனேவறிதுமன
முண்ணமறந்தாளெனவுணணின்றுருகுமனமேயுரையாயோ
கண்ணனயனுநதேடியின்றுங்காணவரியனுய்க்கயற்கட்
பெணணுக்களியனுயமயிலைபிரியாதிருக்குமபிரானறகே. (90)

சந்த விருத்தம.

† ஆரிதழித்தொடையாரரிதழிதொடையா
ரைங்கணைவேள்செருவென்றங்கணையார்குருகே
பாருவரிக்கயலைபாயுமவரிக்கயலே
பரிவிலுறங்கிலயேபரியதிமிங்கிலமே

வாருததித்திரையேவந்திலகித்திரையே
மயிலையிலமப்புயமேநீநறைபுட்குலமே * * * * *
நோக்ததிருட்குலமேகின்றிலகித்திலமே * * * * *
* * * * * * * * * * *
நீள்பொழிலசூழலரேநீந்தரியாளலரே. (91)

கட்டளைக்கலித்துறை.

ஆசித்திருக்குமறிவரியானஞ்சிறையளிகண்
மூசிததிருக்குமபொழிலசூழமயிலைமுதலவனருள்
பேசித்திருக்குமொழிததிடலாமிபபெருமபுவிக்க
ணேசித்திருக்குமுடலேசதமென்றுநீரிதமே. (92)

தழை-கட்டளைக்கலித்துறை.

மேடைக்குணமாமயினின்றுடக்கணடவாமெல்லியலாம்
பேடைக்குயிலுக்கருணமயிலேசனைபபெட்புறுகின்
றோடைக்குமேற்குமணங்கோநமையெடுததேயருநதுங்
கோடைக்குமாரிக்குமேமருநதாமிக்குளிதழையே. (93)

நேரிசையாசிரியப்பா.

தழைசெவிபபுகாமுகத்தறுகட்சிறுகவுட்
கைம்மாவினைதெரீஇச்செமமாநதிருநத
கழைபுதாததுறுகணன்முழைக்கணினறெழுந்து
வாலுகிரமடஙகலசாலவநதியஙகும
முளிபடுகானததொளிவேலேநதிக்
கடுவாரதுவழியடாபுணனீததிப
பொன்மதிலுடுத்ததென்மயிலேசனை
நோனார்மனமபுரைபானாட்கங்குலி
னையநீவருதியாயிற்
பொய்படுமருங்குலுய்வதோவரிதே. (94)

சந்தத்தாழிசை.

விட்டாடவிருகண்மீதுமயிலைநாடவறிவிலே
யாடநெஞ்சிலவநதடைநதுகாசயோடவே
கிலைதளாந்துகரணமோடமுரணைறுங்
வருமுணங்கடைக்கணேடைவருள்செய்வீர
ஙகடந்தசேடனேடவுநதியிற

செனித்தவேதனோடவஞ்சிறைப்புளோடவெருவியே
துநவனொடொணுதெழுந்துதுளபமாயனோடவே
தாதநியோடுஞ்சமுண்டதூபகந்தாத்தரே. (95)

இயங்கல-தாழிசை.

கநதரங்கநதனையணை கதுமுத்தாடியகிழ்பெருமான்கதிர்வெ
ணடிங்க, ஞநதரங்கந்தியுமணிநதுகநதபிரானடிகாணுதுலைநதேதே
டி, வநதரககிருநதிருமாலவணங்தமதிலாங்கமயிலைபனட, நந
தாங்கமுந்தனராலாறுவளோடுணமாலைநணங்குதாமேன. (96)

சம்பிரதம-பதினுனகுசீாக்கழிநெடிலடிபாசிரியவிருத்தம.

கைவிட்டுவிடவமாருலகமதகழ்நது வாாகடலினிறபோ
டுவனெடுங - கனகமாலவரைபோடுகயிலைமாலவரையுங கரநதி
டையெடுததாட்டுவன,பொய்விடடபோருறை [illegible]
கோளமுமபேதிபபனிப - புலவுநாறுவரியுநதெ [illegible]
டுகலினிது விதைையலவே, மைவிட்டிாாதகட [illegible]
வாசமபுரிநதுபிரியா-வளமருவுமாடமாளிகை [illegible]
மயிலைமாநகரின்மீது, மெயவிட்டபோதமமை [illegible]
தமெயபபொருளதாகினறு- மேவிவளரானநதவடிவா யிருநதரு
ளுமவிமலாபதமடைவிபபனே. (97)

தலைவனகார்முநதுறுதலகணடு கூறல-

கட்டளைக்கலித்துறை.

பன்னுகமபூண்டபரமமயிலைசன்பரிநதுறையும்
புனுகசசோலைபபுதுமலாநோக்கிபபொனபூத்திருநது
தன்னுணிறையொடுகெறபுடைமாதர்தனிபிடத்தின
முனனுகடம்போதலகணவாஙுககொனறுமுறைமையனறே.

தூது நிலைமண்டிலவாசிரியபபா.

மையரிமதர்க்கட்செய்யவ[illegible]
திருந்தமபுரியபபொ[illegible]
பொனமதில[illegible]
கொரு[illegible]

னெண்ணருமாயிரக்குங்கண்ணெண்ணவிருந்தே
யிமைக்கண்களோராறுகொடுக்குமின்னாருமென்னத்
தனைசெயலவிரிதாநவஞ்சனைபுகனற
ஐயனின்னருளுரைமெய்யெனவிருந்து
கைவளையிழந்தனைதயலுறுகென்த
திருச்செவிக்குரைத்தியாலவரிச்சிறைபனமே (99)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வரியாருமலர்ச்சோலைவளர்மயிலாபுரியானை வருமாதங்க, வுரி
யானையோங்கு கபாலீசனை னுந்தெள்ளமுதை யுள்ளத்தோர்கார,
மரியாது போற்றினார்களுசிவஞானமேபெறுவர் செகத்தினமீது,
ரியாதுபூமகளுநாமகளும்பிரிந்திருக்கப்பெறுவர்களே. (100)

வாழி.

வாழிஞானமறைகள்போற்றவளர்கபாலீசர்வாழி
காழியர்கமுதமூட்டுங் கற்பகவல்லிவாழி
ஆழிசூழுலகம்வாழியன்புடையார்கள்வாழி
கேழ்கிளர்தருமச்செங்கோலினர்புவியகத்துவாழி.

திருமயிலைக்கலம்பகம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீமெய்கண்டதேசிகர் திருவடிவாழ்க.

பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ருரு	க0	உறைதற்கரியார்	உரைத்தற்கரியார்
எ0	கஉ	செய்மெய்யர்	செம்மெய்யர்.

† இக்குறியுள்ள எஉ-கக ஆம்பாட்டுகளிற் சில சீர்களிறந்து விட்டன. கிடைத்தபடியே அச்சிட்டேன். இ-ச.

ாடவிரு
யாடநெஞ்சம்
கிலைதளர்ந்துசரண
ருமுனங்கடைக்கேன்
ங்கடந்தசேடனேடவுந்தியிற

நாரதர் கலகம்

மூன்றாம் பாகம்.

இது

சிறுமணவூர் - முனிசாமி முதலியார்

அவர்கள் இயற்றியது

இரண்டாம் பதிப்பு 1500-காபி

[illegible]

விலை அணா 6

1913

சென்னை

சிறுமணவூர்

முனிசாமி முதலியார் அண்டு ஸன்ஸ்

[illegible]

சிவகாமி விலாச அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

கடவுள் துணை.

நாரதர்கலகம்

மூன்றாம் பாகம்.

---

1. நாரதர் பூவிற் பிறப்படும் சாபமும்

நடந்தேறிய நான்குயுகமாக நாரதர் நாரதர் என்று புகழ்ப் பெற்றுவரும் நாரதமாமுனிக்கு நடக்க மகாப்பிரளயத்திற்கு முந்திய மகா கற்பத்திலே இவருக்கு நாரதனென்கிற பெயரேகிடையாது. சென்றுபோன இருபத்தெட்டு சதுர்யுகங்களுக்கு முந்தி சாமவேதத்திலே ஓயாமற் வலமேன்மையின்று அப்போதிய ஆயிரத் தெட்டு ஆலயங்களிலும் பலவுயிரும் பிரமத்து மோகித்து லயமாகத்தக்க வித்துவானத்திற் சிறந்த உபமின்னுமென்ற கந்தருவனுக் குப் புத்திரனாய்ப் பிறந்து உபவர்ஹணென்னும் திருநாமமுடைய வராய் ஐயாயிரத்து நானூறாயிரம் இராக தாள இயலிசையில் மிகச்சிறந்தவரென்று எல்லாத் தலத்திலும், எல்லா யாகத்திலும், எல்லாச் சுபகாரியத்திலும் வித்துவானத்தில் ஒப்பாரில்லையென்று சொப்பார்களாறு எப்பாரிலும் கீர்த்திபெற்று வருகின்ற அக்காலத்திலே, பிரமசிரேஷ்டரெனும் ஒரு பிராமணர்செய்த யாகத்திற் போயிருந்து இவர் செய்த சாமகானத்து இயலிசையின் குறியிலாசையை உள்ளபடி இதுவென்று குறிப்போடு கவ

னித்திருந்த மகா சுந்தரம்பொருந்திய ஒரு பிராமணக் கன்னிகை யை வசியஞ்செய்து அவளைப்புணர்ந்து போயினன். இவைகளை விழிகோசகளாலும் மனோபோகங்களாலும் உணர்ந்திருந்த பிரமசிரேஷ்ட னென்னும் பிராமணனானவர் சினந்தெழுந்து விழி நெரித்து உற்றுப்பார்த்து அடா உபலருகா! நில்லு நில்லு காலெடா தே! உன் குலமென்ன? உன் தொழிலென்ன? இப்போர்க்கொத்த மாயாசக்ரத்திலே பிராமணகன்னிகையை சருப்பிக்கத் துணிந் தாயல்லவா அடா! காதகா துஷ்டா! சண்டாள பித்தனே! (அடாது செய்தவன் படாது படுவன்) என்று கேட்டிலையோ [illegible]! சாமவேதியா! சௌரியைப்போன்ற மயிலும், பிறையைப்போன்ற நெற்றியும், வில்லைப்போன்ற புருவமும், முலை [illegible]ப்போன்ற பார்வையும், வெள்ளியைப்போன்ற பல்லையும், ஆகாயவீதி யில் செல்லுகிற விமானமென்றதும் உள்ளமையாலன்றோ [illegible] கண்டு மோகம்போகத்தை இச்சாசாபங் கொடுக்கின்றேன் [illegible] சண்டாளா இன்றோடு உன்னுடைய அழ கும் [illegible] போனது இனிமேலும் இப்பிறவி யோடு [illegible] பிறந்து எக்கா லும் [illegible] நில்லாமல் அலையக்கடவாய் ஓடி ப்போய் [illegible] என்று சபித்தனர்.

வேறொரு பிராமணருஷியார் கொடுத்தசாபத்தை தலைமேற் கொண்டு பின்னாரும் [illegible] இருந்திருந்த உபலருகனெ ன்னும் காந்தருவன் பின்னாலிருந்து பிந்தியகருப்பத்தில் ஆந்திரவரனாகப் பிறந்தனன். முன்பிறப்பிலிருந்த வினை யென்னும் பயனுடனே அவதாரஞ்செய்து பூர்வஜென்மத்தின் புண்ணியவசம் தன்னைவிட்டு நீங்காது காத்துக்கொண்டமையால் மகா தவசிரேஷ்டராகி நெடுங்காலம் அரியதவங்களைச்செய்து பிரம னைப் புத்திரனென்னுமாசகத்தினையும் பெற்றுடனே பிற ந்து தவசியும் கலகப்பிரியனுமாகி தக்ஷப்பிரஜாபதி பிள்ளைகள் யாவருக்கும் ஞானோபதேசஞ்செய்து சிருஷ்டி தொழிலுக்குப் பிரதிகூலஞ்செய்ததினால் அதைக்கண்ட தக்ஷன் கோபித்து முன் ஜென்மத்தில் பிராமணருஷி சபித்ததுபோலவே ஓய்நாரதமுனி யே! நீயெக்காலமும் சந்ததியில்லாமல் நில்லாமல் அலையக்கடவா யென்று சபித்தான். அன்றுமுதல் இவர் திரிலோகமும் செல வராகி, தான் காதிற்கேட்டதை பிறருக்கு சொல்லாதிருப்ப

தில்லை, தேவசபை ராஜசபை யாகசபை தவச்சாலைமுதலிய வெல்லாவிடங்களிலும் தடையின்றி செல்லுமவரத்தினனாகி ஒருசபையிற்பேசிய விரகசியத்தைப் பலசபையிலும் பலசபைகளிற் பேசியதை ஒருசபையிலும் தேவலோகத்திற்பேசியதை அசுரலோகத்திலும் அசுரலோகத்திற் பேசியதை தேவலோகத்திலும் தவத்தோர் பேசியதை தானவருக்கும் தானவர் பேசியதை வானவருக்கும் முடிவிட்டு இல்லாத சொல்லெல்லாம் கலகம்போல் திரும்பத் தீரப்போரைவிளைக்கவும் நாதபோகவும் பாயங்களைச்சொல்லவும் வீணையில் ஒப்பாருமில்லாத பாண்டித்தியமுள்ளவரும் நாரதரேயாம். இந்த நாரதமுனிதான் ஸ்ரீகிருஷ்ணவதாரத்தை சகுசனுக்குச்சொல்லி கலகமூண்டாக்கினவர் இவர் பிரமமானசபுத்திரனாகப்பிறந்தபிறகு நாரதரென்ற பெயர்பெற்றுமின்றி முந்திய ஜன்மம் ருத்திரனும் மூன்றும் ஜன்மம் காரந்தருவருமாம்.

நாரதர் பூர்வ பிறப்பும் சாபமும்-முற்றிற்று.

2. நாரதர் இந்திராணி லக்ஷ்மி பார்வதி சரஸ்வதி இவர்களிடத்தில் செய்தகலகம்.

ஒருநாள் நாரதமகாமுனிவரானவர் கொஞ்சம் இருப்புக் கடலை செய்துகொண்டு அதை இந்திராணி இடத்தில் கொடுத்து இந்தக்கடலையை வறுத்துக்கொடம்மா என்றுசொன்னார். அதை இந்திராணி வாங்கிப்பார்த்துவிட்டு சுவாமி இது இருப்புக்கடலையல்லவோ இது எப்படி வறுபடும் முடியாது என்று சொல்ல, அதை வாங்கிக்கொண்டு சரஸ்வதியிடத்தில் கொண்டுபோய் இந்தக்கடலையை வறுத்துக்கொடம்மா என்றுசொல்ல, சரஸ்வதிவாங்கிப் பார்த்துவிட்டு சுவாமீ இது இருப்புக்கடலையல்லவோ இது எப்படி வறுபடும் முடியாது என்றுசொல்ல, நாரத மகாமுனிவரானவர் அந்தக்கடலையை வாங்கிக்கொண்டு லக்ஷ்மியிடத்தில் கொண்டுபோய் இந்தக்கடலையை வறுத்துக்கொடம்மா என்று கேட்க லக்ஷ்மி அதை வாங்கிப்பார்த்து சுவாமி இது இருப்புக் கடலை யல்லவா இது எப்படிவறுபடும் முடியாது என்றுசொல்ல நாரதர் கடலையைவாங்கிக்கொண்டு பார்வதியிடம்போய் என்னிடத்தில் கொஞ்சம் கடலையிருக்கின்றது இதைவறுத்துக்கொடம்

மா என்று சொல்ல, பார்வதி அந்தக்கடலையை வாங்கிப்பார்த்து இது இருப்புக்கடலையானதால் வறுக்கமுடியாது என்றுசொல்ல, நாரதர் அந்தக்கடலையை வாங்கிக்கொண்டு பூலோகத்திற்குவந்து அத்திரி மகாருஷியினுடைய பத்தினியாகிய அநுசூயைஅம்மணியிடத்தில் கொண்டுவந்து அம்மணி இந்தக்கடலையை வறுத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கொடுத்தார். அந்தக்கடலையை அநுசூயை அம்மன தன்பர்த்தாவை மனதில ஸ்மரித்துக்கொண்டே வாங்கி சட்டியில்போட்டு வறுத்தாள். அந்த அம்மனின் பதிவிரதா மகத்துவத்தினால அந்த இருப்புக்கடலையானது நன்றாய் வறுபட்டது. அதை அந்த அநுசூயை அம்மன கொண்டுவந்து நாரத மகா முனிவரிடத்தில கொடுத்தாள். அவர் அதை வாங்கி ஒவ்வொன்றாய் கொறித்துக்கொண்டே முறையே பார்வதி, லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி, இந்திராணி ஆகிய நாலவரிடம்போய் என்தாய்மார்களே அடியேன் கொண்டுவந்த இருப்புக்கடலையை என ஆசைதீர உண்பதற்கு வறுக்கமுடியாதென்று தாங்கள் நாலவரும ஒரேமனதாய என இஷ்டத்தை அபலமாக்கிவிட்டீர்கள் அல்லவா இதோ என இஷ்டத்தைப பூர்த்திசெய்வித்த உத்தமியை என்னென்று புகழுவேன என்றுசொல்ல, சுவாமி இதையார் வறுத்துக் கொடுத்தது என்றனர். அம்மணி பூலோகத்திலிருக்கிற அத்திரிமகா ரிஷியினுடைய பத்தினியாகிய அநுசூயை அம்மன வறுத்துக்கொடுத்தாள் என்று அந்நால்வரையும முகநாணஞ்செய்து நாரதமகாமுனிவர் போய்விட்டார்.

லக்ஷ்மி பார்வதி இவர்களிடம் செய்தகலகம் முற்றிற்று.

3. நாரதரால் திரிமூர்த்திகள் சிசுக்களானவை.

இவ்வாறு நாரதமுனி செய்த கலகத்தினால் பார்வதிதேவியானவள் நம்மைவிட பதிவிரதா சிரோமணியும் இருக்கின்றாளோ? எனச்சினந்து அவளைக் கற்பழித்துவர வேண்டுமென்று தன் நாயகனாகிய பரமசிவனிடத்திற சொல்லினள். இலக்ஷ்மியும் அப்படியே அவளுடைய கற்பைக் கெடுக்கவேண்டுமென்று தன் நாயகனிடத்திற் சொல்லி மகாவிஷ்ணுவை அனுப்பினள். சரஸ்வதியும் பிரமனிடத்திற் சொல்லி அவரையும் அனுப்பினள். இவ

ர்கள் மூவரும் தனித்தனியாய்ப் போகும்பொழுது மகாவிஷ்ணுவும் பரமசிவனும் ஒருவர்க்கொருவர் சந்திக்க மகாவிஷ்ணு பரமசிவனைநோக்கித் தாங்கள் எவ்விடம் போகிறீர் என்றுகேட்க, நான் பூலோகத்திலிருக்கிற அத்திரிமகாருஷியினுடைய பத்தினியாகிய அநுசூயை அம்மனுடைய கற்பை யழிக்கப்போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு, நீர் எங்கேபோகிறீர் என்று மகாவிஷ்ணுவைக் கேட்க நானும் பூலோகத்திலிருக்கிற அத்திரிமகாருஷியினுடைய பத்தினியாகிய அநுசூயை அம்மனுடைய கற்பைக் கலைக்கத்தான் போகிறேனென்றுசொல்லிக்கொண்டு இருவரும் போகும்போது, பிரமனும் அவ்விடஞ்சில வந்தார் இந்த இரண்டுபேரும் பிரமனைப்பார்த்து நீர் எங்கேபோகிறீர் என்று கேட்க அவரும் அப்படியேசொல்ல, ஆனால் நாங்களும் அந்த அத்திரிமகாருஷியினுடைய பத்தினியாகிய அநுசூயை அம்மனுடைய கற்பைக் கெடுக்கத்தான் போகிறோம் என்று மூவரும் (தொண்ணூறு) (90) வயதுசென்ற ருஷிகள்போன்ற கபட வேடங்கொண்டு அந்த அம்மனிடத்தில் தள்ளாடித் தள்ளாடிப்போய் அம்மணீ எங்களுக்குமிகவும்பசியாயிருக்கிறது சீக்கிரம் அன்னம்பாலிக்க வேண்டுமென்றுகேட்க மகாபாக்கியமென்று சொல்லி அந்த அநுசூயை அம்மனானவள் பதிவிரதா சிரோமணியானதால் பெரியோர்களைச் சுற்றிவந்து நமஸ்காரம் செய்தனள். அப்போது மகாவிஷ்ணுவானவர் அம்மணீ எங்களுக்கு ஒருவிரதமுண்டு அப்படி செய்தால்தான் சாப்பிடுவோம் என்றுசொல்ல, அப்படியே செய்கிறேன் அந்தவிரதத்தைச் சொல்லுங்களென்று கேட்க, மகாவிஷ்ணுவானவர் அந்த அநுசூயை அம்மனைப்பார்த்து எங்களுக்கு அன்னமிடும்போது நிர்வாணமாக இருந்து அன்னமிடல் வேண்டும் இதுதான் எங்களுடைய விரதம் என்றனர். ஆனால் நல்லதாகட்டுமென்றுசொல்லி வீட்டிற்குள்போய் அவர்கள் பெரியோர்கள் அல்லவோ ஏதாவது விரதமிருக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டு சேலையைக்களைந்து வைத்துவிட்டு தன்னுடைய கூந்தலை அவிழ்த்து விட்டுவிட்டாள். நீண்ட கூந்தலானபடியினால் பாதம்வரையிலும் மறைத்துக்கொண்டது. அன்னத்தை எடுத்துக்கொண்டுவந்து மூவருக்குக்கும் பரிமாறினாள். அப்போது மகாவிஷ்ணுவின்சூழ்ச்சியால் பெருங்காற்று வீச கூந்தலானது சற்று விலகிற்று உடனே அநுசூயை அம்மனானவள் இதேது இவ்விட

த்தில் காற்றடிக்கவேண்டிய காரணம் என்னவென்று தன்னுடைய ஞானதிருஷ்டியினாலே பார்த்து இவர்கள் மூவரும் நம்மைச் சற்பழிக்கவந்த தேவர்கள் என்று தெரிந்துகொண்டு பாலகுடிக்கும் இளங்குழந்தைகளாகச் சபித்துவிட்டு உடனேபோய் தன்னுடைய சேலையை எடுத்து உடுத்திக்கொண்டனள்.

இப்படி இருக்க நாரதரானவர் பார்வதி சரஸ்வதி இலக்ஷிமி இந்த மூன்றுபேர்களிடத்திலும் போய் உங்கள் நாயகர்கள் மூன்றுபேரையும் அந்த அத்திரிமகாருஷியினுடைய பத்தினியாகிய அநசூயை அம்மன் இளங்குழந்தைகளாகச் சபித்துவிட்டாள் என்று சொல்லவும், அவர்கள் மூவரும் ஒன்றாய்க்கூடி அந்த அநசூயை அம்மனை எப்படி நாம்போய் கேட்பது என்று விடியற்காலையில் வந்து அநசூயையினுடைய வீட்டுவாசலைப் பெருக்கிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள் அநசூயைஅம்மன் இதேது தினந்தோறும் யாரோவந்து நம்முடைய வேலையைச் செய்துவிட்டு போகிறார்கள் என்று ஒருநாள் காத்திருந்து அவர்களைப்பிடித்து என்னகோரிக்கையைக்கொண்டு நீங்கள் என்னுடைய வேலையைச் செய்துவிட்டுப் போகிறீர்கள் என்றுகேட்க, அம்மனீ இவ்விடத்தில் குழந்தையாகிக் கிடப்பவர்கள் எங்களுடைய நாயகர்கள் ஆகையினாலே எங்களுக்கு முந்தாண்பிக்ஷை தரவேண்டுமென்று இரந்து கேட்க அநசூயை மனமிளகி மூவரையும் குழந்தை வடிவத்தைவிட்டு தேவர்களாகும்படி மாற்றிக்கொடுத்து விட்டுப்போய்விட்டாள் பிறகு அவர்கள் தங்கள் தங்கள் யதாஸ்தானத்துக்குப் போய்விட்டார்கள்.

நாரதரால் திரிமூர்த்திகள் சிசுக்களானவை முற்றிற்று.

4. நாரதர் நமனிடஞ் செய்தகலகம்.

ஒருநாள் இராவணன் தசரதமகாராஜனுடைய குலத்திலே பிறந்த யாவர்களிலும் சிறந்த கீர்த்தியும் தபோமகிமையும் பலமும் சௌரியமும் பொருந்தியிருக்கும் அனரண்ணிய மகாராஜனைப்பார்த்து நீயெனக்குத் தோற்றேனென்று சொல்லுகிறாயா அல்லது யுத்தம்பண்ண வருகிறாயா என்ன சொல்லுகிறாயென்று கேட்டான் அதற்கவர் அவனைப்பார்த்து எங்கள் குலத்

திலுள்ளோ ரொருவரும் ஒருகாலத்திலுங் கேட்டறியாத பொல்லாதவார்த்தை சொன்னுயல்லவா ஆனதால் என்னுடையசேனையும் உன்னுடைய சேனையும் ஒன்றோடொன்று யுத்தம்பண்ணச் செய்து நாமிருவரும் படைத்துணையில்லாமலே தனித்துப் போர்செய்து வல்லமையறிவோமென்றுசொன்னார். அதற்கு இராவணனுஞ் சம்மதித்தான்.

அப்படியே அவர்கள் சேனைகளியாவும் ஒன்றோடொன்று சமுத்திரம்போலக்கலந்து மிகவுங்கொடுமையான யுத்தம் செய்து மடிய, அவர்களிருவரும் ஒருவரோடொருவ ரெதிர்த்து யுத்தம பண்ணத் தொடங்கும்பொழுது இராவணன முந்திப் பலபலவிதமாயுள்ள இலக்ஷ பாணங்களை யேககாலத்தில் சரவருஷமாகப் பொழிந்து அநேகஞ்சேனைகளுமடிய நொருக்கினன். அதுகண்டு அனரண்ணியராஜனு மிராவணனுடைய சரீரமும் விமானமும் எவ்வளவுந் தெரியாமல மூடும்படி அநேகவித பாணங்களையும் பிரயோகித்து நொருக்கினன் அந்தபாணங்களையெல்லாந் தனனுடைய பாணங்களினாலே அறுத்து விலக்கி விமானத்தை வேகமாக முடுக்கிக்கொண்டு வரும்பொழுது பின்னுமநேக பாணங்களைத்தொடுத்து அனரண்ணியராஜன் பாணமெடாதபடிக்குச் சரீரமுழுதும் ஜல்லடைக் கண்களாகத்துளைத்துத் தாவிப்பாய்ந்து ஒருதண்டாயுதத்தினாலே யடித்தான அதினாலே சற்றுமூர்ச்சையடைந்து கிடக்கும அனரணணிய ராஜனைப்பார்த்து நீசெய்தசபதமெங்கே யுன்னுடைய பலமெங்கே நீ செயல்கெட்டு இப்படி விழத்தக்கதாக அடித்து உன்னுடைய சேனைகளெல்லாஞ் சின்னபின்னப் பட்டழியும்படியாகச்செய்து வெற்றிகொண்ட என்னுடைய திறத்தினைக்கண்டா யல்லவா? நீ யெனக்கு தோற்றதற்குச் சந்தேகமில்லையே யென்று சிரித்து நிந்தையாக விகழ்ந்து பேசினன்.

அதற்கு அனரண்ணிய ராஜா நீயிப்படியா நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்,ஜெயமும் அபஜெயமு மெப்படியென்றால் போர்களத்தி லெதிர் நிற்கமாட்டாமல் முதுகுகொடுத்தோடினவனல்லவோ தோற்றவன். அப்படி யோடாமல் முன்வைத்தகாலைப் பின்வாங்காம லெதிர்த்து யுத்தம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கும பொழுதே மூர்ச்சையடைந்த வேளையிலே யென்னை நீதி தப்பிப்

பிழைபேசி யுன்னை நீயேபுகழ்ந்துகொண்டாய் காலகதியை யாவ
ருங் கடக்கமாட்டார்களானாலும் அதர்மம் நிந்தித்தபடியினாலே
என்னுடைய குலத்தி லினிமேற்பிறக்கும் தசரத குமாரனாகிய
ஸ்ரீராமனுடைய பாணங்களினாலே யுன்னுடையபத்துத்தலைகளும்
பனங்காய்போ லறுபட்டு விழக்கடவனென்று சாபங்கொடுத்த
னர். அவர் கொடுத்த சாபத்தை யெள்ளளவுமெண்ணாமல் அவ்
விடத்தினின்று நீங்கிவரும்பொழுது பின்னுமெதிர்ப்பட்ட அரச
ர்களெல்லாரையுங் கொலைசெய் தழித்தான் அப்படி யநேகமான
ராஜாக்களை யழித்தபெருமையினாலும் குபேரனைவென்று நவநி
திச் செல்வத்தையுங் கொள்ளைகொண்டோமென்கிற பெருமிதத்
தினாலும் மிகவு மகங்காரத்தை யடைந்தவனாக வருமளவில் அந்த
ராவணனுக்கெதிராக நாரதமகாமுனிவர் வந்தார் அவருக்குப
சாரவந்தனங்கள் செய்து தேவரீர்இங்குவந்த காரியமென்ன வென்
றுகேட்க, நாரதமகாமுனிவர் இராவணனைப்பார்த்துத் தனக்கு
நிகரில்லாத பலத்தைப்பொருந்திய சிங்கமானது ஒருநரியோடெ
திர்த்ததுபோலவும் நீருமுடைய பலசௌரிய பராக்கிரமங்களி
லே கோடியிலொரு பங்குக்காகிலும் நிகரில்லாதவர்களாய்ப் பசி
யினாலும் வியாதியினாலும் மூப்பினாலும் மற்றுமுள்ள அநேகவித
மான துன்பங்களினாலும் மெலிந்து பலங்கெட்டு யமனுடைய
ஆஞ்ஞையைக்கடக்க மாட்டாதவர்களாகிய மனிதரைக்கொன்று
வெற்றிகொண்டதினாலே யென்னபுகழுண்டாகும். பின்னை யெப்
படியென்றால் உலகத்திலே எல்லோருக்கும் பகையா யாவரும்
பயந்தொடுங்க, பெற்றவர் முதலாய் பிள்ளைகளுயிரையும் பிரித்து
க்கொண்டுபோகிற கொடிய கூற்றுவன் முதலானவர்களை வென்
றால் அதினாலே பெருமை யுண்டாகலாம் என்றுசொன்னார். அது
கேட்டு நீர் சொன்னபடியே அந்த யமனைவென்று வெற்றிகொள்
ளுகிறேனென்று மிகவுமுக்கியமான கோபங்கொண்டான். அப்
படி இராவணனுக்கு யமனிடத்திலே கோபமுண்டாக மித்திர
பேதஞ்செய்து கலகமுண்டாக்கி நாரதமுனிவர்போயினார். அந்த
இராவணனும் அவ்விடத்தினின்று நீங்கி ஆகாசமார்க்கமாக
விமானத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு யமலோகத்தைத் தேடிப்
போனான். இராவணன் யமலோகத்துக்கு வருமுன்னமே நாரத
மகாமுனிவர் யமலோகத்துக்கு அதிசீக்கிரமாகப்போய் யமதரு
மராஜனைக்கண்டார். அவரும் மிகவும் வணக்கத்துடனே அநேக

வுபசாரங்கள் புரிந்து தேவரீரிப்பொழு திவ்விடத்துக் கெழுந்தருளிய காரணமென்னவென்றுகேட்க, அதற்கு நாரதமுனிவர் யமனைப்பார்த்துப் புலஸ்தியப் பிரமாவினுடைய குலத்திலேபிறந்த இராவணன் பிரமதேவரிடத்திலும் பரமசிவனிடத்திலும் பெற்ற வரத்தினாலே யெதிர்ப்பவரொருவருமில்லாமல் குபேரனைச் செயித்து மற்றுமுள்ள அநேகராஜாக்களையுமழித்து வெற்றிகொண்டோம். பூலோகத்தி லினி யொருவருமில்லை தேவலோகத்திலே சகலதேவர்களிலு மதிகமான பலபராக்கிரமம் பொருந்திய யமனைச் செயித்தோமானால் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் பயந்தடங்கி வணங்குவார்களென்றெண்ணி யுமைத்தேடி வருகிறோம். அந்தவிருத்தாந்தத்தை யுமக்குச் சொல்லவந்தோமென்று சொன்னார். அதுகேட்டு யமதர்மராசனும் அதிசயப்பட்டு தேவரீருடைய கிருபை பொருந்தியிருக்குமென்னை யாவரானு மென்னசெய்யலாகுமென்று நாரதமுனிவரைப் பார்த்திப்படிச் சொல்லி யுபசரிக்க அவ்விடம்விட்டுப்போயினார். அந்தச்சமயத்திலே இராவணனானவன் முன்பு தன்னுடனே யமனையிவ்விதங்களினாலே வெல்லவேணுமென்று நாரதர் சொல்லியபடியே அநேக வுபாயதந்திர பலங்களைச் செய்துகொண்டு தன்னுடைய பரிவாரசேனைகளுடனே யமலோகத்திற் பிரவேசித்து வரும்பொழுது பூர்வஜன்மத்திலே பாபத்துக்கேதுவான ஸ்திரிகளுடைய மோகத்தினாலே காமவிகாரத்திலழுந்தாத நல்லமனத்தை யுடையவர்களும், சரீரத்தை நிலையென றெண்ணாமல் அழியாத புகழாகிய சரீரத்தை விரும்பிப் புண்ணியத்தையே செய்தோர்களும், அந்தப்புண்ணிய தானங்களை யேற்றுக்கொண்ட உத்தம புருஷர்களும், பிரமசந்நியாசிகள் வாசஞ்செய்கிறதற்கு மடங்களும் கிருகஸ்தன் முதலானவர்களுக்கு இடங்களுமுண்டாக்கிக் கொடுத்தோர்களும், கோடைகாலத்திலே தண்ணீர்ப்பந்தர் வைத்துத் தாகந்தீர்த்தவர்களும், பனிக்காலத்திலே குளிருக்கு வஸ்திரங்கொடுத்தோர்களும், இருக்குமிட மில்லாதவர்களுக்கு வீடுகொடுத்திருக்கச் செய்தோர்களும்,வியாதிகளைத் தீர்த்துச் சௌக்கியப்படுத்தி வைத்தோர்களும், அறியாமையினாலே மூடரானவர்களிகழ்ந்துபேசுங் குற்றங்களைப்பொறுத்துக் கொள்ளும் பொறுமையுடைய பெரியோர்களும், பிராமணரையும் பசுக்களையு மாபத்துக்காலத்தி லிரக்ஷித்தோர்களும், சுவர்க்கலோக வாசிகளாய்ச் சுவர்ணமயமான மண்டபங்

களிலே வீற்றிருப்பதைப்பார்த்து ஆச்சரியத்தையடைந்தப்புறம் போகும்பொழுதில் உலகத்திலே பொருளுக்காசைப்பட்டு நியாயப்பிழையாக வழக்குத்தீர்த்தவர்களும், பதிவிரதையான தன்னுடைய ஸ்திரீயைவிட்டுப் பரஸ்திரீகளை ஆசைப்பட்டவர்களும், உயிர்களைக்கொன்று தின்னுங்கொலையாளரும், கோட்சொல்லிக் குடிகெடுக்கும் வஞ்சகரும் செய்நன்றிமறந்தரும் விசுவாசபாதகரும், கல்விகளைக்கற்று வல்லமைபொருந்திய அறிவுடைய பெரியோர்களை நிந்தைசெய்த மூர்க்கர்களும், பெற்றதாய் பசித்திருக்கவுண்ட பெருமபாவிகளும், களங்கமில்லாமல் நம்பியுறவுகொண்ட சிநேகிதனை வஞ்சித்து நடந்த கபடர்களும், ஆபத்திலுதவுவானென்று நாள்தோறு மிரக்ஷித்து வைத்திருந்த ராஜத்துரோகிகளும், கோபத்தினாலே ஒருவனிடத்தில் வைரமவைத்துக் குடிகெடு செய்தசண்டகரும், மற்றொருவராலே மனக்கவலை யுற்று வந்தடைந்தோர்களுக்கு ஆதரவுசெய்யாமல் அவர்களைச் சீறியிகழ்ந்த கொடியோர்களும், ஆபத்தானகாலத்திலே அடைக்கலமென்றடைந்தோர்களைக் கைவிட்ட குணக்கேடரும், எல்லோருக்குங் குற்றம்பேசி யிகழ்ச்சிசெய்தவீணரும், பகுத்தறிவுடைய அரிய மானுடப் பிறப்பிலேபிறந்து நல்வினைப்பெற்றிருந்தும் கடவுளைத் துதித்தறியாத பாவிகளும், தெய்வநிந்தைசெய்த தீயோர்களும பின்னும் பற்பலவிதமாயுள்ள பாவங்களைச்செய்த கொடியோர்களும், உதிரமுந்தசையும மூளையும் வழும்பும் இந்திரியமுமாகச் சேறுபட்டுக் குழம்பி நிறைந்திருக்கும் கோரநரகங்களிலே நாவிலுஞ் சரீரத்திலும் புழுக்கள்சொரிய நெடுங்காலம் அழுந்தித் துன்பப்பட்டுக் கிடப்பதைப்பார்த்து, நீங்களெல்லோரும் யமனுக்கு பயப்படாமல் நரகத்தைவிட்டுக் கரையேறிப் போவீர்களென்று உத்தரவுசெய்தான் அவர்களும் இந்தப்புண்ணியவானாலே நாமெல்லோருந் தப்பிப்பிழைத்தோமென்று அந்தநரகங்களைவிட்டு நீங்கிப்போக, அதுகண்டு அந்தநரகங்களுக்குக் காவலாகவிருந்த அநேகசேனைகள் நம்முடையவுலகத்திலே யிப்படிக்குக் கட்டளை கடந்து வருகின்றவ னெவனோ என்றாரவாரித்து இடிபோலமுழங்கி யெதிர்க்கும்பொழுது இராவணனுங்கோபித்து மகோதரன் தூம்ராக்ஷன் மாரீசன் முதலானவர்களுடனேவந்தெதிர்த்து ஆயுதபாணங்களினாலே யனேகஞ் சேனைகள் சிதைபட்டழியத் தாக்கும்பொழுது, அந்த யமனுடையசேனைகள் ஒருமித்துத்திரண்டு

இராவணனுடைய சரீரமுழுதும் உதிரமொழுகும்படி மோதியடித்தார்கள். அப்பொழுது அந்த விராவணனும் மிகவும் உக்கிரமானகோபங்கொண்டு பரமசிவன் திரிபுரத்தை யெரித்ததுபோல அந்தயமன் சேனைமுழுதும நீறுகும படி ககுச சிவாஸதிரத்தைப் பிரயோகம்பண்ணியழித்து வெற்றிகொண்டு ஆரவாரத்துடனே அவ்விடத்தினின்று மேற்சென்றான.

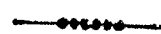
அதுகண்டு யமதருமராஜன சஙகாரகால வுருத்திரன்போல உக்கிரகோபங்கொண்டு தண்டபாசமுதலான ஆயுதங்களேந்திக் காலனமுதலான மந்திரி பரிவாரங்களும் அளவில்லாத சேனைகளும் முனனே நடக்கவந்து அந்தக்ஷமாத்திரத்திலே இராவணன சேனையும் யமனசேனையுங் கடலுங்கடலுங் கலந்தாற்போல ஒன்றோடொன்று கலந்து நெருங்கி யுத்தம்பண்ணி அநேக சேனைகள் மடியும்படி யுத்தமபண்ண, இராவணனும் யமதருமராஜனும் எதிர்த்துக்கொண்டார்கள. அப்பொழுது யமதருமராஜன முந்திச் சூலம் வேல் ஈட்டியாகிய மூன்றாயுதங்கள் ஏககாலத்திலே புறங்கொண்டெறிந்து இராவணன மார்பைப்பிளந்தான. இராவணனுமதற் கெவ்வளவுஞ் சலியாமல் உடனே அக்கினிமயமான அநேக பாணங்களைப் பிரயோகம்பண்ணி யமதருமராஜனுடைய சரீரமுழுதுந் தட்டுருவும்படித் தொளைத்தான. அதற்கு யமதருமராஜன் சற்றுஞ்சளையாமற் பின்னுமநேக வாயுதங்களைப் பிரயோகம்பண்ணி யடித்தான்

அப்படியே இராவணனுமடித்தான். அப்படியே பின்னும் பின்னு மொருவருக்கொருவரிளையாமல அகோராத்திரமாக ஏழுநாளோயாமல் மிகவுங் கொடுமையாகத் தொந்தயுத்தஞ்செய்துக் கொண்டிருக்குமளவில் யமதருமராஜன் இராவணன்செய்கிறகுரூரத்தைப்பார்த்து இனிமேலிவனுடைய பிராணனை நம்முடைய தண்டாயுதத்துக்கு இரையாகக கொடுக்கவேணுமென்று நினைந்து சகல லோகங்களும் நிலைகலங் கதிரவுங் தேவர்கள் முனிவர்களெல்லோரும் பயந்து நடுங்கவும் உலகத்திலுள்ள சகல பிராணிகளுடைய உயிர்களையெல்லா மொருநிமிஷத்திலே வாங்கத்தக்க பலபராக்கிரம சத்திபொருந்திய அந்தக் காலதண்டத்தை கையிலே யெடுத்தான்.

அதுகண்டு பிரமதேவரானவ ரிந்தக் காலதண்டத்தை விட்டானேயாகில் நம்மாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகங்களெல்லாமிப்

பொழுதே யதிர்க்துபோகுமென் றெண்ணி யதிசீக்கிரமாக யமனுக்கெதிரேவந்து அவரைப்பார்த்துக் கேளும்யமதருமராஜனே! இந்த உலகத்திலே தனக்கு நிகரில்லாத பராக்கிரமம்பொருந்திய பலவானொருவனைப்பார்த்து இவனெதிர்த்தவனை யமனைப்போலக் கொல்லத்தக்கவனென்று உவமானமாகச் சொல்லுவதேயன்றி இவன் யமனுடனே யெதிர்த்துப் போர்செய்தவனென்ன ஒருவனையுஞ் சொல்லக் கேட்டறியோம் நீரோ தருமராசா அவனோ தருமங்கெட்ட துஷ்டன். அன்றியும் பரமசிவனிடத்தில் அளவில்லாத வரங்கள் பெற்றிருக்கிறான் ஆதலாலிவனை யுமமுடைய தண்டமொன்றுஞ் செய்யமாட்டாது. நீருந்தண்டத்தைப் பிரயோகம்பண்ணி யபசயப்படவேண்டாமென்றிப்படி யநுகூலமாகப் பிரமதேவர் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு நன்மையேயென்று நினைந்து கோபத்தையடக்கிக் கையிலே ஆயுதமெடாமலநின்றான். அதுகண்டு இராவணன் யமதருமராஜன் தோற்றுப்போனானென்று வெற்றிபேசிக்கொண்டு அந்த யமலோகத்தினின்று அப்புறம் சென்றான்.

நாரதர் நமனிடம் செய்தகலகம் முற்றிற்று.

5. நாரதர் ஸ்ரீராமரிடஞ் செய்தகலகம்.

ஸ்ரீராமர் ராசசியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில் சிலநாள் சென்றபின் ஒருநாள் மிகவும் விருத்தனான ஒரு பிராமணன் இறந்துபோன தன்னுடைய பிள்ளையைக்கொண்டு வந்து ராஜத்துவாரத்திலே போட்டு ஓ ஓய் ராஜனே இந்த வனியாயமுண்டோ நானொரு பாபமுஞ்செய்ததில்லை யுன்னால் செய்யப்பட்ட அதர்மத்தினாலே என்னுடையபிள்ளை யிறந்துபோய் விட்டது, நானுமென்னுடைய ஸ்திரீயு முனக்கெதிரே பிராணனை விடுகிறோம். பிரமஹத்தியாகத்தையு மேற்றுக்கொண்டு நீயேசுகமாயிருப்பாயென் றிப்படி நிந்தித்து முறையிட்டுப் புலம்பித் துக்கப்பட்டான்.

அதுகேட்டு ஸ்ரீராமர் மிகவும் விசனத்தை யடைந்தவராயுடனே வசிஷ்டர் வாமதேவர் கௌதமர் நாரதர் முதலான மகருஷிகளை வரவழைத்து இதற்கென்ன காரணத்தாலுண்டானதெ

ன்று கேட்க, அப்பொழுதவர்களில் நாரதமகாமுனிவர் ஸ்ரீராமரைநோக்கிக் கேளும் மகாராஜனே கிருதயுகத்திலே பாபமேயில்லை பிராமணனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு திரேதாயுகத்திலே நாலிலொருபங்கு பாபம் க்ஷத்திரியனுக்கு தபசுமகிமையுமுண்டு. துவாபரயுகத்திலே இரண்டுபங்குபாபம் வைசியனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு கலியுகத்திலே மூன்றுபங்குபாபம் சூத்திரனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு. இப்படி யுகதருமமாகையா லிந்தத் திரேதாயுகத்திலே அதருமமாகச் சூத்திரன் தபசு பண்ணுகிறபடியினாலே இந்தப்பிள்ளை பிறந்துபோய்விட்டது. நீரிதை விசாரித்துத் தண்டித்தா லிந்தப்பிள்ளை பிழைக்குமென்று சொன்னார்.

அதுகேட்டுச் சந்தோஷத்தை யடைந்து லக்ஷ்மணனை வரவழைத்து நீயிந்தப் பிராமணனைச் சமாதானப்படுத்தி யிந்தப் பிள்ளைசரீரத்தை யெப்படி பாதுகாத்து வைத்திருக்கவேணுமோ அப்படிச்செய்து வைத்திருப்பாயென்று உத்திரவுகொடுத்து உடனே புஷ்பகவிமானத்தை நினைத்து வரச்செய்து அம்பு வில் வாளெடுத்துத் தரித்துக்கொண்டு கிரமமாக மேற்கு வடக்கு கிழக்கு மூன்றுதிசைகளிலுந் தேடிப்பார்த்தும் பாபமில்லாதிருப்பதை யறிந்துகொண்டு தெற்குத்திசையிற் செல்லும்பொழுது சைவலபருவதத்திற்கு வடபாரிசத்தி லொருமரத்தில் தலைகீழாகத் தபசுபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவனைக் கண்டு நீயார் என்னநிமித்த மிப்படித் தபசுசெய்கிறாயென்று கேட்க அதற்கவன் நான் சூத்திரன் இந்தச்சரீரத்துடனே தேவத்தன்மை யடைவதற்காகத் தவஞ்செய்கிறேனென்று சொன்னமாத்திரத்திலே ஸ்ரீராமர் வாளாலே சம்புகனைத் தலையுருள வெட்டி வதைத்தார்.

அப்பொழு திந்திராதி சகலதேவர்களும் வந்து சந்தோஷப்பட்டு ஸ்ரீராமரைக்கொண்டாடி யுமக்குவேண்டிய வரத்தைக்கேளுந் தருகிறோமென்றுசொல்ல, அதற்கந்தப் பிராமணப்பிள்ளை பிழைப்பதே யெனக்கு வேண்டியவரமென்று சொன்னார். தேவர்களந்தப்பிள்ளை இப்பொழுதே பிழைத்தானென்றநுக்கிரகித்துப் பின்பு ஆசீர்வாதம் செய்துவிட்டுப்போய்விட்டார்கள். இராமருந் தனரண்மனைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்.

நாரதர் ஸ்ரீராமரிடம் செய்தகலசம்-முற்றிற்று.

6. நாரதர், பிரமதேவர் விஷ்ணு பரமசிவன் மற்றதேவர்களிடத்தில் செய்தகலகம்.

ஓர் ஊரில் ஒரு குயவன் இருந்தான் அவனுக்கு வெகுநாளாய் புத்திரசந்தானமில்லாமல் லக்ஷ்மியைக்கோரி தவஞ்செய்தான். அதை லக்ஷ்மிதேவிகண்டு தன்நாயகராகிய மகாவிஷ்ணுவைப்பார்த்து பூலோகத்தில் ஒரு குயவன் என்னைநோக்கி அகோர தவஞ்செய்கிறான் அவனிடத்திற்குப்போய் வரலாம் என்று சொன்னாள். அதைக்கேட்டு மகாவிஷ்ணுவானவர் லக்ஷ்மியைப் பார்த்து, அந்தக் குயவன் உன்னைக் கோரிதவம்புரிகிறபடியால் நான்வந்தால் என்னை அவமதிப்பான் ஆகையினால் நான்வரமாட்டேன் என்று சொன்னதைக்கேட்டு லக்ஷ்மிதேவி யானவள் மகாவிஷ்ணுவைப்பார்த்து அவன் தங்களை அவமதிக்கமாட்டான் அப்படி அவன் அவமதித்துப்பேசினால் நான் இருக்கிறேன் வரத்தான் வேண்டுமென்று கூப்பிட்டாள். ஆனால் அப்படியே வருகிறேன் என்று இரண்டுபேரும் கருடவாகனத்தின்மேல் எழுந்தருளி அந்தக்குயவன் தவமிருக்கிற இடத்திற்கு வந்திறங்கினார்கள். உடனே அந்தக்குயவன் மகாவிஷ்ணுவைப்பார்த்து நீயார் காணும் என்று மகாவிஷ்ணுவைக்கேட்டான். அதற்கவர் நான் லக்ஷ்மியினுடைய நாயகனாகிய மகாவிஷ்ணு என்றுசொன்னார். அதற்குக்குயவன் அவரைப்பார்த்து மகாவிஷ்ணுவாய்இருந்தால் என்ன யாராய்இருந்தால் எனக்கென்ன நான் மகாலக்ஷ்மியைக் கோரிதவஞ்செய்தேனேயல்லாமல் உம்மைக்கோரி நான் தவஞ் செய்யவில்லை நான் லக்ஷ்மியைச்சுற்றிவந்து நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டும் நீரெட்டிப்போம் என்றுசொன்னான். உடனே மகாவிஷ்ணுவானவர் எட்டிப்போய்விட்டார் குயவனானவன் லக்ஷ்மியைச் சுற்றிவந்து நமஸ்காரம்பண்ணினான். லக்ஷ்மிதேவியானவள் குயவனைவாழ்த்தி உனக்கு என்னவரம் வேண்டும் என்று கேட்டதற்குக்குயவன், நான் முப்பத்திரண்டு லக்ஷணமும் குறையாத ஒரு ஆண்புத்திரனைப் பெறவேண்டும் என்று கேட்டான் ஆனால் அப்படியே கொடுத்தேன் என்று சொன்னவுடனே மகாவிஷ்ணுவானவர் லக்ஷ்மியைப்பார்த்து நீ அவனுக்கு வரங்கொடுத்தது சரி அந்தக்குழந்தைபிறந்த பதினாறாம் நாள் இறந்துபோகுமே என்று சொன்னதற்கு குயவன் எப்படியாவது குழந்தை

யை என்கண்ணினல் பார்த்தால் போதும் என்ருன். மகாவிஷ்ணு வும் லக்ஷ்மியும் தங்களுடைய யதாஸதானத்துக்குப் போய்விட் டார்கள்.

பிறகு அந்தக் குயவனுடைய பெண்சாதிக்கு அநேமாதம் கருப்பமாகி பததுமாதஞ்சென்று நல்ல மூப்பத்திரண்டு லக்ஷண ங்களும் குறைவிலலாத ஒரு புததிரனைப்பெற்ருள் அந்தக்குய வன் புக்திரனைப்பார்தது சந்தோஷமாயிருக்கும் நாளையில் அந தககுழநதையானது பதினைரு நாள் இறநதுவிட்டது. குயவன் பிள்ளை யிறநதுவிட்டதே நான் இருநது பிரயோஜனம் என்ன பிள்ளையைக்காட்டிலும் என்னுடைய வுயிரபெரிதோ என்று தன் பெண்சாதியை யழைதது நீ இருக்கிற சொததைக்கொ ண்டு பிழைததிரு வென்று சொல்லிவிட்டுந் தான் எஙகேயா வதுபோய் மடிவோமா வென்று கண்களைக கட்டிக்கொண்டு வெகுதூரம் போனன. அஙகொரு குளமொனறு இருந்தது அதில்போய்த திடீரெனறுவிழுந்தான் விழுந்தவுடனே கண்களை க்கட்டி யிருந்தகட்டை யவிழ்ததுப் பார்ததான. அநதக்குளத் தில தண்ணீரில்லாமல் கொஞ்சம தணணீரும் ஒரு ஆமையும் இருநதது. அவன அதைப்பார்தது நீ என்னுடைய தேகத்திலு ளள சதைகளைப் பிடுங்கித தினகிருயா இல்லையாஎன்று கேட்ட தறகநத ஆமையானது குயவனைப்பார்தது நீ என்னைத தூக்கிக் கொண்டுபோய் நிரம்பத தண்ணீரிருககிறகுளததில கொண்டு போய்விட்டால நான் எஙகள் இனத்தார்களை எல்லாம் கூட்டிக் கொண்டுவந்து உன்னுடைய சதைகளையெல்லாம் பிடுங்கித தின் கிறேம எனறுசொல்ல, அந்தககுயவனும் சரியென்று சொலலி அநத ஆமையைததூக்கிக்கொண்டு வெகுதூரமபோய் தண்ணீ ரிருக்கிற ஒருபெரிய குளததிலவிட்டு உன் இனததாரையெல்லாம் கூட்டிவநது என்னுடைய சதைகளையெலலாம் பிடுங்கித்தின்கிறீர் களா என்றுகேட்டதறகநத ஆமையானது குயவனைப்பார்த்து நாஙகள் எஙகளுககு உபகாரம் பணணினவர்களுக்கு அபகாரம் பண்ணுகிறதிலலை, உனக்கு எபபொழுதாவது ஆபத்து வநதால அப்பொழுது எஙகளைநினைததால நாங்கள்வநது உபகாரம செய் வோம் என்று சொலலிவிட்டு அநத ஆமையானது தணணீருக் குள்போய்விட்டது. பிறகு குயவன் தான் அந்த ஆமையைவெகு தூரம் தூக்கிக்கொண்டுபோயும அந்த ஆமை தன்னுடைய சதை

களைப்பிடுங்கித் தின்னவில்லையென்று விசனத்துடன் இன்னும் எவ்விடத்திலாவதுபோய்ப் படிப்போமென்று மறுபடியும் சண்களைக் கட்டிக்கொண்டு வெகுதூரம் போகும்பொழுது ஒரு பெரிய குளத்தில் விழுந்தான்

அந்தக்குளத்தில் வெகுநாளாய்ச் சில அன்னங்கள் வந்து விளையாடிவிட்டுப்போகிறது வழக்கம். அந்த அன்னங்களை ஒரு வேடன் பிடிக்கவேணுமென்று வலைகட்டியிருந்தான். அந்தவலையில் அந்த அன்னங்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டன. இந்தக் குயவன் அந்தவலையில்விழுந்தவுடன் சண்களைக்கட்டியிருந்த கட்டையவிழ்த்துப்பார்த்தான். அந்த அன்னங்கள் குயவனைப்பார்த்து எங்களை இந்த வலையினின்று நீக்கினால் உனக்கு ஆபத்காலத்தில் நீ எங்களை நினைத்தால் நாங்கள் வந்து ஏதாவது உதவிசெய்வோமென்றுசொல்ல, அதற்குக் குயவன் அன்னங்களைப்பார்த்து நான் உங்களை இந்த வலையினின்று விடுவிக்கிறேன் நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து என்னுடைய தேகத்திலுள்ள சதையைப் பிடுங்கித்தின்கிறதாயிருந்தால் நான் வலையை அவிழ்த்துவிடுகிறேன் என்றுசொல்ல, அதற்கன்னங்கள் இவனேதோ மனவருத்தத்தால் அல்லவோ தன்னைக்கொல்லச்சொல்லுகிறான் என்று ஆனால் அப்படியே உன் தேகத்திலுள்ள சதையைப் பிடுங்கித்தின்கிறோம் வலையை அவிழ்த்துவிடுமென்று சொல்ல, குயவன் அந்தவலையினின்று அன்னங்களை விடுவித்தான், உடனே அந்த அன்னங்கள் குபீலென்று ஆகாயத்திலே பறந்து குயவனைப்பார்த்து நாங்கள் எங்களுக்கு உபகாரம்பண்ணினவர்களுக்கு அபகாரம் செய்கிறதில்லை உன் ஆபத்காலத்தில் எங்களை நினைத்தால் அப்பொழுது நாங்கள் வந்து உனக்கு உதவிசெய்வோம் என்றுசொல்லிவிட்டுத் தங்கள் தங்கள் யதாஸ்தானத்துக்குப் போய்விட்டன

பிறகு குயவன் தன்னுடைய சண்களைக்கட்டிக்கொண்டு பின்னும் எங்கேயாவதுபோய்ப் படிப்போமென்று போகும்பொழுது அக்காட்டில் சில புலிகள் ஒன்றாய்க்கூட்டங்கூடி நாம் வெய்யிலிலேயும் மழையிலேயும் அவஸ்தைப்படுகிறபடியால் நாம் ஒரு வீடுகட்டிக்கொண்டு இருக்கலாம் என்று சொல்ல ஆம் அப்படியே செய்யலாமென்று யாராவது ஒரு தச்சன் வழியிலேபோனால் அவனைக்கொல்லாமல் பிடித்துவாருங்களென்று இரண்டு

புலிகளை அனுப்ப அந்த இரண்டுபுலிகளும் ஓர்பாதையில் போய் மறைவாய் உட்கார்ந்திருந்தன. அப்பொழுது ஒருதச்சன் ஓர் ஊரிலேபோய் வேலைசெய்துவிட்டு தன்னுடைய சாமான்களைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு அந்தக் காட்டுப்பாதையாக தன்னுடைய ஊருக்குப் போகவந்தான். அப்பொழுது இந்தஇரண்டுபுலிகளும் அந்தத் தச்சன்மேற்பாய்ந்து அவனைப்பிடித்துக்கொண்டு தங்களுடைய இடத்துக்குக் கொண்டுபோய்விட்டன. புலிகளெல்லாம் தச்சனைப்பார்த்து நீ எங்களுக்கெல்லாம் ஒருவீடுகட்டிக் கொடுத்தால் உன்னை விட்டுவிடுகிறோம் என்றுசொல்ல, அதைக் கேட்டு தச்சன் அப்படியே கட்டிக்கொடுக்கிறேன் ஆனால் வீடு கட்ட மரம்வேண்டுமே என்று கூற புலிகளெல்லாம் மரத்தைக் காண்பித்து வெட்டச்சொல்ல, தச்சன்மரங்களை அறுத்து சுற்றி பலகையால் அடைத்து மேலே பலகையால் மூடியும் வாசற்படியும்வைத்து புலிகளைப்பார்த்து உங்களுக்கு வாசற்படி மூடவும் திறக்கவும் தெரியாததனால் நான் காண்பிக்கிறேன் நீங்களெல்லாரும் உள்ளேபோங்கள் என்றுசொல்ல, புலிகளெல்லாம் உள்ளேபோனவுடனே வாசற்படியை மூடிவிட்டு நாமவாசற்படியைத் திறந்துவிட்டால் புலிகளெல்லாம் அடித்துக்கொன்று விடுமென்று நினைத்து மூடினபடியே வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போய்விட்டான். புலிகளெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு ஐந்தாறுநாளாய் ஆகாரமில்லாமல் அந்தவீட்டுக்குள்ளேயே இருந்தன. இப்படி இருக்க அந்தக்குயவன் தன்னுடைய கண்களைக்கட்டிக்கொண்டுவந்தவன் காட்டில் அந்த புலியினுடைய வீட்டில் பலகையில்போய் திடீரென்று முட்டிக்கொண்டான். அதைக்கண்டு புலிகள் யாரோ ஒருமனிதனென்று யார் அது என்றுகேட்டன. அதற்குக்குயவன் நீயார் என்றான். நான் புலி நீயார் என்றதற்கு நான் மனிதன். உங்களை அடைத்து மூடியிருக்கிற கதவைத்திறந்து விடுகிறேன் நீங்களெல்லோரும் என்னைக்கொன்று தின்றுவிடுங்கள் என்று சொன்னதற்கு புலிகள் ஆனால் அப்படியே உன்னை அடித்துத் தின்றுவிடுகிறோம் வாசற்படியைத் திறந்துவிடும் என்று சொல்ல, குயவன் வாசற்படியைத் திறந்துவிட்டான். புலிகளெல்லாம் வெளியேவந்து நாங்கள் எங்களுக்கு உபகாரம் பண்ணினவர்களுக்கு அபகாரம் பண்ணுகிறதில்லை உன் ஆபத்துகாலத்தில் எங்களை நினைத்தால் நாங்கள் அப்பொழுது வந்து உதவிசெய்வோமென்று சொல்லிவிட்டுப்போய்விட்டன.

இவன்மறுபடியும் எங்கேயாவது போய் சாவோமென்று கண்ணைக்கட்டிக்கொண்டு ஒருதிசையை நோக்கிப்போகும் பொழுது ஒருபட்டணத்தில் கொண்டுபோய்விட்டது. அவ்விடத்தில் இவன்கட்டியிருந்த கட்டையவிழ்த்துப்பார்த்து அது ஒரு பட்டினமா யிருக்கக்கண்டு அவ்வூரில் ஒரு பூவாணிச்சி வீட்டுக்குப்போய் கிழவியைப்பார்த்து பாட்டி இவ்வூரில் ஏதாவது அதிசயம் உண்டாவென்றுகேட்டான். அதற்குக்கிழவி அவனைப்பார்த்து இவ்வூர் அரசன் மகள் ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவள் ஒரு இராஜனையும் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவில்லை, பிரமதேவனைத்தான் கல்யாணம் செய்துகொள்வேனென்று வைராக்கியமாய் இருக்கிறாளென்றாள். அதற்கவன் கிழவியைப்பார்த்து நீ போய் இராஜாமகளிடத்தில் பிரமதேவர் இன்னும் மூன்றுநாளையில் வருவார் என்றுசொல் என்றான். இவள்போய் இராஜாமகளிடத்தில் பிரமதேவர் இன்னும் மூன்றுநாளையில் வருவார் என்றுசொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டாள். இராஜாமகள் தன்தகப்பனிடத்தில்போய் பிரமதேவர் இன்னும் மூன்றுநாளையில் வருவார் பட்டினத்தை அலங்காரம் பண்ணச்சொல்லிவிட்டு தன்னுடைய அரண்மனைக்கு வந்துவிட்டாள். பட்டணமெல்லாம் அலங்கரித்த மூன்றுநாள் அந்தக்குயவன் அன்னங்களே நான் உங்களுக்கு உதவிசெய்யவில்லையா இப்பொழுது நீங்கள் வந்து உதவிசெய்ய வேண்டும் என்று வேண்டினான். அப்பொழுது பிரமதேவர் அன்னவாகனத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு உலகப்படியளந்துவிட்டு தன் அரண்மனையில் வந்திறங்கி உள்ளேபோய் விட்டார். அப்பொழுது பிரமதேவர் ஏறியிருந்த அன்னமானது இந்தக்குயவன் நம்முடைய இனங்களைக் காப்பாற்றினவனல்லவோ என்று பிரமதேவரேறியிருந்த சேணத்துடன் இவனிடத்திற்குவந்தது இவன் அதில் ஏறினான் ஏறினவுடனே அந்த அன்னமானது ஆகாயத்திலெழும்பி அந்தவூர் இராஜனுடைய அரண்மனையில் இறங்கியது. அதுகண்டு எல்லோரும் பிரமதேவர் வந்துவிட்டார் என்று அந்தக் குயவனை எல்லாரும் நமஸ்காரம் செய்தார்கள். பிறகு இந்தக் குயவனுக்கு விவாக முடித்தபின் நாரதமகாமுனிவர் அவ்விடத்துக்குவந்தார். அந்தராசன் நாரதரைக்கண்டு நமஸ்காரம்பண்ண அவரும் ஆசீர்வாதம் செய்து இருக்கும்பொழுது நாரதர் இராஜனைப்பார்த்து இவ்விடத்தில் என்ன விசேஷம் என்று கேட்க,

இராஜன் என்னுடைய மகளுக்கும் பிரமதேவருக்கும் விவாகம் என்று சொல்ல, உடனே நாரதர் இராஜனிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு தேவேந்திரனிடத்திற்போய் பிரமதேவர் பூலோகத்தில் இன்ன இடத்தில ஒரு இராசாவினுடைய குமாரத்தியை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார் என்று சொல்லிவிட்டு அவரிடத்திலசெலவுபெற்றுக்கொண்டு வைகுந்தத்திற்குப்போய் மகாவிஷ்ணுவிடமும் அப்படியேசொல்லிவிட்டு கைலையங்கிரியில் பரமசிவனிடத்திலும் போய் அப்படியே சொல்லிவிட்டு, சத்திய லோகத்தில் பிரமதேவரிடத்தில எப்பொழுதும்போல மரியாதை செய்யாமல போய் உட்கார்ந்தார் பிரமதேவரானவர் நாரதரை பபார்த்து ஹே நாரதரே! எப்பொழுதும் மரியாதை செய்பவர் இப்பொழுது ஏன மரியாதை செய்யவில்லை என்றுகேட்க, நாரதரானவர பிரமதேவரைப்பார்த்து பூலோகத்தில் ஒருபிரமாவானவர் ஒரு இராஜன புத்திரியை மணஞ்செய்துகொண்டு இருக்கிறார். உமக்கு என மரியாதை செய்யவேணுமெ என்று கேட்க, நம்மைவிட வேறு பிரமன் இருக்கிறாரோ என்று தேவர்கள் முனிவீஸ்வரர்கள எல்லோரும பூலோகத்துக்கு வந்தார்கள். பிரமாவானவர் பூலோகப்பிரமாவைப்பார்த்து ஓ பிரமாவே பிரமதேவனுக்கு நான்குசிரசுண்டே உமக்கேன ஒருசிரசு என்று கேட்க, அதற்குப் பூலோகப்பிரமாவாகிய குயவன பிரமதேவரைப்பார்த்து பூலோகத்தில் நான்கு சிரசுடனே வந்தால ஜனங்கள பயப்படுவார்கள் ஆதலால் நான ஒருசிரசுடனே வந்தேனென்று சொல்ல, பிரமதேவர் முதலானவர பரமித்துப்போனார்கள பிறகு மகாவிஷ்ணுவானவர் ஒருயோசனைசெய்து கருடபகவானை யழைத்து தன் மோதிரத்தைக் கழற்றிக்கொடுத்து இதைத் திருப்பாற் கடலில் போட்டுவிட்டு வந்துவிடென்று சொல்ல, அப்படியே கருடபகவான் கொண்டுபோய போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டார். மகாவிஷ்ணுவானவர் பிரமதேவரைப்பார்த்து உம்மால் இந்தமோதிரத்தை வருவிக்கமுடியுமா என்று கேட்க என்னால் முடியாது என்று சொல்லிவிட்டார் பூலோகப்பிரமனாகிய குயவனைப்பார்த்து உம்மால் வருவிக்கமுடியுமோ என்றுகேட்டதற்கு என்னால் முடியுமென்று சொல்லி தனக்கு எதிரில் ஒருதிரையைக் கட்டச் சொல்லி ஓ ஆமையே நான் உனக்குமுன்னே உபகாரம் செய்தபடியால் எனக்கு இப்பொழுது ஒரு உபகாரம் செய்யவேண்டும்

அதுயாதென்றல் மகாவிஷ்ணுவானவர் தன்னுடைய மோதிரத்தைத் திருப்பாற்கடலில் கொண்டுபோய் போட்டுவிடும்படி கருடபகவானிடத்தில் கொடுத்தார். கருடபகவான் கொண்டுபோய் போட்டுவிட்டான் ஆகையினலே அதைத்தருவிகதுக்கொடுக்கவேண்டுமென்று பூலோகபபிரமாவாகிய குயவன நாட்டாமையினிடத்திற் சொன்னான். நாட்டாமையானது மலையாமையிடத்திற்சொல்ல மலையாமை காட்டாமையினிடத்திற்சொல்ல, காட்டாமை கடலாமையினிடத்தில் சொன்னது கடலாமையானது அந்தமோதிரத்தைத் தேடி எடுத்துவந்து காட்டாமையினிடத்தில் கொடுத்தது. அதைக் காட்டாமையானது மலையாமையிடத்திற்கொடுக்க, மலையாமையானது நாட்டாமையினிடத்திற கொடுக்க நாட்டாமையானது பூமியைத் துளைத்துக்கொண்டு பூலோகப்பிரமாவாகிய குயவனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டது.

அந்த மோதிரத்தை வாங்கி மகாவிஷ்ணுவைப் பார்த்து இதுதானு உம்முடைய மோதிரம என்றுசொல்லிக் கொடுத்தான். இதுதான் என்று வாங்கிக்கொண்டு பூலோகப பிரமாவாகிய குயவனைப்பார்த்து நீ இனிமேல பூலோகப்பிரமாவாய் இருமென்று சொல்லிவிட்டு தங்கள் தங்கள் ஸ்தானத்துக்குப் போய்விட்டார்கள். பூலோகபபிரமாவாகிய குயவன தன்னுடைய மாமனார் வீட்டிலிருக்கும பொழுது ஒருநாள் வேறுதேசத்தரசன் ஒருவன் இந்தப் பட்டணத்தின்மேல படையெடுத்துவந்து ஒருதூதனை அனுப்பி இராஜனைக் கப்பங்கட்டுகிறீரா அல்லது சண்டைக்கு வருகிறீரா என்று கேட்டுவரும்படி சொல்லிஅனுப்பினான். அந்தத்தூதன வந்து தங்களரசன சொன்னசங்கதிகளைச்சொன்னான். அதைக்கேட்டு ராஜாவானவன தன்னுடைய மருமகனுகிய பூலோகப்பிரமனிடத்தில வந்து இப்படி வேற்றரசன் நம்முடைய பட்டினத்தின்பேரில படையெடுத்து வந்திருக்கிறான் என்று சொல்ல, நாம் நாளையத்தினம் காலையில யுத்தத்துக்குப் போகலாம் என்று கூற, ராசாவானவர் அந்தத் தூதர்களிடத்தில் வந்து நாங்கள் நாளையத்தினம் காலையில் யுத்தத்திற்கு வருகிறோம் என்று சொல்லும்படி சொல்லியனுப்ப, அவர்கள்போய் விட்டார்கள். அப்பால பூலோகப் பிரமாவாகிய குயவன தான் உபகாரம்பண்ணின புலிகளை நினைக்க அந்தப்புலிகளானது இரா

த்திரியைப்போய் வேற்றரசனையும் அவனுடைய படைகளையெல்லாம் கொன்று எலும்புகளைப் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டன. காலையில் இராஜாவானவர் தன் மந்திரிகளிடத்தில் வந்து இன்றையத்தினம் நாம் யுத்தத்துக்குப்போக வேண்டுமேயென்று சொல்ல, பூலோகப்பிரமாவாகிய ரூபவன் தன மாமனைப்பார்த்து வேற்றரசனும் அவனுடைய படைகளும் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைப்பார்த்து வரும்படி சொல்லி அனுப்ப, இராஜாவானவன் போய்ப்பார்த்துவிட்டு வேற்றரசனும் அவனுடைய படைகளும் இல்லாமலும் எலும்புகள் கிடக்கிறதைப் பார்த்துவிட்டு தன் மருமகனை மெச்சிக்கொண்டான்.

நாரதர் மும்மூர்த்திகளிடம் செய்தகலகம் முற்றிற்று.

7. நாரதர் தர்மநந்தனரிடம் செய்தகலகம்.

பிரமாண்டம் முடியுங்காலை ஒரு மயிர்கழியும் ஆயுளுடைய பகவான் ரோமசமாமுனிவர் காமியவனம் வந்து தம்மையருச்சித்த யுதிட்டிரனைப்பார்த்து அருச்சுனன் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று நிவாதகவசரைவென்று சுவர்க்கத்தில் இந்திரனோடு இருக்கின்றான். இன்னும் சிலநாளில் கந்தப்பமலைவழியாய் வருவான் என்றருளினார். அவ்வேளையில் ஸ்ரீஅரிபாதசஞ்சிந்தனபராகிய நாரதமகாமுனிவர் எழுந்தருள, யுதிட்டிரர் அவரை யருச்சித்து உலகிலுள்ள தீர்த்தங்களையும் அவற்றின் மகிமைகளையும் மொழிந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். நாரதமகாமுனிவர் வேந்தே புலத்தியமாமுனிவர் உலகில் மூன்றுகோடி தீர்த்தங்கள் உள்ளன என்று சந்தனுமகாராசனுக்குச் சொல்லினார் யானறிந்தமட்டில் மொழிகின்றேன் கேளும். வேதம் ஓதலாகிய பிரமயாகமும், ஓமஞ்செய்தலாகிய தெய்வயாகமும், பலிபோடுதலாகிய பூதயாகமும், தர்ப்பணஞ்செய்தலாகிய பிதிர்யாகமும், இரப்போர்க்கு ஈதலாகிய மானிடயாகமும், அக்கினிஷ்டோமமுதல் ஆசுவயுசி ஈறாய் உள்ளனவும், அறத்தால் ஈட்டிய பொருளைத் தக்கோரைக் கொண்மினென்று வலியக்கொடுத்தலாகிய தலைப்படுதானமும், ஆதுலரைக்கண்டு மனமிரங்கி ஈவதாகிய இடைப்படுதானமும், புகழுக்கும் அன்புக்கும் கைம்மாறுவுக்கும் அச்சத்திற்கும் தாக்ஷிண்ணியத்

திற்கும் கடைப்பாட்டுக்கும் கொடுப்பதாகிய கடைப்படுதான மும், கோதானமும் பூதானமும் கன்னிகாதானம் சுவர்ணதான மும், அஜமேதமும் அசுவமேதமும் நரமேதமும் செய்தோரும், ஆதுலர்க்குச்சாலை ஓதுவார்க்குணவு அறுசமயத்தார்க் குண்டி பசுவுக்கு * வாயுறை, † சிறைச்சோறு, ஐயம், தின்பண்டம் நல்கல், ‡ அறவைச்சோறு, மகப்பெறுவித்தல், மகவுவளர்த்தல், மகப்பால்வார்த்தல், ¶ அறவைப்பிணஞ்சுடுதல், § அறவைத்தூயம் சுண்ணம், நோய்மருந்து, வண்ணார், நாவிதர், கண்ணாடி, காதோலை கண்மருந்து, தலைக்கெண்ணெய், பெண்போகம், பிறர்துயர் காத்தல், தண்ணீர்ப்பந்தல், மடம், தடம், சோலை, ஆவுரிஞ்சுதறி, விலங்கிற்குணவு, ஏறுவிடுதல், விலைகொடுத்துயிர்காத்தல், கன்னிகாதானம் என்னும் இவற்றைச்செய்தோர் பெறும்பேற்றைப் பகவானது பாதபிரக்ஷாளன தீர்த்தமாகிய கங்கை ஆதியாய்புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுவோர் பெறுவார் என்று நவின்றுபோனார். தர்மபுத்திரர் பகவான் ரோமசமாமுனிவரை வணங்கித் தீர்த்தயாத்திரைசெய்ய விரும்புகின்றேன் என, முனிவர் எமதுள்ளமும் அப்படியே என்று புறப்பட்டு தர்மநந்தனே! அகத்தியமாமுனிவர் இல்லறத்தை விரும்பாமல் நெடுநாள் பிரமசரியத்திலிருந்து தீர்த்தயாத்திரைசெய்து ஒருவனம் வந்தார். அவ்வனத்தில் ஒரு ஆலமரத்தில் அகத்தியமுனிவரது பிதிரர் வௌவால்போல் அதோமுகமாய்த்தொங்கிக்கொண்டிருந்தனர்கள். தமிழ்முனிவர் அவரைக்கண்டுவினவ, பிதிரர் எங்கள்குலத்திலேதோன்றிய அகத்தியன் இல்லறதருமத்தை யநுசரித்தாக குலவிருத்தி செய்யாமல் பிரமசரியத்திலிருக்கின்றான் வம்சவிருத்தியாகாத குற்றத்தால யமன் எங்களுக்குத்தண்டனை விதித்தான் என்று மொழிந்துவருந்தினர். அகத்தியர் அப்பிதிரர் தாளை வணங்கி அப்பிதிர்த்துரோகி அடியேன்றான். இனிநான் ஒருகன்னிகையைமணந்து மரபுவிளங்கச் செய்கின்றேனென்றுசென்று விதர்ப்பதேசாதிபதி யாகமுன்னிலையிற்பெற்ற உலோபாமுத்திரையை விவாகம் செய்து திரிதசி

---

* வாயுறை-கைத்தீனி † சிறைச்சோறு - காவலிலகப்பட்டவர்களுக் கன்னங்கொடுத்தல ‡ அறவைச்சோறு ¶ அறவைப்பிணஞ்சுடுதல்-அநாதப் பிரேதத்திற்கு ஈமக்கடன் செய்தல § அறவைத்தூரியம்-அநாதவர்க்கு வஸ்திரங் கொடுத்தல்.

என்பவரைப்பெற்றார். அத்திரிசியும் புத்திரரைப் பெற்றான். அகத்தியர் புத்திரபௌத்திரரோடுவாழ்ந்து பிதிர நல்லுலகுசேர்ந்தார்கள். குறுமுனிவர் உலோபாமுத்திரையோடு முதலில் இவ்வாசிரமத்தில வந்திருந்தார் என்று ஆங்கொரு பூஞ்சோலையைக் காட்டி கும்பயோனியார் வாதாபியைக்கொன்றதையும் கடலைப் பருகியதையும சகரர் முதலியோர் சரித்திரங்களையும இளத்தி பலவனங்களைக்கடந்து பிரமதேவன யாகஞ்செய்த இடம் வந்து வேந்தே பரதன் என்னும அரசன் இத்தீர்த்தத்தில நீராடி மேலுலகங்களைக் கண்டானென்று அங்கொரு தீர்த்தத்தைக் காட்டினர். யுதிட்டிராதியர் அதில நீராடி மேலுலகங்களையும சுவர்க்கத்தில் அருச்சுனன இந்திரனோடு இருத்தலையும் கண்டு வியப்புற்றுக் கந்தாப்பகிரி சார்ந்தார.

ஒருநாள் இந்திரன கிரியிலிருந்து ஒரு மந்தாரமலர் பாஞ்சாலிமுன் விழ அவள அதை எடுத்து வீமனுக்குக்காட்டி இது போன்றபுஷ்பம வேண்டுமென்றாள், வாயுசுதன ரோமசமாமுனிவரை வினவி அப்பூ அளகையிலுள்ளதென்று அறிந்து பலமலைகளையும வனங்களையுங்கடந்து சென்று மலைமேல்மலைகிடந்தாற்போல ஒரு பருவதத்தின மேலே அனுமான் பள்ளிகொண்டிருந்ததைக்கண்டு அச்சமுற்று நின்றான். வாயுசுதர் வாயுசுதனைப் பார்த்து யானிருக்கும இவ்விடத்தில தேவரும வர அஞ்சுவார் நீ வந்தது என்னையென, வீமன எதிர்த்துப்பேசினான் அஞ்சனைசுதர் நீ வீரனானால் இங்கு கிடக்கின்ற என வாலையெடுத்து அப்புறம்வைப்பாயாம் என வீமன அடா குரங்கே ஸ்ரீராமதூதராகிய அனுமானுடைய திருவாலுக்கு உனதுகுறைவால எவ்வளவு என்றான். வாயுசுதர அடா என்னைப்போன்றோய், நானாகியராமனைச் சுமந்து தோள தேய்ந்த அசத்தவகையோ என்னிலும உயர்ந்து இன்றனையென வீமன அடா நாராதகுமானே இராமபரமாத்துமனையோ நரனென்றாய் என புயத்தால வாலையெடுக்க முயன்று சிறிதும தூக்கமுடியாமல் நின்றான் அஞ்சனேயர் கருணையோடு நீயாரெனக் கதாயுதன் நான் தருமராசனுக்குத் தம்பி அர்ச்சுனனுக்குத் தமையன எனது பெயர் வீமன என்றான். அஞ்சனைசுதர் வீமா வாயுவுக்கும் அஞ்சனைக்கும் தோன்றிச் சுக்கிரீவனுக்கு மந்திரியாகி ஸ்ரீராமபரமாத்துமனுக்குத் தூதனாகிய அனுமான யானே என, வீமன் எழுந்து அவர்தாளைப்பற்றி அபராத

க்ஷாபணஞ் செய்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். வாயுசுதர் நீ விரும்பிய வரத்தைக் கேளென்ன வீமன் நாங்கள் நாடு சேர்ந்த பின்னர் துரியோதனாதிகளுக்கும் அடியோங்களுக்கும் யுத்தமேற்பட்டால் அருச்சுனன் தேர்க்கொடியிலே தேவரீர் வீற்றிருந்தருளவேண்டும் அன்றியும், இராட்சதனைக் கொல்லத் தேவரீர் எடுத்த விசுவரூபத்தைக் காட்டியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். ஸ்ரீராமதூதர் அவ்வாறே தந்து விசுவரூபசேவை சாதித்தருளிப் பகையை வென்று நாடாள்கவென்று ஆசிகூறியருளினார். வீமன் அவ்வரத்தைப் பெற்று அளகாபுரி சென்று [1]காவலரை வதைத்துக் [2]குவளையைப் பறித்துவந்தான்.

நாரதர் தருமநந்தனரிடம் செய்தகலகம்-முற்றிற்று.

8 நாரதர் தருமநந்தனரிடத்தில் க்ருஷ்ண பகவானின் பெருமைகூறல்.

பகவானுடைய வனவாசம் முடிந்து பதினொன்றாம் வருடம் நடக்கும்பொழுது பாண்டவர் தாமருவனமே வதிந்து காமிய வனஞ்சார்ந்து வதிந்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ கண்ணபிரான் அங்கு எழுந்தருளுவர், பாண்டவர் எதிர்சென்று அழைத்து வந்து அர்ச்சித்து அளவளாவியிருந்தபொழுது, பகவானை மார்க்கண்டேய மகாமுனிவர் எழுந்தருள அவரையும் எதிர்கொண்டு அழைத்து வந்து நமஸ்காரஞ்செய்ய, தம்மை வணங்கிய ஐவரை ஆசீர்வதித்து காலத்தால் வருந்துகின்றீரென்று வருந்தாதீர். சர்வலோக சரண்யனும் சர்வஞ்ஞனும் சர்வசக்தனும் தயாபரனும் ஆகிய தேவர்களுக்கும் அரியவனும் ஆகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவை உங்களுக்கு உரிய மைத்துனனாக மாதுலசுதனாகப் பெற்றீர்; உங்களுக்கு ஒரு குறைவுமில்லையென்றார். தர்மபுத்திரர் வணங்கிச் சுவாமி! அச்சுதன் கிருபாகடாக்ஷமும் தேவரீர் அருளும்பெற்ற அடியேனுக்கு ஒரு குறைவுமில்லை அடியேன் உய்யுமாறு புண்ணிய சரித்திரங்கள் புகன்றருள வேண்டுமென்று தவயோகாசாரியர் மார்க்கண்டேயரைத் தாழ்ந்து தாங்கள் பரமசிவன் அருள்பெற்று என்றும் பதினாறு வயதுபெற்றீர்.

---

1 காவலரை-காவலாளரை 2 குவளை-சௌகந்திகப்பூவை

தன்னந்தனியனாகிய வடபத்திரசாயியினது திருவயிற்றிற் புகுந்து எத்தனையோ பிரமகற்பங்கண்டேன், அவைகளையெல்லாம் கூறியருளுக என்றார். அவ்வேளையில் பகவான் நாரதமகாமுனிவர் எழுந்தருளியிருந்ததைப் பார்த்து தாமந்தனை முன்னொருகாலே நான் ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்துமனைத் தரிசிக்கத் துவாரகைக்குப்போய யாண்டும் நாடி அந்நமறைப்பொருளைக் காணாமல் மீண்டுவரும்போது ஒருதிருமாளிகையில் பரமனை விளையாடிக் கொண்டிருக்கக்கண்டு போய உள்ளேயாடி வந்தேன் நான் வரும்போது மாயவன் எனக்கு எதிரே எழுந்தருளினான் யான் திகைத்து இப்போது அங்கிருந்தீர் என்றேன் தேவகிமைந்தன் இல்லை இல்லை இப்பொழுதுதான் வந்தனம் என்றருளினார். யான் பின்னும் சிறிது தூரம் வந்தபின்பு அப்பொழுது பக்கத்தில் நாரதரோடு பேசிக்கொண்டிருக்கப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து அங்குபோய அருளாழி பகவானையும் அன்னவனையும் பார்த்து ஆனந்தமடைந்து அவனது திருநாமங்களையும் பாடிப்பாடி விந்தைவார் திடருமும் அறியாத அவனையாம் எவ்வாறு அறிவோமென்று வந்தேன். அப்பகவானும் மகா பாகவதோத்தமராகிய மார்க்கண்டேயரும் உன்னிடம் எழுந்தருளுதற்கு நீ செய்தமாதவம் யாதோ புண்ணியமோ உன்னிடம் வந்தமையால் பகவத்பாகவத சேவை ஒருங்குபெற்றேன் என்று வாழ்த்திப் போனார். பின்பு மார்க்கண்டேயர் பலதருமங்களையும் பாகவதாசிரியர் சரித்திரம் முதலிய பலகதைகளையும் ஓதியருளினார்.

நாரதர் தாமந்தனிடம் கிருஷ்ணன் பெருமைகூறல்-முற்றிற்று.

---

1 இந்திராணி லக்ஷ்மி பார்வதி சரஸ்வதி யிவர்களிடத்தில் செய்த கலகம், 2 திருமூர்த்திகள் பிரசங்காலயம், 3 நளனிடம் செய்தகலகம், 4 ஸ்ரீராமரிடம் செய்தகலகம், 5 திருமூர்த்திகளிடம் செய்தகலகம், 6 தாமந்தனிடம் செய்தகலகம், 7 தருமரிடம் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பெருமை கூறல் ஆகிய இவ்வேழு கதைகளும் திருச்சிறுப்பள்ளி தாழக்குடி, ம-ள-ள-ஸ்ரீ, பெ. பரிமணப்பல்லவராயர் அவர்கள் நமது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி எழுதிய பெரிய உபகாரத்திற்குப் பெரிதும் நன்றி பாராட்டுகின்றேன்

சி. முனிசாமி முதலியார்.

9. நாரதர் ரஜிமக்களிடம் செய்தகலகம்.

முன் ஒருகாலத்தில் தேவாசுரயுத்தம் நேரிட்டபோது தேவரும் அசுரரும் பிரமதேவனிடம்போய் சுவாமி! இந்த யுத்தத்தில் யாருக்கு ஜயமுண்டாகுமென்று கேட்டார்கள். அதற்கு அந்த தேவன் ரஜிமகாராஜன் ஆயுதமெடுத்துக்கொண்டு யாருடைய பக்ஷத்திற் சேர்ந்து யுத்தஞ்செய்வாரோ அவர்களுக்கே ஜயமுண்டாகுமென்றுசொல்ல, அதுகேட்டு முந்தி அசுரர் ரஜியினிடத்திற்குவந்து எங்களுக்கு நீ யுத்தசகாயஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதுகேட்டு ரஜியானவன் ஓ அசுரரே! நான் தேவர்களை வென்றபிறகு உங்களுக்கு இந்திரனாயிருக்க நீங்கள் சம்மதிப்பட்டால் அப்படியே உங்கள் பக்ஷத்திற் சேர்வேனென்றான். அதற்கு தைத்திய அசுரர்கள் நாங்கள் காரியவசத்திற்கு ஒன்றுசொல்லிப் பின்னொன்று செய்யமாட்டோம். எங்களுக்குப் பிரகலாதனே இந்திரனாயிருக்கவேண்டும் அதற்காகத்தான் இந்த முயற்சியென்றுசொல்லிப் போய்விட்டார்கள். பின்பு அமரரும் வந்து தங்கட்குத் துணைசெய்யவேண்டுமென்று அவ்வரசனை வேண்டிக்கொண்டார்கள் அவர்களோடு அவ்வரசன் தன்னிஷ்டத்தை முன் சொன்னபடி சொல்ல அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதனால் அம்மன்னவன் தேவசைனியங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போர்செய்து அநேகமாயிரங்களான அசுரசேனைகளையெல்லாம் நாசஞ்செய்தான். பிறகு தேவேந்திரன் வந்து அவனுடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து ஓ மகாராஜனே! ஆபத்தில் காத்ததினாலும் அன்னமிட்டதனாலும் நீ எங்களுக்குப் பிதாவானாய். இதனாலே சகல லோகங்களுக்கும் மிகமேலானவனுமானாய் நானே உனக்கு மகன்; மகன் திரிலோகாதிபதியாயிருப்பது பிதாவுக்குச்சிறப்பன்றோ? என்று துதித்து வேண்டியுரைத்தான். இதைக்கேட்டு ரஜியானவன் நகைத்து இந்திரனே நல்லது அப்படியேயாகட்டும் பகைவனானாலும் இச்சகம்பேசிக் காலில்வீழ்ந்து வேண்டிக்கொண்டானானால் அதனை மறுத்தல் கூடாதகாரியம் ஆதலால் ஒப்புக்கொண்டேன் போ என்று சொல்லிவிட்டுத் தன்பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். இந்திரன் சுகமாயாண்டுகொண்டிருந்தான்.

சிலகாலத்திற்குப்பின் ரஜி லோகாந்தரஞ்சேர அவன் குமாரரை நாரதமுனிவர் தூண்டிவிட்டார். அதனாலே அவர்கள் இங்

திரனிடம்போய் நீ எங்கள் பிதாவின் புத்திரனாகையால் எங்களுக்கு இராச்சியத்தில் பங்குகொடுக்கவேண்டுமென்றுகேட்டு இந்திரன் அதற்கு இணங்காமையாலே அவனை வென்று தாங்கள் அவனதிகாரத்தைச் செலுத்துகின்றார்கள். இவ்வாறு வெகுகாலங் கழிந்துபோகையில், தேவராஜன் தனது குருவாகிய பிரகஸ்பதியினிடம் போய் சுவாமி அடியேன் இப்படி அலைகிறேனே அடியேனை திருப்தியடையும்படி இந்தப்புத்திரர்களானவர்களும் புரோடாசங்கொடுக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கு குரு ஓ அமரராஜனே! முன்னமே நீ என்னைக் கேட்டிருப்பாயாகில இவ்வாபத்து உனக்கு நேரிடாதபடி செய்திருப்பேன் உன்விஷயத்தில் நான் செய்யக்கூடாதது ஒன்றுமிருக்கிறது பார் சிறிது நாட்களுக்குள்ளேயே உன் ஐசுவரியம் உனக்கு வரும்படிச் செய்கிறேனென்று சொல்லி இந்திரனுக்கு தேஜசை வளரவும் சத்துருக்களுக்குப் புத்தி மயங்கவும் ஒரு அபிசாரஞ் செய்தார். அதனால் ரஜியின் மக்களெல்லாம் புத்திமயங்கிப் பிராமணத்துவேஷமுண்டானவர்களாகவும், வர்ணாச்சிரம தருமங்களை விட்டவர்களாகவுமாகி வேதத்திற்குப் புறம்பானார்கள். இப்படியானதால அவர்களை இந்திரன் ஜயித்துப் பிரகஸ்பதியுடைய தவபலத்தினாலே மகா தேஜசுள்ளவனாய் மறுபடியும் சொர்க்க ராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான்.

நாரதர் ரஜிமக்களிடம் செய்தகலகம் முற்றிற்று.

10. நாரதருக்கும் வியாசருக்கும் தர்க்கம்.

திரிலோகசஞ்சாரியாயும் வீணாகானப்பிரியராயும் யாவர்க்குமின்பமளிப்பவராயுமுள்ள நாரதமுனிவர் ஒருசமயம் வியாசருடைய ஆசிரமத்துக்குவர, அவரை வியாசர்கண்டு அடிபணிந்து ஆசனமளித்து அதிலிருக்கச்செய்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாதிகள் தந்து மிக்கவிநயத்துடன் அந்நாரத முனிவரைநோக்கி ஐயா! சாரமில்லாததாகிய இச்சம்சாரத்தில் பிராணிகளுக்கு என்ன சுகமிருக்கின்றது? நன்றாய் நீர் பரியாலோசனைசெய்து பாரும். எப்பொழுதும், எவ்விடத்திலும், எவனிடத்திலும் சுகமிருக்க நானறிந்தேனில்லை. நானோ ஓர் த்வீபத்திற்பிறந்து அந்த க்ஷணத்தி

லேயே பாதுகாக்கத் தக்க தாயினாலும் விடப்பட்டு, யாதொரு சகாயமு மில்லாமல் கர்மவசத்தால் ஆரண்யத்தில் விருத்தியடைந்து, பின்னர் மேருபர்வதத்துக்குப்போய் புத்திராபேக்ஷையினால் பரமேஸ்வரனை நோக்கி அதியுக்கிரமான தவத்தைச்செய்து, அவரருளால் சுகனென்கிற ஒரு புத்திரனைப்பெற்று அவனுக்கு வேதசாஸ்திரங்களையெல்லாங் கற்பித்து வருங்காலத்தில் அவன் என்னை விட்டு ஓடிப்போயினான். பின்னர் நான் அப்புத்திரசோகத்தால் வருத்தமுற்று எங்குந்திரிந்தலையுங் காலத்தில் நீர் சில நல்லுபதேசங்களைச்செய்து போயினீர். நானவ்வுபதேசங்களாலும் புத்திரசோகம் நீங்கப்பெற்று ஏகாக்கிரமுடையவனாய் மேருப்பருப்பதத்தையுந் தவத்தையும்விட்டு குருஜாங்கலமென்னுந்தேசத்தை யடைந்து அங்கும் எப்பொழுதும் சுகனே! சுகனே! என்று புத்திரனைக் கூவிக்கூவி யலைந்தலைந்து இனி இச்சம்சாரத்திலென்ன சுகமிருக்கின்றதென வெறுத்து இப்பிரபஞ்சவாழ்க்கையைப் பொய்யென வெண்ணியிருக்கு மச்சமயத்தில், மாதாவைப் பார்க்கவேண்டுமென்றெண்ணமுண்டாக அவளிருக்குமிடத்தைத் தேடிச்சென்றேன். அவளோ சந்தனுமகாராஜாவினால் வரிக்கப்பட்டுப் புத்திரப்பேறுண்டா யிருப்பதறிந்து அவளிடத்திற் போவதைவிட்டு சரஸ்வதி தீரத்தில் ஓர் ஆச்சிரமங்கட்டிக்கொண்டு வசித்திருக்குங் காலத்தில், என்தாய்க்குப் பர்த்தாவான சந்தனுமகாராஜன்சொர்க்கத்தை யடைந்துவிட்டார். பிறகு அவருடைய அவளுடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் காங்கேயனால் காக்கப்பட்டு, பின்னர் அக்காங்கேயன் சித்திராங்கதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அரசியலை நடத்திவரச்செய்தனன். அப்பொழுது என்தாய் மகிழ்ந்திருந்தாள். அவனுஞ் சின்னாள்கழித்துச் சொர்க்கத்தையடைந்தனன். பின்னர் அவளழுதவண்ணமா யிருந்தாள். அதனை நானறிந்து அவளைச்சமாதானஞ்செய்வதற்குப்போய் காங்கேயனையுங்கண்டு தாயாரைச் சமாதானப்படுத்தினேன். காங்கேயன் விசித்திரவீரியனுக்குப் பட்டாபிஷேகத்தோடு கலியாணமும்நடத்த அதுகண்டு நானும் என்தாயும் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தோம். சின்னாள்கழித்து க்ஷயரோகத்தா லவனும் இறந்துபோயினான். பின்னர் அவன்பத்தினிமார்கள் மாமியாரைவணங்கி நாங்களினி யிங்கிருத்தல் கற்பிலக்கணமன்று; அக்கினிப்பிரவேசமாய் எங்கள் கணவருடன் சுவர்க்கத்தில் வசிக்கின்றோம்; எங்களுக்கு விடைகொடுக்க வே

ண்டுமென்று வேண்ட, அவனதற்குடன்படாது தடைசெய்து விசித்திரவீரியனுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமாதி கிரியைகளைப் பீஷ்மருடைய கட்டளைப்படி செய்துமுடித்தனன். நானும் என்னுடைய ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்துவிட்டேன். என்தாயானவள் புத்திரசோக மிகுதியினாலும் சந்ததியற்றுப்போன துக்கத்தினாலும் என்னை நினைத்தாள். நானும் அந்தக்ஷணமே அவளிருக்கும் நாகசமென்னும் பட்டணத்துக்குப்போய் அவளைக்கண்டு வணங்கி, ஓ தாயே எதற்காக இப்பொழுது என்னை நினைத்தாய்? என்னாலாகவேண்டிய காரியமென்ன? என்கருத்து நீயேதுசெய்யச்சொன்னாலும். உன்னுடைய உத்திரவுக்குக் கீழ்ப்பட்டவனாக உன் அடிமையாக யிருக்கிற நான் செய்யுமாறு ஆசையால் என்னத்தைக் கட்டளையிடுமென்று கேட்க, அதற்கு என்தாய், அப்பா புத்திரனே! நீ சர்வசாஸ்திர தருமங்களையும் நன்றாயறிந்தவனாகையால் நான் சொல்லப்போகிற தருமத்தில் விளையும் உபகாரத்தை நன்றாயாலோசித்து என்னெண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்வாய். இச்சந்தனுவம்சம் இதுவரையில் இக்கங்காநந்தனருடைய பீஷ்மத்தால் காக்கப்பட்டு வந்தது. இப்போது இந்தவம்சம் போகும்போலிருக்கின்றதே என்கிற வெட்கம் பயம் இவையுடையவளாய் அவற்றைப் போக்கிக்கொள்வதற்கு உன்னை நினைத்தேன். நினைத்தபடி நீயும் வந்தாய். வந்த நீ வம்சவிருத்தியைச் செய்துபோகவேண்டும். யான் வம்சச்சேதபயத்தால் வருத்தமடைகின்றேன். என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேண்டும். அதாவது விசித்திரவீரியனுடைய பத்தினிமார் இருவரையும் நீகூடி வம்சோத்பாதனஞ் செய்வாயாக பரதனுடைய வம்சத்தை விருத்தி செய்வதனால் உனக்கு யாதொரு தோஷமு முண்டாகமாட்டாதென்று இவ்வாறு கூறிய தாயின் வார்த்தையைக்கேட்டு நான் சிந்தாகுலமடைந்தவனாய் நாணத்தால் தலைகுனிந்துகொண்டே தாயைநோக்கி ஓ அன்னாய்! பிறருடைய ஸ்திரீயைக் கையிடுவதே அதிகபாதகமென்று தெரிந்த யானே இந்த அதர்மகாரியத்தைச் செய்ய எப்படித் துணிவேன்? சகோதரனுடைய பத்தினி புத்திரியென்று சொல்லப்பட்டிருக்க, வேதங்களை யெல்லாம்படித்த நான் இந்த விபசாரத்தை எப்படிச்செய்வேன்? அதர்மமார்க்கத்தில் வம்சத்தை விருத்திசெய்தால் வம்சவிருத்தியை எதிர்பார்த்திருக்கும் பிதுர்க்களெல்லாம் பாபிஷ்டர்களாய் நரகத்தையடைந்து அங்கினின்றும் சுகித்திருக்கமாட்டாம லிருப்பார்.

ஓ அம்மா! யாவருக்கும் தருமங்களையுபதேசஞ் செய்கின்றவனு யும் தருமங்களறிவதற்கே புராணங்களைச்செய்கின்றனுயும் இரு க்கின்ற நான் எப்படி இந்த நிந்தையான காரியத்தைச் செய்வே னென்றேன். இவையெல்லாங் கேட்டுவந்த தாயானவள் அப் போது நான்சொல்லிவந்த தருமாதருமங்களைச் சிறிதும் எண் ணிப்பாராமல் வம்சோத்பத்தியை எவ்விதத்திலாவது செய்ய வேண்டுமென்கிற ஓர் தருமத்தையே மேற்கொண்டு என்னைப் பார்த்து, அப்பா குழந்தாய்! நீ சொல்லியவெல்லாஞ் சரியேயா யினும் என்னுடைய வார்த்தையினுல உனக்கு யாதொருதோஷ முமுண்டாகமாட்டாது பெரியோர்களென்றெண்ணத்தக்கவர் அதருமத்தைச் சொன்னபோதிலும் அதனையோசியாமல் மனி தர்கள் செய்யவேண்டுமென்றும், தாயானவள் எதுசெய்தால் சந் தோஷிப்பளோ அதைச்செய்யவேண்டுமென்றுந் தருமநூல் கூறி யிருக்கின்றதல்லவா! அத்தருமங்களை நீ இப்போதெண்ணி புத் திரசோகத்தில் மூழ்கியிருக்கின்ற வென்னை நான் சொல்லியபடி செய்து சந்தோஷப்படுத்துவாயென்று அவள் சொல்லி முடித்த வுடன். பீஷ்மனே என்னைப்பார்த்து, ஓ வியாசரே! நீர் இந்தவிஷய த்தில் ஆலோசனைசெய்வதை விட்டுவிட்டும் "தாய்சொற்றுறந்தால் வாசகமில்லை" என்பதைநாடும், நாடிச்செய்வீராயின் நீர் உலகில் அதர்மராக வழங்கப்பட மாட்டீரென்றான் பின்னர் நான் இரு வர் வார்த்தையுங்கொண்டு அந்த நிந்திதமான காரியத்தைச் செய் யவாரம்பித்து அந்தப்புரஞ்சென்று படுக்கையறையில் நானிருக் கும்போது அம்பிகை என்பவள்வந்து என்னைப்பார்த்து மனம் ரமிக்காதவளாய் அருவருப்படைந்தனள். அதனைக்கண்ட நான் அவளைப்பார்த்து நீ என்னைக்கண்டு அருவருப்படைந்து கண் களை மூடிக்கொண்ட படியினுலே உனக்குப் பிறக்கப்போகிற பிள் ளை அந்தகனுக விருப்பானென்று சபித்தேன். அச்சாபத்துடன் அவளென்னைக்கூடிப்போயினள். மறுநாள் என்தாய் என்னை ரக சியமான ஸ்தானத்தி லழைத்து அப்பா நல்ல புத்திரன்பிறக்கும் படியாக அனுக்கிரகஞ்செய்தனையாவென்றாள். நான் ஓ அம்மணி நீ என்பால் அனுக்கிரகத்தை நினைக்க அதுசாபமாய் முடிந்ததெ ன்று நடந்த செய்திகளைச்சொன்னேன். அவளதைக்கேட்டு என் னகாரியஞ் செய்தாய் எதற்காக நான் பிள்ளையை வேண்டியது

என்று வருந்திநிற்ப நானும் அவள் வருத்தத்தைக்கண்டு வருத்தமுற்று ஏனிப்படிச் செய்தோமென் றெண்ணியிருந்தேன்.

நாரதருக்கும் வியாசருக்கும் தர்க்கம் முற்றிற்று.

---

11. திருதராட்டிரன் பாண்டு உற்பத்தி.

இவ்வாறு எனது சகோதரன் மனையாட்டிகட்கு என்னால் நேரிட்ட சாபத்தை எனது தாயாகிய சத்தியவதிகேட்டு வருத்தமுற நானும் அவளது துயரத்தைக்கண்டு துன்பமுற்றிருக்கும் போது அவள் மீளவும் மிகவும் பயந்தவளாய் என்னைப்பார்த்து ஓ புத்திரா! அம்பிகை என்பவள் பெறப்போகிறபிள்ளை குருடா யிருக்குமாதலால் அப்பிள்ளை அரசாட்சிக்கு யோக்கியனாகானே! நானென்செய்வேன் என்பா லன்புடையவனே மறுபடியும் நீயினி அம்பாலிகையோடு கூடி அரசாட்சிக்குரிய ஓர் சற்புத்திரனைப் பெற்று எனக்குக் கொடுக்கக் கொடுப்பாயென்று வேண்டி னாள். நான் அவளது இரக்கத்துக்கிரங்கி அவள் சொல்லுக்குடன் பட்டு அந்த அம்பாலிகை என்பவள் அம்மாதத்தில் சேரவேண்டிய ருதுகாலத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அந்நிஜபுரத்திலிருந் தேன். பின்னரவள் ருதுஸ்நானஞ்செய்து நானிருக்கும் ஏகாந்த மான பள்ளியறையில் மாமியார் உத்திரவின்படி வந்துசேர்ந்து என்னையும் என்னுடைய சடையையும் என்னுடைய பற்களையும் வற்றலபோலிருக்கும் உடம்பினையுங் கண்டு அருவருத்து வியா தியுடையவளைப்போல வெளுத்துக்கொண்டு மனவருத்தத்தோடு என்னை நெருங்கினாள். நான் அவளைப்பார்த்துக் கோபங்கொ ண்டு ஓ பெண்ணே! நீ என்னைப்பார்த்து உன்னுடம்பை வெண் மையாக்கிக் கொண்டபடியால் உனக்குப் பிறக்கப்போகிறபிள்ளை வெண்ணிறத்தோடு பிறப்பானென்று சபித்துப் பின்னரவளு டன் சுகித்து மறுநாள் என்னிடம்போய்ச் சேர்ந்தேன். பின்னர் இரண்டு பிள்ளைகளும் திருதராட்டிரனென்றும், பாண்டுராஜ னென்றும் பிரசித்திபெற்றிருந்தனர். என் தாயார்மாத்திரம் ஒரு வன் குருடனாயும் ஒருவன் பாண்டுரோகனாயும் இருப்பதைப்பார்த் தது திருப்தியடையாதவளாய், ஒருவருடங்கழித்து என்னை வர வழைத்து ஓ குழந்தாய் உன்னாலுண்டாக்கப்பட்ட இரண்டு பிள் ளைகளும் அரசாட்சிக் குரியவர்களல்லர். மனோகரமான வேறொரு

பிள்ளையை நீ கொடுக்கவேண்டுமென்ன, நானப்படியே செய்கிறேனென்று சொல்லவும், அவள் மகிழ்ந்தவளாய்த் தன் மருமகளாகிய அம்பிகை என்பவளை வரவழைத்து ஓ பெண்ணே! நீ வியாசனிடத்தில் வெறுப்படையாமல் அவனைச் சந்தோஷப்படுத்தி அவனோடு கிரீடித்து அரசாட்சிக்குப் போக்கியமான ஒருபிள்ளையைப் பெறுவாயென்று வேண்டிக்கொள்ளவே, அவள் நாணத்துடன் மறுமொழியொன்றுஞ் சொல்லாமல் அவளிடம் விடைபெற்றுச் சென்று, தன் தாதியாகிய காந்தியொருத்தியையழைத்து என்னிடம் வரவேண்டிய சங்கதிகளைச் சொல்லி அவளை ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித்து நறுமணங்கமழும் புஷ்பங்களைச் சூட்டி சுகந்தங்களைப் பூசி ரதியும் நாணும்படியான கோலத்துடன் அனுப்பினாள்.

அவள் அதிக சந்தோஷத்துடன் நானிருந்த படுக்கையிடத்திற்கு வந்து என்னைக்கண்டு முகவிலாசத்துடன் காமவிலாசத்தையுங் காட்டித் தழுவி என்னை மதனநூலிற் பயிலவித்து இதுவே பரமானந்தமென்றுய்த்துணர்ந்தனன். ஓ நாரதமுனிவரே! நானவ்வானந்தத்திற் றிளைத்து அவளைப்பார்த்து ஓ பூங்கொடிபோன்றவளே! சர்வலக்ஷணங்களோடு கூடிய வடிவையும் சௌந்தர்யவானையும் சகலதருமங்களுணர்ந்தவனையும் சத்தியவாதியையும் உள்ள ஓர் புத்திரன் உனக்குப் பிறப்பானென்று வரங்கொடுத்தேன். அவன்தான் விதுரனென்பவன். இந்தமூன்றுபிள்ளைகளுஞ் சகோதரனுடைய பத்தினிகளிடத்தும் அவளுடைய தாதியினிடத்துமாகிய பர (அன்னிய) க்ஷேத்திரத்தில் பிறந்தவர்களாயிருந்தும் இவர்களிடத்தில் எனக்குண்டாகிய ஆசை தர்மபத்தினியிடத்தில் பிறந்த பிள்ளைகளிடத்திலுண்டாகும் ஆசையினுஞ் சிறந்திருந்தது. இவர்களால் சுகமில்லையென்கிற ஏக்கத்தையு மறந்தேன் இது மாயையின் செயலன்றோ இம்மாயையை வெல்லச் சுவாதீன அறிவுள்ளவர்களாலும் முடியாது. அதற்கோ உருவமுங் கிடையாது; இடமுங்கிடையாது; அது உருவமும் இடமுமில்லாமலே ஞானிகள் முதலாயினோரை மயக்குவதல்லது அதனை மயக்கும் ஞானிகளொருவருங் கிடையாது, ஓ திரிலோக சஞ்சாரியே! அதன் விலாசத்தை நானென்னென்று சொல்லுவேன் சம்சாரபந்த ரகிதனாயிருந்த நான் அதுமுதல் தாயென்றும் பிள்ளைகளென்றும் பந்தமுண்டாய் அடிக்கடியும் அஸ்தினபுரத்திற்கு வருவதும் சரஸ்வதிக்குப்போவதுமாய் ஊசலைப்போ லென்மன

முழல ஓரிடத்தில் நிலையாயிராமல் அலைந்து கொண்டே யிருந்தேன். அதுமாத்திரமா! ஒருவேளையில் நமக்கேனிந்த பந்தமென்று பந்தமற்றுத் தெளிவடைந்தும் ஒரு சமயத்தில் நாமிறந்து போவோமாயின் நமக்குச் சிரார்த்தாதி கருமங்கள் செய்தற்குரிய பிள்ளைகளிவர்களாகாரோ; இவர்களிடத்தில நாமேன் ஆசையைத் துழலவேண்டுமென்று வெறுப்படைந்தும், ஒருசமயத்தில் வெறுப்படைந்திருக்கும் நம்மிடத்தில் பந்தத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றது எதுவோ அதுவல்லவோ மாயை; அந்த மாயையை வெல்ல வேண்டுமென்றும், நாம் அநியாயமாய் மோகமாகிய பாழ்ங்கிணற்றில் வீழ்ந்துவிட்டோமே என்றும் என்னுள்ளத்துள்ளே நினைப்பேன். இவ்வாறு நினைக்குந்தோறும் நினைவுடன் கூடியிருக்கின்ற நான் பாண்டுவுக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகமானவுடன் ஆஹா! நமது பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகமாயிட்டதேயென்று மகிழ்ந்தேன். பின்னர் அவன் குந்தி மாத்ரி என்கிற இரண்டு ஸ்திரீகளை விவாகஞ்செய்துகொண்டு சிலநாள் நகரத்தில் வசித்துப் பின்னர் பிராம்மண சாபத்தால் ஆரண்யத்தில் வசிக்கப்பெற்று ஸ்திரீகளுடைய சல்லாப சுகமற்றிருக்கின்றதைக் கேள்வியுற்று வருத்தமுற்றவனிடத்திற் போய் அவனுக்கு வேண்டிய சமாதானங்களைச் சொல்லிவிட்டு, அஸ்தினாபுரத்துக்குப்போய் திருதராஷ்டிரனைக்கண்டு அவனுக்குச் சொல்லவேண்டியவைகளைச் சொல்லிப் பழையபடி என்னுடைய ஆசிரமம் வந்து சேர்ந்தேன்.

ஓ நாரதமுநிவரே! தவசியாயிருந்தும் "தவஞ்செய்வார் தங் கருமஞ்செய்வார்" என்றபடி நான் தவத்தைச்செய்யாமல் ஆசையுட்பட்டு அலைந்து திரிந்த செயலெல்லாங் கூறுகின்றேன், கேட்பீராக. வனவாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த பாண்டுபுத்திரனானவன் மகப்பேறு வேண்டித் தன் மனையாட்டிகளாகிய குந்தியையும் மாத்திரியையுமழைத்து நீங்களிருவரும் இயமன் வாயு இந்திரன் அஸ்வினிதேவதைகள் என்கிற இந்த ஐவர்களால் மக்களைப் பெறக்கடவீர்களென்று அநுஜ்ஞைதர அவர்கள் அப்படியே அந்த ஐவரால் தருமன் வீமன் அருச்சுனன் நகுலன் சகாதேவன் என்கிற ஐவர்களையும்பெற்றுவாழ்ந்துவர, பின்னர் ஓர்நாள் அப்பாண்டுவானவன் தனக்குள்ள சாபம் தானறிந்தவனாயிருந்தும் மாத்திரியினிடத்தில் சம்போகஞ்செய்து அவனிறந்துபோயினன். அதனைக்கண்ட அவ்விரண்டு ஸ்திரீகளும் அக்கினிப்பிர

வேசமாவதற்குத் துணிய, அங்குள்ள பெரியோர்கள் அதனைக் கண்டு தடுக்கும்போது குந்திதேவி ஒருவாறு தடைபட்டு நிற்க, மாத்திரி தடைபடாமல் அக்னியிற் பிரவேசமாயினள். பின்னர் குந்தி ஐந்துபிள்ளைகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஏக்கமுற்றிருக்கும்போது சில முனிவர்கள் அவளை யழைத்துக்கொண்டு அஸ்தினாபுரம்போய் பீஷ்மரையும் விதுரரையுங்கண்டு ஐவர்களது வரலாற்றைச்சொல்லி அவர்களைக்காத்துவரும்படி கட்டளையிட்டனர். இச்செய்திகளை நான்கேட்டு அசுகதுக்கங்களுக்காளாய் பீஷ்மனிடத்தும் விதுரனிடத்துஞ்சென்று அவர்களைப் பாதுகாக்கவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றி யாலோசித்து அப்பாண்டுபுத்திரர்களைக் காத்துவரும்படிச் செய்தேன். பின்னர்ப்பாண்டுபுத்திரர்கள் துரியோதனாதியரால் பலகொடுமைகளநுபவித்து வருவதைப் பீஷ்மன் கண்டு அவர்களைப் பிரியாமலிருந்து துரோணாசாரியரால் தநுர்வித்தையில் சமர்த்தராகும்படிச்செய்து வருநாளில், கன்னனுடைய பலத்தால் துரியோதனனுக்குச் செருக்குண்டாய் கலகமுதிர்ந்து துரியோதனனுக்கும் வீமனுக்கும் பகையதிகரித்து வருவதைத் திருதராஷ்டிரனறிந்து இனி யிவர்களை யொன்றாய் வாழும்படிச் செய்வோமாயின் பெருங்கலகம் விளையுமென்றஞ்சிப் பாண்டுபுத்திரர்களை வேறிடத்தில் வைத்தனன்.

அப்படி வைத்திருந்தும் துரியோதனன் தீங்கானவெண்ணமுடையனாதலால் அரக்குமாளிகை யொன்றமைத்து அதில் அவர்களை வைத்துத்தீயிட்டனன். அதைச்சொல்லக்கேட்ட நான் அழுதுபுரண்டலறித் துக்கித்த துக்கம் இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. பின்னரவர்களைக் காணவேண்டுமென்று காடுகளெல்லாந் திரிந்து திரிந்தலைந்து அவர்களைக் கண்டுபிடித்து ஏகசக்கிரநகரத்துக்கனுப்பி ஒருவாறு மனத்திருப்தியடைந்து, அதன்பின்னர் துருபதனுடைய பட்டணத்துக் கனுப்பினேன். பின்னரவர்கள் திரௌபதியினுடைய சுயம்வரத்தில் மிகவும் மெலிந்து வணக்கமுள்ளவர்களாயும் துக்கிதர்களாயும் பிராமணவேடம் பூண்டு மான்றோலைத் தரித்தவர்களாயும் வந்துசேர்ந்தனர். அவர்கள் வேடத்தைக்கண்டு பெருந்துயரத்தையடைந்தேன் இதுவென்ன பந்தமையா! அப்படித் துயரத்தோடிருக்கும்பொழுது அருச்சுனன் அச்சுயம்வரத்தைத் தன்னுடையதாக்கிக்கொண்டு அந்தப்பாஞ்சாலியைத் தாயினுடைய ஆணையின்படி ஐவரும

கலியாணஞ்செய்துகொண்டமையைக்கண்டு ஆனந்திதேன். பின்னரவர்கள் பாஞ்சாலியுடன் அஸ்தினாபுரம் போயிருக்க, அதைவிட்டுத் திருதராட்டிரனும் கிருஷ்ணபகவானும் காண்டவப்பிரஸ்தத்தில் வசிக்கும்படியாய் வந்தது. அதில் வசித்திருந்து பின்னரவ்விடத்தை அருச்சுனன் அக்கினிபகவானுக்குத் திருப்தியாக்கிவிட்டனன். அதன்பின்னர் தருமராஜன் ராஜசூயயாகஞ்செய்து பெரும்பட்டத்துடனிருக்கு நாளதைப்பார்த்து எனக்கே அப்பட்டம் வந்தபோதும் இங்க சந்தோஷமடைந்தேன். அப்பாண்டவர்கள் துரியோதனனுடைய பொறாமைச்செயலால் யாவுந்தோற்றுச் சகலசெல்வங்களையுமிழந்து திரௌபதிக்கு மானபங்கமும் வரப்பெற்று வனவாசமேற்றியாய் வருந்தாநிற்ப, நானவையெல்லாங் கேட்டுப் பொருந்துக்கத்துக் காளாயினேன் ஓ நாரதபகவானே! இந்துருக்கிரகமான சம்சாரத்தின்று அநாதிதர்மத்தை யானறிந்தவனாயிருந்தும் மோகமயத்தினால் சுகதுக்கங்களில் மூழ்கிப்போய்விட்டேன். நான் யாருடைய பிள்ளை அவர்கள் யாருடைய பிள்ளைகள் நாம் யார் என்பதையறிந்திருந்தும், என்னுடைய இராஜ்யபாகமும் பெற்றுக்கொண்டு எங்கே போவேனென்னையெல்லாமென்றெண்ணியிருந்தாலும் சந்தோஷம் சிறிதுமடையாமல், ஊஞ்சலிலேறி யாடுகின்றவனைப்போல் ஆடியாடி அலைந்துழன்று தேயமுறி வைராக்யமொன்றினும் நின்றதின்று. ஓ முனிசிரேஷ்டரே! நீர் சர்வஞ்ஞராயிருக்கின்றீர். இந்த மோகத்திற்குக் காரணமென்னவோ! அதனையெனக்குச் சொல்லிச் சந்தேகத்தை நிவர்த்தித்து நானெப்படி மனவருத்த மின்றிச் சுகமாயிருப்பேனோ அப்படிச் செய்யுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

திருதராட்டிரன் பாண்டு உற்பத்தி முற்றிற்று.

---

12. நாரதருக்குக் குரங்கு முகமானது.

இவ்வார்த்தைகளையெல்லாம் கேட்டுணர்ந்த தவசிரேஷ்டராகிய நாரதமுனிவர் சிரித்துச்சொல்லுகிறார். ஓ வியாசரே! புராணமெல்லாஞ் செய்தவரே! நீர் என்னை என்னகேட்கின்றீர்? இச்சம்சாரத்திலமோகமில்லாத மனிதனுமுண்டோ? பிரமனுதியரும் சனகர் கபிலர் முதலாயினோரும் மாயையினால் சூழப்பட்ட வர்க

ளாய்ச் சம்சாரமார்க்கத்திற் றிரிகிறார்களென்று சொன்னால் ஏனை
யரைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? அவர்களெல்லா மங்ஙனமிரு
க்க, உலகிலென்னை ஞானியாக அறிந்துகொண்டிருக்கின்றார்களே
அவர்களறிந்தவண்ணம் நானிருக்கின்றேனா? இல்லையே. நானெல்
லாரைப்போலும் மோகமடைந் திருக்கின்றவன்றானே யன்றி
வேறில்லை. ஓ வியாசரே நான் பூர்வம் ஸ்திரீமோகத்தினால் குரங்
குமுகத்தையடைந்து ஓரரசபுத்திரியை விவாகம் செய்துகொ
ண்டுழன்ற பெருந்துக்கமான விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகி
றேன் கேட்பீராக.

ஓர்காலத்தில் நானும் பர்வதமகாமுனியும் தேவலோகத்தி
லிருந்து பூலோகத்துக்குவந்து பூப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து உத்தம
மான பரதகண்டம் வந்தடைந்து, ஆங்காங்குள்ள புண்ணியதீர்த்
தங்களையும் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களையும் முனிவராசிரமங்க
ளையுங் கண்டுகளித் துலாவினோம் ஓ வியாசரே! நாங்கள்
பூலோகத்துக்கு வரும்போது பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் ஓர்
சங்கேதஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டோம். அஃதென்னை யெ
னின், நம்மிருவருக்குள் எந்தெந்தவிடத்தில் யாருக்கு எப்படி
யெப்படி மனோவிருத்தி யுண்டாகிறதோ அதை மறைக்காமல்
சொல்லி விடவேண்டும். அது நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும்
மறைக்கக்கூடாது அன்றியும், போஜனம் தனம் ஸ்திரீ என்னு
மிவ்விஷயங்களில் யாருக்கு எப்படி மனதுண்டாகிறதோ அதை
யுமப்படியே ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டு
மென்று சபதபூர்வகமாய்ச் சங்கேதஞ்செய்துகொண்டோம் செ
ய்துகொண்டபடியே ஒரே மனமுள்ளவர்களா யிஷ்டப்படி எங்
குந்திரிந்து வரும்போது கிரீஷ்ம காலத்தின் முடிவுபவே சஞ்
சயமென்கிற பட்டணம் வந்துசேர்ந்து அந்நகரத்தரசனால் நாங்
கள் கௌரவத்தோடும் பக்தியோடும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய்
அவனுடையவீட்டில் நான்குமாதமிருந்தோம். ஏனெனில் நான்
குமாசமும் மழைக்காலமாகையால் வழிநடப்பவர்களுக்கு மிகவும்
வருத்தத்தை யுண்டாக்கும் அதுபற்றியே அறிவுள்ளவர்கள்
அந்நான்குமாதமும் ஓரிடத்திலிருந்து ஏனைய எட்டுமாதங்க
ளில் காரியார்த்தமாய்த்திரிவர். வெளியில் சுகத்தைக்கோருகிற
வர் மழைக்காலத்தில் பிரயாணஞ் செய்யக்கூடாது. ஆனதால்
நாங்கள் அரசன்வீட்டில் வாசஞ்செய்து வந்தோம். அந்த மஹா
ராஜனே பிரதிதினமும் எங்களுக்குப் பிக்ஷையென்கிற மரியா

தையில்லாமல் விருந்தென்கிற மரியாதையில் போஜனத்தை நடத்திவந்தனள். அதுவுமன்றி தமயந்தி யென்று பிரசித்திபெற்ற தன்மகளையும் எங்களுக்குப் பரிசாரஞ்செய்ய வேற்படுத்தினன். மிக்க அழகான தந்தவரிசையும் சுந்தரத்தையும் நல்லவிவேகத்தையும் பரந்தகண்களையுமுடைய அந்தராஜபுத்திரியும் எங்களிருவருக்கும் செய்யவேண்டிய பணிகளில் எந்தச்சமயத்திலும் முயற்சியாயிருப்பது மன்றி ஸ்நானகாலங்களில் வேண்டியவரையில் சுத்தமான தீர்த்தமும் போஜனசமயத்தில் இஷ்டமான போஜனமும் அதுமுடிந்தபின்னர் தாம்பூலமுமிவற்றினிடையே வேண்டியவைகளுங் கொடுத்துக்கொண்டுவருவள். இவையன்றி நாங்கள் கேட்பதற்குக் கூடாமல் மனத்தால் நினைப்பப் படுவனவாகிய ஆசனம் சயனம் முதலானவற்றைத் தானே குறிப்பாலறிந்து அவைகளை யமைப்பாள். இவ்வண்ணம் அவளுடையபணிவிடையினால் சுகத்தால் அங்கு நாங்கள் ஆவலுள்ளவர்களாய் வசித்திருக்கும்போது நான் வீணையைக் கையிலெடுத்துச் சாதனநிமித்தம் உத்தமமான ஸ்வரத்தை ஆலாபனஞ்செய்துகொண்டு மனதுக்கினிய சாமகானத்தைப் பாடிவருவேன். அச்சமயங்களில் ராஜபுத்திரி யேகாக்ரமான அக்கானத்தைக்கேட்டு வருவதனால் என்னிடம் மிகவும் ஆவலுள்ளவளாயினள். எனக்கும் அப்பெண்ணிடத்தில் மிக்க பிரீதியுண்டாயிற்று. இன்னும் எங்களிருவருக்கும் உண்டாகிய ஆசைவிருத்தியினாலும் அதனாலவள் போஜனமுதலிய சகலகாரியங்களிலும் என்னிடம் நல்லதிருப்தியாய் விசாரிப்பதும் என்னுடனிருக்கும் பர்வதமுனியைச் சாமானியமாய் விசாரிப்பதுமா யிருந்தனள். இந்தப் பேதவுபசாரமும் தினேதினே விருத்தியடைந்து என்னுடைய ஸ்நானத்துக்கு வெந்நீரும் அவருக்குக் குளிர்ந்த சலமும் எனக்குத் தயிரும் அவருக்கு மோரும் இப்படியே உண்பனவற்றிலும் உடுப்பனவற்றிலும் ஏனைய பணிகளிலும் வேறுபாடே செய்துவருவதோடு எனக்குரிய படுக்கையை மிக வெண்மையாயும் மிருதுவாயுமுள்ளதைப் போடுவாள். அப்படிப்பட்டதை அவருக்குப்போடமாட்டாள். என்னைச் சந்தோஷமாயும் அவரைவெறுப்பாயும்பார்ப்பாள். இவ்வாறு இவள் செய்யும் பேதத்தால் பர்வதமகாமுனி இவளிப்படி நடத்துவதற்குக் காரணமென்னை யென்று ஆச்சரியத்தோடு மனதில் சிந்தித்து என்னை ரகசியமாயழைத்து ஓ நாரதமுனியே! இந்த ராஜ

புத்திரி உன்னிடமெப்பொழுதும் பிரீதியுடன்வேலைசெய்கின்றது மன்றி உனக்குவேண்டிய போஜனமும் பக்ஷணமும் நீர்வேண்டா மென்று தடுத்தாலும் வேண்டிவேண்டி யுண்பிக்கிறாள் நானோ வேண்டுவதுமில்லை வேண்டினாலும் அவள்கொடுப்பது மில்லை, உன்னிடத்தில் அப்படியும் என்னிடத்தி லிப்படியுமாயிருப்பதற் குக் காரணந் தெரியாமையாலெனக்குச் சந்தேகத்தை விளைவிக் கின்றது. இதனால் இந்தராஜபுத்திரி உன்னைப் பர்த்தாவாகச்செய் துகொள்ள இச்சிக்கிறாளென்றும் நீயுமப்படியே அபிப்பிராயப் பட்டிருக்கிறாயென்றும் உங்களிருவரிடத்து முண்டாயிருக்குங் கண்செய்கைகளாலும் முகக்குறிப்புகளாலும் நானறிகின்றேன். உள்ளே நிகழுமெண்ணத்தைக் கண்ணும் முகமுங் குறிப்பினால் உணர்த்துமன்றோ. ஓ நாரதமுனியே! நாம்புறப்படும்போது இரு வருஞ் செய்துகொண்ட சங்கேதத்தை நினைத்து பொய்ம்மையை யொழித்துண்மையைக் கூறுவாயாக வென்றார். இவ்வாறு அவ ரென்னைப் பலாத்காரமாயழைத்துக் கேட்டபடியினாலே நான் வெ ட்கப்பட்டுக்கொண்டு ஓ பர்வதமுனியே! நீர் சொல்லிய படியே இருவருக்கும் ஆசையுண்டாயிருப்பதற்றடையில்லை. அதுவுண மைதானென்று சொன்னேன். அவர் கோபங்கொண்டவராய் ஓ நாரதரே முதலாவது நாமசெய்துகொண்ட சபதப்படி யுனக்குண் டாகிய இச்சையையேன் சொல்லாதிருந்தாய். இரண்டாவது என்னை வெறுத்திருக்கும் அப்பெண் நீ வெறுக்காது மோகங்கொண் டிருக்கின்றாய் இவ்விரண்டு துரோகமானசெயல்களாலுன்னை ப்போலுந் துரோகியொருவனுண்டா? சீசீ இனி உன்முகம் குர ங்குமுகமாகப் போகக்கடவதென்று சபிக்க, நானு மக்கணமே அம்முகத்தைப்பெற்றேன். பின்னர் நானும் அவரை உடன்பிறந் தான் பிள்ளையென் றெண்ணாது அதிககோபத்தோடு மூடாத்மா வாகிய நீ சொற்ப குற்றத்திற்காகச் சபித்தபடியால் உனக்குச் சொர்க்கத்தில் வாசமில்லாமல் மிருத்யுலோகத்தில் வாசமுண் டாகக் கடவதென்று சபித்தேன்.

அச்சாபத்தைக்கேட்ட முனிவர் மனவருத்தத்துடன் அப் பட்டணத்தைவிட்டுப்போயினர். எனது வீணாகானத்தைக்கேட்டு வந்த அந்த ராஜபுத்திரி எனது முகம் வானர முகமானதைப் பார் த்து மிகவும் மனவருத்தமுற்றனளென்று நாரதர்கூற, வியாசர் ஓ பிரமசொரூபியே! பின்னர் நீரெப்படி அச்சாபத்தினின்றும்

யும் பட்டணங்களையும் முனிவர்களுடைய ஆச்சிரமங்களையும் அழகான நடபாவிகளையும் தடாகங்களையும் தாமரை மலர்களாலழகுபெற்றிருக்கும் மடுக்களையும் பசுக் கூட்டங்களையும் ஏனையமிருகக்கூட்டங்களையும் பன்றிக்கூட்டங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே கானனிய குப்ஜியமென்னும் பட்டணத்துக்கு வந்து, அங்கு திவ்யமான ஓர் தடாகத்தைப் பார்த்தோம். அதுதாமரை முதலிய மலர்களால் பிரகாசிக்கப்பெற்ற வழகுள்ளதாயும் வண்டினங்களால் சபதிக்கப்பெற்றதாயும், அன்னப்பட்சி காரண்டபக்ஷி சக்கரவாளப்பட்சி முதலிய சிறந்த பட்சிகளால் நிரம்பப்பெற்றுள்ளதாயும், பாற்கடலோடுபோர்செய்ய வெழுந்திருப்பதுபோல் மேலோங்கிய சலசமர்த்தியைப் பெறறுள்ளதாயு மிருந்தது.

இவ்வாறான அதன்சிறப்பை நான்கண்ணுற்று அதிசயத்துடனிருக்குஞ் சமயத்தில், விஷ்ணுமூர்த்தி ஓ நாரதனே! இந்தநிர்மலமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பின்னர் இப்பட்டணத்தையும் பார்க்கப்போவோமென்று சொலலிச் சிரித்துக்கொண்டே எனது சுட்டுவிரலைப் பிடித்துக்கொண்டு சுற்றிவந்து அந்த சிரேஷ்டமான தடாகத்தைப் புகழ்ந்து, அதன் கரையிலிருக்குமோர் மரநிழலிற்சற்றிளைபபாறி ஓ நாரதனே! சாதுக்களுடைய மனம்போல் நிர்மலமாயிருககு மித்தீர்த்தத்தில் நீ முன்னே ஸ்நானஞ்செய்க, பின்னர் நானுஞ் செயகிறேனென்று சொல்லவே, அவர்சொலலை நமபி நான் வீணையையும் கிருஷ்ணசனத்தையுங் கரையில் வைததுவிட்டு முன்னர் கைகால்களையலம்பிச் சிகையை முடித்து ஆசமனஞ்செய்து தர்ப்ப பவித்திரந் தரித்துக்கொண்டு அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து கரையேறி என்னைப் பார்க்கின்றபொழுது நான சாவாபரணங்தோடுங்கூடி ஸ்திரீரூபமாயிருக்கக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு பூரவதேக நிலைமையையும் மாயாவியான நாராயணனையும் எனது வீணையையு மறந்துத் தடாகத்தைத் திரும்பிப்பார்தது இதுவென்ன வதிசயமென்று அங்கு நின்றிருந்தேன். பின்னரங்கு நல்லவயதுடன் சர்வ பூஷணலங்கிருதனாய் மன்மதனே வுருவங்கொண்டாற்போல் விளங்குமதாலத்துவஜனென்னும் அரசன சதுரங்கசேனைகளோடு ரதாரூடனாய் வந்து திவ்யமான பூஷணங்களா லலங்கரிக்கப் பட்டுபௌர்ணிமி சந்திரன்போல் பிரகாசிக்கின்ற முகமுள்ளவளாயிருக்கின்ற வென்னைப்பார்த்து. ஆச்சரியமடைந்து ஓ கலியாண சுந்

தரி! நீ யாருடைய பெண்? தேவபுத்திரியா? நாககன்னிகையா? வஸ்த்ரத்தாலும் பூஷணத்தாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கும் நீ எப்படிச் சகாயமின்றி இங்கு தனித்திருக்கிறாய்? நீ கலியாணஞ்செய்யப்பெற்றவளா? கன்னிகையா? உண்மையைக்கூறுவாய். தடாகத்தில் என்ன பார்க்கின்றாய். மன்மதனையும் மோகிக்கச்செய்யவல்ல ஓ சிறிய பெண்மணீ! உன் கோரிக்கையாது? நீ என்னைப் பர்த்தாவாகக்கொண்டு நானாவித போகங்களையு மநுபவிப்பாயென்று கூறினன். அவன்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, நாராயணரோ என்னுடைய வீணையையும் மான்றோலையும் எடுத்துக்கொண்டு கருடாரூடராய்த் திவைகுண்டமாய தனதிடம்போய்ச்சேர்ந்தார்.

15. நாரதர் தாலத்துவஜன் மனைவியானது.

வியாசமுனிவரை நாரதமுனிவர் பார்த்து ஓ முனிவரே! தடாகக்கரையில் வந்துநின்ற வரசன் சொல்லியவையெல்லாங் கேட்டு என்மனதில் நன்றாயாலோசித்தும் ஒன்றுந்தோன்றாமையால் அவனைநோக்கி ஓ அரசனே! நான் இன்னாருடைய பெண்ணென்பதையறிந்திலேன் நிச்சயம். இந்தடாகக்கரையில்நான் வந்திருப்பது பிரமன் விதித்தவிதியன்றி வேறில்லை. இனி ஆதாரமில்லாதிருக்கின்ற யான் என்செய்வேன் எங்குச்செல்வேன் எனக்கு நன்மையுண்டாகும் வகையாது? என முற்பரிசயமொன்று மில்லை. தெய்வசங்கற்பம் எவ்விஷயத்தில் யாதாயிருக்கின்றதோ அதனையுமறியேன். நீர் தருமமறிந்த அரசனாயிருத்தலால் உமக்கியாது தோன்றுகின்றதோ அதனைச்செய்யும். என்னைரக்ஷித்தற்குரிய தாய்தந்தை முதலிய பந்துக்களுமில்லாமல் உமது ஆதீனையாயிருக்கின்றேனென்று நான்சொல்லி வரும்போது, அவன் என்பால் காமங்கொண்டவனாய்த் தனது சேவகர்களைநோக்கி ஓ சேவகர்களே! இவளை நானழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டியிருப்பதால் முத்துச்சரங்களாலும் வெண்பட்டுகளாலும் மிருதுவான மெத்தைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள ஓர் சிவிகையைக்கொண்டு வாருங்களென்ன, அவர்களப்படியே கொண்டுவர அவ்வரசன் என்னை அச்சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டு மிக்கசந்தோஷத்துடன் தன்னரண்மனைக்குச்சென்று சுபலக்கினங்கூடிய சுபதினத்தில் விதிப்படி அக்கினிசாக்ஷியாய் என்னை விவாகஞ்செய்து

கொண்டனன். நானவனுக்குப் பிராணநாயகியாயும் அவனால் சௌபாக்கிய சுந்தரியென்று பெயருடையவளாயும் அவனுடனே செய்யப்படுங் கிரீடைகட்கெல்லா முரிமையுடையவளாயும் விசேடமான சுகங்களையநுபவித்துக் காமசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட விலாசங்களுக்கெல்லாம் உரித்தானவளாயுமிருந்தேன். ஆகையால் அவ்வரசன் தனராஜ்ய காரியங்களையெல்லாம்விட்டு மன்மதனுக்காளாய் இரவும்பகலும் கிரீடிப்பதில் ஆவலுள்ளவனாய் இவ்வளவு காலமாயிற்றென்பதை யறிந்துகொள்வதற்கும் அறிவில்லாதவனாய் உத்தியான வனங்களிலும் ஆராமியங்களிலும் உல்லாசமாயிருக்கத்தக்க மாளிகைகளிலும் மெத்தைகளிலும் தடாகங்களிலும் உயர்ந்த பல்லக்குகளிலும் வசித்து மதுபானஞ்செய்து மத்தனாய் விளையாடிக்கொண்டு என்வசவர்த்தினமாயிருந்தனன். ஓ வியாசரே! நானும் அவனுடனேகூடி ரமித்திருந்தேனே யல்லது எனது பூர்வஜன்மம் முனிஜன்மமென்பதை நினையாதவளாய் இவன நடநமேசயாந்தா; நாமே இந்த அரசனுக்குள்ள ஸ்திரீகளில் இஷ்டமான பத்தினி. நாமதாம் பட்டத்தரசி. நாமதாம் காமவிலாசமறிந்தவள். நமக்கிப்படிப்பட்ட புருஷன் கிடைத்ததினாலன்றோ நம்முடைய ஜன்மநாள் சபலமாயிற்றென்று, இரவும்பகலும் அவனிடத்தில் ஆசையுள்ளவளாய்க் கிரீடித்திருந்தேன். அந்தோ! எனக்கு முன்னுள்ள பிரமஞானமும் பிரமவிஜ்ஞானமும் தர்மசாஸ்திர பரிஜ்ஞானமும் மறந்துபோயின. ஓ வியாசமுனிவரே! இவையெல்லா மறந்தவளையும் அஜ்ஞானமும் அஜ்ஞான விஜ்ஞானமும் அதர்மசாஸ்திர பரிஜ்ஞானமுமாகிய இவற்றை மறவாதவளையும் அரசனோடு கிரீடிக்குஞ் சுகமே பேரின்பசுகமாய்ப் பன்னிரண்டு வருடகாலம் ஒருக்ஷணகாலம்போலக் கழித்தேன். என் தவமெல்லாம் கொள்ளைபோகவந்த அக்காலத்தில் கர்ப்பவதியுமாயினேன். அதனை அரசன் கண்டு மகாசந்தோஷமடைந்து விதிப்படி சீமந்தமுதலிய சடங்குகளை நடத்தி கர்ப்ப சமஸ்காரஞ்செய்து அடிக்கடி என்னை சந்தோஷப்படுத்தி, உனக்கென்ன இஷ்டமென்று கேட்பான். எல்லாவிதத்தாலுஞ் சந்தோஷமடைந்திருக்கிற நான் வெட்கத்தினாலொன்றுஞ் சொல்லாமலிருப்பேன், பத்தாவதுமாதம் பூர்த்தியாகும்போது சுபநட்சத்திரத்தோடும் தாராபலத்தோடுங் கூடின சுபதினத்தில் புத்திரோற்பத்தியாயிற்று. பின்னர் செய்யவேண்டிய புத்திரோற்சவத்தையும் நடத்தி வீர

வர்மனென்று பெயரிட்டுப் பிள்ளையைப்பார்த்து மகா சந்தோஷ சித்தனு யென்னிடம் முன்னையிலு மிக்கபிரீதியுடையவனுயினுன் நானுமவன்பா லப்படியேயிருந்து இரண்டுவருஷங்கழித்து கர்ப்ப வதியாய் சர்வலக்ஷண தமேதாடுங்கூடிய இரண்டாவதுபிள்ளையைப் பெற்றேன். அவனுக்குமப்படியே அரசன்செய்யவேண்டியபுத்தி ரோற்சவத்தைநடத்தி சுதன்மனென்று பெயரிட்டான். இபபடி யே அறுபது பிள்ளைகளைப்பெற்று பிரபவ, விபவ, சுக்ல, பிரமோ தூத, பிரஜோத்பத்தி, ஆங்கிரசவெனும் முதலானப் பெயர்களிட் டுப் பின்னர் அப்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் விவாகம்நடத்தி அப்பெ ண்களாலும் பிள்ளைகளாலுஞ்சூழப்பட்டவளாய்ப் பெரியசமுசாரி யாய்ப் பின்னரப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம பிள்ளைகள்பிறக்க, அப பேரன்மார்களுடன் சல்லாபமுடையவளாய்அவாகளவிளையாடும விளையாடலைக்கணடு மோகம விருத்தியடையபபெற்றவளாயினே ன். ஓ முனிவரே! இக்காலவரையிலசுகமனறி வேறென்றறியேன. அதன்பின்னர் சிலவேளைகளில் சுகமும சிலவேளைகளில் துக்கமும் சிலவேளையில் ஐஸ்வர்யமும் சிலவேளையில் ஆச்சர்யமு முடைய வளாயிருநதேன். அதன்பின்னர் பிள்ளைகளுக்கு ரோகமுண்டா கும்போது தேகசநதாபமும் சிலசமயத்தி லொருவருக் கொருவ ர்க்குண்டாகுங்கலகங்களால பயஙகரமும், மருமக்கமார்களுக்குண் டாகுங் கலகங்களால் மரண துககத்துக்குச சமானமான துக்கமு முண்டாயிற்று. ஓ முனிவரே! இவவண்ணம் நான அஞ்சததக்க பொய்நடத்தையுள்ள சுகதுக்க சொரூபமான சம்சாரததில் மூழ் கினவளாய் பூர்வஜஞானமும்போய் சாஸ்திரஜ்ஞானமு மறந்து மாயையினு லாவரிக்கப்பட்டு எப்பொழுதும் வீட்டின் காரியத்தி லேயே ஆசையுள்ளவளாய் மோகததைவிருத்திபண்ணுகிற அகம பாவமுடையவளாய் நம்முடையபிள்ளைகளெல்லாம் மகாபலசாலி கள்; மருமக்கள்களெல்லாம் நற்குலத்திற் பிறநதவர்களென்கிற கர்வமடைந்து நம்முடைய பிள்ளைகளெல்லாம வீட்டில் விளையா டிக்கொண்டிருக்கிருர்கள். சம்சாரியானஸ்திரீகளுக்குள் நமமைப் போலும் யாருள்ளார்? நாமே புண்ணியவதி யென்றிறுமாந்தே னையா! நாம் நன்னடைக்கையுள்ள ராஜபத்தினி வெகுபுத்திரர் களையுடையோம் பதிவிரதை யென்றும் சம்சாரததில் வெகுபுண் ணியவதி யென்றும் பெயர்பெற்றுள்ளோ மென்றிருந்தேனே யல் லது ஒருநாளாவது நாம் நாரதனல்லவாவென்றும் விஷ்ணுமூர்த் தியால்வஞ்சிக்கப்பட்டோமென்றும் மனதினுல் சிந்தித்தேனில்லை.

பின்னர் தூரதேசத்திலிருக்கும் ஒரு பெரிய அரசன் என் பர்த்தாவுக்குச் சத்துருவாய் ரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் வந்து யுத்தத்திற்கழைத்து பட்டணத்தைச் சூழ்ந்துகொள்ளவே என் பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களும் யுத்தசன்னத்தர்களாய்ப் பட்டணத்திற்கு வெளியேபோய் அவனோடு போராபுரிந்து காலவசத்தால் சத்துருவினால்மாண்டனர். அரசனோ தோல்வியடைந்து பிள்ளைகளும் பேரனமார்களும் மாண்டதையெண்ணாது என்னையெண்ணித் தானுயிர்விடுதற்கஞ்சி வீட்டுக்குவந்தனன். நான் என்மக்களிறந்து போனமையைக் கேள்விப்பட்டு பிள்ளைகளையும் பேரன்மார்களையும் போர்க்களத்திற்பார்த்து சோகசாகரத்தில் மூழ்கி ஆ பிள்ளைகளே! எங்கேபோய்விட்டீர்கள்? பலிஷ்டமான பாழுந் தெய்வத்தினால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டேனே யெனறழுதுகொண்டிருந்தேன்.

16. நாரதர் பழயபடி புருஷரூபம் பெற்றது.

இவ்வாறு துக்கித்திருக்கும்போது மறுபடியும் விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் நல்லவஸ்திர முடுத்திக்கொண்டவராயும் வேதமெல்லாமறிந்தவராயுமுள்ள ஓர் நல்ல விருத்தப்பிராமண வேஷங்கொண்டு போர்க்களத்திலென்சமீபத்தில்வந்து அழுதுகொண்டிருக்கிற வென்னைப்பார்த்து, அம்மா ஏனழுகிறாய், பர்த்தாவென்றும் மாடென்றும் புத்திரர்களென்றும் பவுத்திரர்களென்றும், வீடென்றும் ஒவ்வொரு ரூபங்கொண்டு வந்த இச்சமசாரத்தில் வைத்து மோகத்தினால் துக்கம் நேரிடுகின்றதேயன்றி ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் நீயார்? இந்தப்பிள்ளைகள் யார்? இவர்களைப்பற்றி யுனக்கெனனசம்பந்தம்? ஒன்றுமில்லை. இனி நீ உனனாத்மா கடைத்தேறுவதைப்பார்; எழுந்திரு அழுகையை நிறுத்து. மனதைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டு பரலோகமடைந்த புத்திரர்களுக்கு வழக்கப்படி செய்யவேண்டிய தகனாதிகளை நடத்துவாயாக. வெளியேயுள்ள தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வோம். வீட்டிலுள்ள தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தலாகாதென்று தர்மசாஸ்திரம் விதித்திருக்கின்றது. ஆகையால் புறப்படென்று என்னைச்சூழ்ந்து வரும்படிச்செய்து, தான் முன்னே நடந்து புருஷ தீர்த்தமென்னும் ஓர் தீர்த்தத்துக்குப்போய் என்னைப்பார்த்து ஓ பெண்யா

ணையைப்போல நடக்கிற ஸ்திரீயே! இந்தடாகத்தில் ஸ்நானஞ் செய். வீணை துக்கத்தைவிட்டுவிடு. புத்திரர்களுக்கு உத்தர கிரியை செய்யவேண்டிய காலம்வந்து விட்டது உனக்கு முன் ஜன்மங்களிலிறந்துபோன பிள்ளைகள் எத்தனை கோடியோ தாய் தந்தையர்க ளெத்தனைகோடியோ புமான்களா யிருந்தவர்களெத் தனை கோடியோ. அப்படியே சகோதரர்களும் எத்தனை கோடியோ இந்தப்பிராந்தி ரூபமான சம்சாரத்தில நீயாருக்கென்றழு வாய். பொய்யாயும் சொப்பனத்துக்குச் சமானமாயும் பிராணி களுக்குத் தாபத்தையுண்டுபண்ணுகிற இந்தச் சம்சாரத்திலழுது முடியுமோவென றென்னைத்தேற்றி, அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வித்தார். அதில முழ்கி யெழுந்தவுடன எனக்குப புருஷ ஜன்மம் வந்துவிட்டது. விஷ்ணுமூர்த்தி எனது வீணையையும் கிருஷ்ணசனத்தையுங் கையிலேந்தி நின்றனர். அவரை நான் பார்த்ததும எனக்குப் பூரவ உணர்ச்சி வந்து நாம் இங்கே ஏன் வந்திருக்கிறோம. நமக்குப் பெண்தனமை யிவராலதான் வந்தது. இவர்தா னிம்மாயையைச் செய்தவரென்று சிந்தித்திருக்கின்ற போது, அவா ஓ நாரதமுனியே! ஜலத்திலென்ன செய்கிறாய்? போகலாம வாவென்றா. அப்போது தாருணமான பெண்தன் மை யிக்காரணத்தால வந்ததென்றும மறுபடியும ஆண்தனமை இக்காரணத்தால் வந்ததென்றும் அறிந்துகொள்ள சக்தியில்லாத வனாய் விட்டேன.

17. நாரதருக்கு மகாவிஷ்ணு மாயை மகத்துவஞ் சொன்னது

நாரதமுனிவர் வியாசபகவானைப்பார்த்து ஐயா! பின்னடந்த எனதற்புத சரித்திரத்தைக்கேளும். வியாசமுனிவரே! நான் ஸ்திரீவடிவமொழிந்து புருஷவடிவமானதை என்னுடன் வந்த என்னுயகனாகிய அரசன் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தவனாய் என் மனையாட்டி எங்கேபோனாள்? இந்த முனி யார? இவர் என்மனையாளுடன்முழ்கவில்லையே. அவள்தான் முனியாய்விட்டனளோ? இல்லை! இல்லை!! அவளெப்படி முனியாவாள்? அந்தோ! நானென்செய்வேன்! என்னிஷ்டையான என்னுயகியே! உன்பிரிவினால் நானழுதுகொண் டிருக்கின்றேனே! என்னை யழும்படியாகச் செய்துவிட்டு நீ எங்கேபோய் விட்டாயென்று சிறிதும் லச்சையி

ன்றி ஒவ்வொன்றாய் பெருங்குரலிட்டழுகிறதடீ! ஓ பெருத்த கொடையுள்ளவளே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவளே! ஓ புன்சிரிப்புள்ளவளே! நீ யிரங்காமல் என்னை யிப்படிப் பிரிந்துபோனாய்? என் கிருகமும் என் ராஜ்யமும் வீணாய்ப் போயிற்றே. என்பிள்ளைகளெல்லாம் இறந்தும் என் பிராணனையுனக்காக வைத்திருந்தேனே. இப்பொழுதும் உன் விரகத்தினால் பிராணன் வெளியே போகாமலிருக்கிறதே. என்னுடன் பிரியமாயிருந்த நீ மாத்திரம் என்னை வஞ்சித்தனையே! ஓ விசாலமான கண்ணுடையாளே! நானழுதுகொண்டிருக்கின்றேனே உன் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லையா! நானுன்னைப் புருஷனிலாதவளென்றெண்ணி யிருந்தேனே இப்போது நீ அந்தப் புருஷனிடத்தில் போயிருப்பதாகத் தெரிகின்றதே. நீ அப்படியிருந்தாலும் மௌனமொரு வார்த்தைச் சொல்லக்கூடாதா? முதலிலென்னைச் சேர்ந்தகாலத்தில் நீ வைத்திருந்த பிரீதியெல்லாம் இப்பொழுதெங்கே போயிற்று? அந்தோ! நீ உயிரோடிருந்தால் இப்படி யிருக்கமாட்டாய். தநுராகாரமாயிருக்கிற புருவங்களுள்ளவளே! நீ ஜலத்தில் முழுகினபோது மச்சங்களாலும் கூர்மங்களாலும் பக்ஷிக்கப்பட்டனையோ? அல்லது என்னுடைய தௌர்ப்பாக்கியத்தினால் ஜலாதிபதியாகிய வருணனபிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டானோ? அல்லது ஓ அழகான அங்கங்களுள்ளவளே! உன்பிள்ளைகளோடு சேர்ந்துவிட்டனையோ? ஓ புண்ணியவதி! அபிராதமபோனனிப்பாய்பேசுகின்றவளே! உனக்குப் பிள்ளைகளிடத்திலந்தரங்கமான பிரீதியுண்டென்பது இப்போதன்றோ தெரியவந்தது. என்னைவிட்டுப் புத்திரவாஞ்சையினால் சுவர்க்கத்துக்குப்போன நீ யுக்தருமமல்லவே. ஓ என் பிராணநாயகியே! பிள்ளைகளோடுன்னையும் இழந்திருக்கிற இந்தத் தருணத்திலும் எனக்கு மரணம் நேரிடவில்லையே என்ன செய்வேன்? எங்கே போவேன்? பூவுலகில் ராமனைத் தெய்வமென்று சொல்லுகின்றனரே அவனிப்போதில்லையோ. நானிப்போது படுந்துன்பம் இப்படிப்பட்டதென்று அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியுமே, அவனென்னைப்போலு மனைவியை யிழந்து துன்பப்பட்டவனல்லவா! எனக்கேன் ஒருகதியுந் தேடாமலிருக்கின்றான். ஓ ராவிறகு இரண்டுசொம்புதோன்றிறைப்போல் வாழத்தக்க தம்பதிகளுள சிலரைத் தெய்வமானது ஒரேகாலத்திற் கொல்லுதலும் வேறு வேறாகப்பிரித்துக் கொல்லுதலுஞ் செய்து

வருகின்றதே. இது கொடுமையல்லவா! தெய்வமானது கால வேற்றுமை செய்யலாமா! மஹா ருஷிகள் பர்த்தா மரணமடைவாரேயின் பத்தினி அவனுடன் மரணமடையவேண்டு மென்றும் அக்கினிப் பிரவேசமாக வேண்டுமென்றும விதித்ததுசிறந்ததே. அதுபோலும் பத்தினிபிறந்தால் பதியுமிறக்க வேண்டுமென்று ஏன் விதிக்காமற் போயினரென்று பற்பலவாய்ப்பிதற்றி அழுது கொண் டிருக்கும்போது, நாராயணர் அவனைப்பார்த்து ஓ ராஜ ஸ்ரேஷ்டனே! ஏனழுகிறாய்? நீதர்மசாஸ்திரமறிந்தவனாயும் பெரியோர்களையடுத்தவனாயு மெனக்குத்தோன்றவில்லை, உன்னுடைய பிரியையாகிய மனைவியெங்கே போயினாள்? அவள் யார்? நீயார்? அவளுன்னைச் சேர்ந்ததென்பதெங்கே? உன்னைப் பிரிந்த தென்பதெங்கே? மனைவி மககள் சகோதரரென் றெண்ணப்பட்ட இவரெல்லாம் சமசாரமென்னும பிரவாகத்தில் ஒன்றோடொன்று சேருகின்ற செத்தைகள் போலன்றோ? இங்கிருந்து வீணேயழுவதனா லென்னபிரயோசனம்? வீட்டிக்குப்போ. ஒருவரோடொருவர் சேர்தலும பிரிதலுந தெய்வாதீனமாயுள்ளது நீ இந்தஸதிரீயை யிவ்விடததிலேயே கூடிக்களித்தாய். இவ்விடத்திலேயேபிரிந்து துக்கிக்கின்றாய் இவளுடைய தாய் தந்தைகளை நீயறிவையோ? அல்லது பார்த்திருப்பையோ? ஒன்றுமில்லாதிருக்க நீ இவளை இக்குளக்கரையில சேர்ந்தது காகதாளி நியாயமாகும். இனிக்கூடுவதென்பது ஏது! இனி துககபபடுவதனா லென்னபிரயோஜனம! எல்லாங் காலததினபடி நடக்குமாகையா லதனையுன்னாலுமென்னாலும மற்றெவராலும அதிக்கிரமிக்கமுடியாது, இனி அக்காலமானது உனக்கு என்ன சுகத்தைக்கூட்டுமோ அந்தச்சுகததை வீட்டுக்குப்போ யனுபவிப்பாயாக. இப்போது மறைந்து போன அந்த உததமஸ்திரீ எப்படிவந்தாளோ அப்படியே போய் விட்டாள். நீ அந்த ஸதிரீ வருவதற்கு முன் எபபடி யிருந்தனையோ அப்படியிருப்பாயாக. இனி நீ எவ்வளவு அழுதபோதிலும் அவளந்த அழுகையைக்கேட்டு ஐயோ வென்றிரங்கி வரப்போகிறதில்லை. ஓ அரசசிரேஷ்டனே! போகஞ் செய்வாய். போகம் வருவதும் போவதும் காலவசததினா லென்றறிக. இவ்வநித்தமான சம்சாரமார்க்கத்தில் விசனப்படுவதனால் வரும்பயனென்னை? சுகமோரிடத்தி லிருப்பதில்லை; அதுபோலவே துக்கமுமோரிடத்திலிருப்பதில்லை. சுகமுந்துக்கமும் மாறிமாறி வந்துகொண்டே

யிருக்கும். ஆகையால் நீ மனதை யொருவழியில் ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு ராஜ்யத்தைச் சுகமாயனுபவிப்பாயாக இதிலுனக்கு வெறுப்பா யிருக்கும்பட்சத்தில் தாயாதிகளுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டு காட்டுக்குப்போய் யோகாப்பியாசஞ் செய்வாயாக. இம்மானுட தேகமானது ஒரு க்ஷணகாலத்தில நசித்துப் போகும். அநித்தியத் தன்மையுடையது இம்மானுட தேகம் போமாயின் மீண்டுங் கிடைப்பதரிது இது க்ஷணத்தில நாசமடையத்தக்க தன்மையை யுடைததானதாயினும பிரயோஜனமோ நிததியமாகிய பெரிய பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்குந் தன்மையை யுடைததாயுமுள்ளது. இங்ஙனமான அரிய தேகங் கிடைத்திருக்கும்போது செய்யுங்கருமத்தைச செய்வதொழிந்து செய்யவேண்டுவ தலலாததாகிய காரியததைச் செய்தழிந்து போவதனுலென்னபயன்? அருநதல் பொருநதலாலுணடாகுஞ்சுகங்களை யறிந தநுபவிக்குந்தன்மை பசுச்சாதிகளிலு மிருக்கின்றது. அப்பசுபோலன்று இம்மானுடதேகம். ஓ அரசனே நிததியசுகததுக் கேதுவாகிய ஞானம இமமானுடதேக மொன்றிறைறுன கிடைக்கததக்கது. வேறெந்த விதமான சரீரசாதிகளினுங்கிடைக்காது. ஆதலால நீ வீட்டையும் விட்டு ஸ்திரீயின் பிரிவினுலுண்டாகிய துக்கத்தையும விட்டு வனததுக்குச் செலலககடவாய. இவ்வுலகம் மாயாகாரிய மாகையால் மோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வண்ணம் மாயை மயங்கச்செய்கினறது. மாயா சொரூபிணியாகிய தேவியின் பலததினை லெவனறறிவாயென்று அவனுககுப் போதிக்கவே, ஒருவாறு தெளிநதவனாய் அநத விஷ்ணுமூர்ததியை நமஸ்கரித்து அத்தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செயது தனது கிருகம்போய் தாயாதிகளுக்குத் தனது ராஜயததைககொடுதது வைராக்கிய முடையவனாய ஆரணியஞ்சென்று சாத்விகஞானத்தை யடைந்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

ஓ வியாசபகவானே! அரசன் போனபிறகு விஷ்ணுமூர்த்தி என்னைப்பார்த்து அடிக்கடி சிரித்தனர், நானவரைப் பார்த்து ஓ பிரபுவே! உம்மால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டு, பெரிதான மாயாபலத்துக்குள்ளாய் ஸ்திரீதேகமெடுத்து அநதத் தேகத்தில் நான செய்தவேலைகள்மிகவும் ஆச்சரியகரமானதால் அவைகளை யெண்ணிப் பார்க்கின்றேன. அந்தோ! நான் அந்தஸதிரீ தேகத்தை யடைந்து இந்திரன் போன்ற ஓ ராசனைப் பர்த்தாவாகக்கொ

ண்டு பெரிய சம்சாரியாயிருந்தேன். இப்போது இச்சரீரத்தை நோக்குமளவில் முன்னிருந்த நாரதசரீரமாகத் தெரியவருகின்றது. அதேமனம் அதேதேகம் அதே (ஆண்) குறி முதலிய வெல்லாமும் முன்னிருந்ததுபோல பெற்றவனாயிருந்தும் அந்தக் கியாபக மாத்திரம் ஏன் மறந்துபோயிற்று? அதுபற்றி மிகவுமாச்சரியப் படுகின்றேன். பகவானே! நான் குளத்தில் மூழ்கியபோது பூர்வஞானமெவ்வாறு மறந்துபோயிற்று? இவற்றின் காரணங்களைக் கூறவேண்டும். ஓ விஷ்ணுமூர்த்தியே! நான் ஸ்திரீதேகத்தை யடைந்திருந்தகாலத்தில் அனேகவிதமான சுக துக்கங்களை யநுபவித்தேன். பிரதிதினமும் சுராபானஞ்செய்தேன், நியமமில்லாமல் போஜனமுஞ் செய்தேன், நாரதனென்பதையு மறந்தேன். இவைநிற்க, இப்போது ஸ்திரீஜன்மத்தில் நடந்த செய்திகளை யெப்படி நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்ளுகின்றேனோ அப்படி நான் ஸ்திரீயாயிருந்தபோது நாரதனாயிருந்ததைத் தெரிந்துகொள்ள வில்லையே. இதனையெனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றேன். விஷ்ணுமூர்த்தி, மஹாபுத்திமானான ஓ நாரதமுனியே! இதைத்தான் பெரியோர் மாயாவிலாசமென்று சொல்லுவார். சர்வஜந்துக்களினுடைய தேகங்களிலும் சுகதுக்க சம்பந்தமாயிருக்கின்ற அவஸ்தாபேதங்கள் பல. அதுபோலவே சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் என்னும் ஐந்தவஸ்தைகள் எல்லாசரீரங்களிலுமுண்டு. இந்தச்சாக்கிரமுதலிய அவஸ்தைகளை எப்படி ஒருவன் மாறிமாறியடைகின்றானோ அப்படியே தேகாந்தராவஸ்தையுமடைகின்றான். இதுபோல நீ ஸ்திரீதேகத்தை யடைந்ததுமாம். இதிலென்ன சந்தேகம்? மாயையுடைச் செய்தியென்று சொல்லிய நாரதனே! சாக்கிரமுதலிய அவஸ்தைகளின் அநுபவத்தைக் கேட்பாயாக. சுழுத்தியவஸ்தை யடைகிறவன் செவியால் கேட்கிறதுமில்லை. வாயினாற்பேசுகிறதுமில்லை மற்றொன்றை யறிகிறதுமில்லை. அவன் சாக்கிராவஸ்தை யடைவானாயின் எல்லா விஷயஞானங்களையு மறிந்துகொள்ளுகிறான். மனமானது சாக்கிரத்தினால் மறைப்பில்லாமல் பிரகாசித்தும் சுழுத்தியினால் பிரகாசமில்லாமல் மறைந்துமிருக்கின்றது. இனிச் சொப்பனத்திலோவெனின், நானாவிதமான மனோபேதமாயுள்ள வபிப்பிராயங்கள் அநேக விதமாயுண்டாகின்றன. அஃதென்னவெனின், ஒருவன தன்னைக்கொல்வதற்கு யானை யோடிவந்ததாகவும் அதனைக்கண்டு தான் ஓடுவதற்குச் சக்தியின்றி யாதென்ன செய்வேனென்று

மறைந்து கொள்வதற் கோடியதாகவும், அங்கிடங்காணாமல் பயந்ததாகவுஞ்சொல்லுகிறான். ஒருவனிறந்துபோன பாட்டனைப் பார்த்து அவருடன் வீட்டிற்குவந்து அவருடன் பலவார்த்தைகளாடிப் போசனஞ் செய்ததாகக் கண்டுசொல்லுகிறான். இவ்வாறு சொப்பனங்கண்டவர் விழித்துக்கொண்டு சொப்பனத்தி லறிந்தநுபவித்த சுகதுக்கங்களை நன்றாய்க் கியாபகம்பண்ணிக் கொண்டு பிறருக்கு விவரமாய்ச்சொல்லிப் பின்னர் இதுபிரமையென்றுஞ் சொல்லுகின்றனர். அதுபோல் சொப்பனத்தில் எவராவது சாக்கிரத்தில் நடந்தசெய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளுகின்றார்களா! இல்லையன்றோ. இதுபோலவே, நீ எடுத்த அந்தஸ்திரீ ஜன்மம் சொப்பனாவஸ்தையைப் போன்றதெனவும் இந்த நாரத ஜன்மம் சாக்கிராவஸ்தையைப் போன்றதெனவும் அறிவாய். ஆகவே நீ அந்த ஸ்திரீஜன்மமாகிய சொப்பனாவஸ்தையில் இந்த நாரத ஜன்மமாகிய சாக்கிராவஸ்தை யநுபவத்தை எப்படி யறிவாய்

ஓ நாரதமுனிவரே! மாயையினுடைய செயலென்றுணர்க அம்மாயாகுணங்களுடைய கரையை நானுமறிந்தவனல்ல. உருத்திரனு மறிந்தவரல்ல பிரமாவுமறிந்தவனல்ல. நாங்களே அறிந்திலமென்றால் மந்தபுத்தியுள்ளவராகிய வேறுயாவரெப்படி யறியவல்லவராவார்? மாயாகுணத்தினுடைய அளவு எவனுக்குந்தெரியாது. ஸ்தாவரசங்கமரூபமான வுலகமெல்லாம் குணத்திரயத்தினால் நிர்மிக்கப்பட்டிருத்தலால் இச்சமுசார பிரவிர்த்தி யுண்டாகின்றது குணசம்பந்த மில்லாவிடின் சம்சாரமேது. நானசத்துவகுணத்தில் பிரதானனா யிருக்கின்றவனாயினும் என்னிடத்தில் ரஜோகுண தமோகுணங்களு முள்ளன அப்படியே பிரமனும் உருத்திரருமுள்ளார். நாங்கள் மூவரும் குணங்களை விட்டிருக்கும் பிரபுக்களல்ல. அந்நிலையைத் தவிர துரிய சிவனொருவரே. அவரையன்றி மற்றொருவரையுங் குணாதீதரென்று கேட்டதில்லை ஓ முனிசிரேஷ்டனே! நீ மாயாவிலாச விபவத்தைக் காணவும் அதனைக் கடந்தலறிதென்றும் அதிலாழ்ந்து போகாது ஞானநிலையைக்கூடுமுபாயத்தை யூகிக்கவுமென்றலே விளைவிக்கப்பட்ட அசாரமாயும் கரையில்லாததாயுமுள்ள இச்சம்சாரசாகரத்தில் அது எப்படி இது எப்படியென்று மோகத்தை யடையவேண்டாம். மாயாப்பிரவாகபேத விலாசங்களை நீதானகேட்டு முடியுமா! நான் தான் சொல்லிமுடியுமா! அதுமஹா அற்புதமாயுள்ளதென்றார்.

———

18. நாரதர் மாயையே பெரிதென்று நிச்சயித்தது.

ஓ வியாசமுனிவரே! அத்தடாகத்தின் கரையினின்று கருடாரூடராய்ப் புறப்பட்டு என்னைப்பார்த்து ஓ நாரதனே! இனி உமக்கெந்த விடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றிச்சை யுதிக்கின்றதோ அவ்விடத்துக்குப் போகலாம். அல்லது என்னுடன் வைகுண்டம் வருவதாயிருந்தாலும் வரலாமென்றுகூற, நானவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு இந்திரலோகம்போய்ச் சேர்ந்தேன். அவரும் எனக்கு விடைகொடுத்துவிட்டு வைகுண்டம் போய்ச் சேர்ந்தனர். பிறகு நான் என்றந்தை யிருக்கும சத்தியலோகம போய்ச்சேர்ந்து, அவரை நமஸ்கரித்து அவரெதிரினின்று என்னுடைய சரித்தை நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர் ஓ புத்திமானே! எங்கேபோயிருந்தாய்? எதற்காகச் சிந்தைபட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய்? உன்னுடையமனம் இப்போது சுகமாக விருக்கிறதென்று நானினைக்கவில்லை. நீ யாராலாவது வஞ்சிக்கப்பட்டனையா? அல்லது ஏதேனும் ஆச்சரியத்தைக் கண்டனையா? விசனபட்டுக் கொண்டிருக்கிறவனும் அறிவுகலங்கினவனும் காணப்படுகின்றாய். எனப்பா அப்படியிருக்கின்றா யுட்காரென்றார். நானவர் கட்டளைப்படி ஆசனத்திலிருந்து மாயாபலத்தா லுண்டான என்னுடைய விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லத்தொடங்கி, ஓ என்றந்தையே! சமர்த்தரான விஷ்ணுமூர்த்தியால் நான்மிகவும் வஞ்சிக்கப்பட்டு ஓர் தடாகத்தில்மூழ்கி ஸதிரீரூபமெடுத்து பூர்வஞானமெல்லாமறந்து அநேக வருஷகாலம் ஸ்திரீயாகவேயிருந்து, புத்திரசோகத்தினு லுண்டாகுஞ் சுகதுக்கங்களெல்லாம் அநுபவித்துப் பின்னரந்த விஷ்ணுமூர்த்தியால் நல்லுபதேசமும பெற்றுத் தடாகத்தில் மூழ்கியெழுந்து புருஷனாயினேன். ஓ ஐயா! நானிவ்வாறு மோகமடைந்ததற்குக் காரணம் யாது? மாயையின் வன்மையைக் கடத்தல் மிக்கவரிதென்று நானிதுவரையில் தெரிந்து கொள்ளாம லிருந்தேனுகையால், இந்த மோகோத்பத்தியானது என்னுடைய ஞானத்தைக்கெடுதிசெய்துவிட்டது. இப்பொழுது அந்தமாயையாலின்னும் சுபாசுபங்களெல்லாம் நான் நன்றாயநுபவித்துத் தெரிந்துகொண்டேன். ஓ என்றந்தையே! நீரெப்படி மாயாபலத்தை செயித்திருக்கிறீர்? அந்த வுபாயத்தை யெனக்குச்சொல்லுமென்றேன். அவரென்னை நோக்கிச்சிரித்து, அப்பா! இம்மாயை சகலதேவர்களாலும் மகாமகிமையுள்ள முனிவர்களா

லும் பிரமஜ்ஞானமுள்ள தபசிகளாலும் காற்றையே புசிக்கிற யோகிகளாலும் முக்குணத்தான் மும்மூர்த்திகளாகிய எங்கள் மூவராலும் வெல்லத்தக்கதல்ல. சிருஷ்டி, திதி லயமென்கிற முத்தொழிலையுஞ் செய்விக்கவல்ல அந்த மகாமாயையையறியும் வன்மையுள்ளார் யாவர்? ஓ புத்திமானே! காலம் கர்மம் சுபாவம் இவைமுதலான நிமித்த காரணங்களால் மகாபலமுள்ள அந்த மாயையெங்கும் வியாபித்து சுகதுக்கங்களை விளைவிக்கின்றபடியால் அவைகளில் உன்னறிவைச் செலுத்தாமலும் அவைகளுடைய அநுபவங்களி லாச்சரியம் வைக்காமலு மிருப்பாயாக. நாங்களெல்லோரும் மாயையினால மோகிக்கப்பட் டிருக்கிறோமென்று அதனுண்மையைச் சொல்லவும், நானவ்வுண்மையைக கேட்டு மனநதெளிந்து மாயாகாரியங்களில் தலைப்பட்டுழலவரும் அவ்வக்காலங்களில் ஆச்சரியப்படுவதைவிட்டு நித்தியானந்த சுகத்தை நாடினவனுயினேன. ஓ வியாசமுனிவரே! பின்னரவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் திவ்யதீர்த்தங்களையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டேவந்தேன் ஆதலால் நீரும் கௌரவபுத்தியை நாசஞ்செய்து மோகமொழிந்து காலகர்ம சுபாவததுக் கீடாயமைக்கப்பட்ட இவ்விடத்திலேயே யிருந்து சுகமாய் காலத்தைக் கழிதது வாரும். அவனவனால் செய்யப்பட்ட சுபாசுப கர்மங்கள் கட்டாயமா யநுபவிக்கத்தக்கதேயென்று மனதில்நிச்சயிததுக்கொண்டு சுகமாய் சஞ்சரித்திருமென்றுசொல்லி என்னிடம் விடைபெறறு போயினர்.

19. நாரதர் வருகையை முன்னிட்டு ஸ்ரீராமசரித்திரம்.

பூர்வம் சூரியவம்சததிற் பிறந்தவனுயும், தெய்வபக்தி பிரமணவிசுவாச முதலியவறறில மறவாத அறிவுடையவனுயும, அயோததியாபுரவாசியாயும, ஸ்ரீமானுயுமுள்ள தசரதனெனனுமோரரசனிருநதான். அநத அரசனுககு உலோகமெலலாம் பிரசிததியாய்பபுகழ ராமலக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்களென்று நான்கு குமாரர்கள பிறநதாாகள அவாகளில் கௌசலைகுமாரன் ராமமூர்த்தி, கைகேசி குமாரன் பரதன், சுமித்திரை குமாரர்கள் இரட்டைப்பிள்ளைகளாகிய லக்ஷ்மணசத்ருக்னர்கள். அகநாலவருங் குணத்திலும் ரூபத்திலும சமானர்களாய்த் தநுர்வித்தை முதலிய நாநாவித்தைகளில் தந்தைமகிழத்தக்க சமர்த்தர்களாய் உப

நயனசம்ஸ்காரம் பெற்றவர்களாய் வாழுநாளில், விஸ்வாமித்திர முனிவர்வந்து தசரதனைப்பார்த்து உன்னுடைய மூத்தகுமாரனாகியராமனை என்னுடனனுப்பவேண்டுமென்று காரணத்துடன் சொல்லத் தசரதன், அவனையனுப்புவதற்குடன்படாது மனம் நொந்து பின்னரவருக்கஞ்சி அவர் வேண்டியபடியே பதினாறு வயதுள்ள ராமனை லக்ஷ்மணருடன்கூட்டி விஸ்வாமித்திரர் வசம் ஒப்புவித்து விடைகொடுத்தனன். முனிவரும் இவர்களையழைத்துக்கொண்டு போகும்போது மார்க்கத்தில் கோரரூபிணியாயும் ருஷிகளுக்குத் துக்கத்தை விளைவிக்கின்றவளாயுமுள்ள தாடகை என்கிற ராக்ஷஸியை ஸ்ரீராமமூர்த்தி ஒரே பாணத்தால் சங்கரித்துச் சுபாகு என்னும் ராக்ஷஸனை யழித்து மாரீசனென்பவனைத் தன் பாணவேகத்தினால் இறந்துபோனவனைப்போலாக்கினர்

இங்ஙனமான பெரிய கிருத்தியங்களை இராமலக்ஷ்மணர்கள் செய்து யாகத்துக்கோரிடையூறில்லாமனடத்தி விஸ்வாமித்திரரோடு மிதிலைக்குப்போகும்போது ராம மார்க்கத்திலிருந்த முனிபத்தினியாகிய அகலிகையைச் சாபத்தினின்று விடுவித்து, அவளைப் புனிதமாகிய மங்கையாக்கி, மிதிலா நகரத்துக்குப்போய் சனகமகாராஜாவினால் பந்தயமாக நியமிக்கப்பட்ட ருத்திரமூர்த்தியினாலெறியப்பட்ட தனுசைமுறித்து, இலக்குமி அம்சமாகியும் ஜனகபுத்திரியாகியுமுள்ள சீதையைவிவாகஞ்செய்துகொண்டனர். பின்னர் ஜனகமகாராஜன் தான்பெற்ற பெண்ணாகிய ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணருக்கும், தன் சகோதரனாகிய குசத்துவசனுடைய இரண்டுபெண்களை அழகுள்ளவர்களாகிய பரத சத்துருக்கனர்களுக்கும் கொடுத்துக் கலியாணஞ்செய்துவைத்தான். கலியாண முடிந்த பின்னர் தசரதன் ஸ்ரீராமருக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்ய, வசிஷ்டர் முதலியோரிடத்தில் ஆலோசித்து அதற்குரியசம்பாரங்களைச் சேகரிக்கின்றபொழுது, கைகேசி அவைகளைப்பார்த்துத் தன் சுவாதீனத்திலிருக்கின்ற தசரதனைநோக்கி முன் உம்மால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இரண்டுவரங்களை இப்போதுகொடுக்கவேண்டும் அவை யெவையெனில், என்குமாரனாகிய பரதனுக்கு ராஜ்யமும், ராமனுக்குப் பதினான்கு வருடகாலம் வரை வனவாசமுமாமென்றாள்.

அச்செய்தியறிந்த ராமமூர்த்தி சீதாலக்ஷ்மணரோடு அரக்கர்கள் சஞ்சரிக்கின்ற தண்டகாரணியத்தையடைந்து வனசஞ்சா

ரியாயிருந்தனன். தசரதன் புத்திரனைவிட்டுப் பிரிந்ததனால் துக்கித்து முன் தனக்குநேரிட்ட சாபத்தையுஞ் சிந்தித்துப் பிராணனைவிட்டான். இச்செய்தி அறிந்த பரதன் தாயாரால் இவ்வளவு தீங்கு நேரிட்டதென்று தந்தையைப்பார்த்து மனநொந்து, பின் தன் தமையனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியினிடஞ்சென்று அவர்சந்தோஷிக்கும் வண்ணம் அரசாங்கத்தைத் தானென்னுங் குறிப்பை நன்றாய்க்காட்டிப் பின்னர் அவராணையால் அயோத்தியையடைந்து அரசாண்டுவந்தனன். பரதன்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, வனவாசியாய்ப் பஞ்சவடியில் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற இராமமூர்த்தியினிடத்தில் ராவணன் தங்கையாகிய சூர்ப்பணகை காமமிகுதிகொண்டுவர, அவளை மூக்கறுத்து அவமானியாக்கித் துரத்த, அவளங்கஞ் சலித்திருப்பதைக் கரன் முதலானவர்கள் பார்த்து அவ்விறந்தத்தேஜசோடுமிளங்குகின்ற மகாவீரராகிய ராமமூர்த்தியோடு மகாயுத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். அதுகண்டு சத்தியபராக்கிரமசாலியாகிய ராமமூர்த்தி, மகருஷிகளுக்கு க்ஷேமத்தையுண்டுபண்ணுமெண்ணமுடையவராய் மகாபலசாலிகளாகிய அவர்களைக்கொன்று சூர்ப்பணகையையும் அங்கிருந்து வண்ண ஓட்டினர். அவளோடி இலங்கையையடைந்து கரதூஷணனை ராமன்கொன்றனென்று இராவணனிடஞ்சொல்ல, அவன் அவர்களிறந்தாரென்று கேட்டமாத்திரத்தில் அடங்காக் குரோதமுடையவனாய் ரதத்திலேறி மாரீசனிடஞ்சென்று ஓ மாரீசனே நீ உன்மாயையினால் சீதைக்கு ஆசைவிளையும் வண்ணம் ஓர்பொன்மானாய்ப் போவாயென்று சொல்லியனுப்ப, அதுபோலவே அம்மாரீசன் பொன்மானுருவங்கொண்டு மகாமாயனாய் ஆச்சரியப்படத்தக்க அவயவத்தோடும் சீதை கண்களாற் காணுமாறு அவள்முன்வந்து சமீபத்திலுலாவினன்

சீதை ஊழாற்றூண்டப்பட்டு நாயகனைப்பார்த்து, ஓ என்னுயகனே! அந்தமானினுடைய தோல் என்னகாந்தியாயிருக்கிறது, அதனை நீ என் சுவாதீனப்படுத்தவேண்டுமென்று மிகுந்த ஆசையுடன்கேட்க, இராமரும் ஆலோசனையற்றுத் தன்தம்பியாகிய லக்ஷ்மணரைச் சீதைக்குக் காவலாகவைத்து வில்லையும் பாணத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு அந்தமானை நோக்கிச்செல்ல, அது அவரது கண்ணுக்குத் தோற்றுவதுபோற் காட்டிப் பின்மறைதலும், மறைந்து போயிற்றே என்று பார்க்கும்பொழுது தோ

ன்றுதனுமான மாயவித்தைகளைக் காட்டி நெடுந்தூரம்போய் அங்கு இவர் கைக்கு அகப்படுவதுபோல் நின்றது. உடனே ராம மூர்த்தி கோபங்கொண்டு தன் கைவசப்பட்டதுபோல் நினைத்துக் கபடமாகிய அந்தமானைக் குரூரமாகிய பாணத்தாலடிக்க மாயாவியாயும் இறக்கத்தக்கவனும் துஷ்டனுமுள்ள மானுருவங்கொண்டமாரீசன் அந்த ராமரடித்த அடியால் நொந்து, அதிக துக்கத்தோடு ஹா! லக்ஷ்மணா!! நானிறக்கிறேன் ஹா! சீதா!! நானிறக்கிறேனென்று இராமர் கூச்சலிடுவதுபோல் ஹீனஸ்வரத்தோடும் பெருங்கூச்சலிட்டனன்.

அவ்வோசை சீதையினுடைய காதிற்புக, அவள் அவ்வோசையைத் தனநாயகனோசையே யாமென்று நினைத்து மனவருத்தமுற்றவளாய் இலக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, ஓ லக்ஷ்மணா! உன் தமையன் உன்னையழைக்கும் ஈனஸ்வரத்தோடு கூச்சலிட்டு இறக்கின்ற செய்தி யறிந்தனையா! சீக்கிரத்திற் போவாய். அதோ கேட்டனையா, இனி நில்லாதே, நீ அவருக்குத் தம்பியல்லவா? அதிவேகமாகச் சென்று வேண்டிய சகாயஞ் செய்வாயென்று மனங்கலங்கிச்சொல்ல, லக்ஷ்மணர் ஓ அம்மணி! இவ்வுலகில் ராமனை அடிக்கும் புருஷனு மிருக்கின்றனா! அவர் ஒருவனடிக்க இறப்பாரா! நானெண்ணவில்லை நீ தைரியத்தை விடாதே, இது இங்குவந்த பொன்மானினுடைய மாயவஞ்சனை யென்றெண்ணுகிறேன். அன்றியும் இந்த ஆச்சிரமத்தில் சகாயமில்லாம லிருக்கின்ற வுன்னைவிட்டு நான்போகக்கூடாது, என்னுடைய அண்ணனும் இவ்விடத்திலேயே இருவென்று ஆஞ்ஞைசெய்திருக்கிறார். நானவராஞ்ஞையைக்கடக்க அஞ்சுகின்றேன. அந்தமாயமானால் நேரிட்ட வஞ்சனையைப் பெரிதாகவெண்ணி உன்னைத் தனியாக விட்டுப் போகேன். உன்னுடைய சமீபஸ்தானத்திலேயே யிருப்பேன. இதைவிட்டு ஓரடியேனும் எடுத்து வைக்கமாட்டேன். அவரிருவென்ற ஆணையைக்கடக்கேன் கடக்கேனென்றனன். சர்வலக்ஷணத்தோடுங் கூடியிருக்கின்ற சீதை சாந்தகுண முடையவளாயிருந்தபோதிலும் ஊழின் பிரேரபணையினால் அழுது புலம்பி ஏங்கி லக்ஷ்மணரை நோக்கி அடியில் வருமாறு சில குரூரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

ஓ லக்ஷ்மணா! இவ்விடத்திற் காவலிருக்கிறதுபோல் இருக்கின்ற வுன்னை உன் தமையனுக்குத் துணையாகவந்தவனென்றும்,

சீதையினிடத்தி லுண்டான மோகம் பூர்வ ஜன்மசம்பந்தமென்றும் அதாவது முனசன்மத்தில் சீதை தவத்திறசிறந்த ஓர் முனிமகளாய் வனத்திற்றவஞ்செய்து கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் ராவணன் கண்டுமோகித்து நீ என் மனைவியாகவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அவளிணங்காமல் கோபித்ததைக்கண்டு அவன்பலாத்காரமாய் அவளுடைய கையைப்பிடித் திழுத்தனனென்றும், அந்தக்ஷணமே அவனைப்பார்தது ஓ துராத்துமாவே! உன்னைக் கொல்லுநிமித்தம் அயோநிஜையா யிவ்வுலகில் வந்து பிறப்பேனென்று கடுஞ்சாபமிட்டு, இவனால தொடபபட்ட இந்தத்தேகத்தையும் வைத்திரேனென்று அகனியிற பிரவேசித்தத தேகத்தைவிட்டனளென்றுங் கேளவியுற்றேன்.

அதுபோலவே இப்பொழுது லக்ஷ்மி அம்சமான சீதையாகிய பாம்பையெடுததுத் தனகழுததிறபோட்டுககொண்டதுபோல் அந்த ராவணன் தனகுலமெல்லாம் நாசமடையக் கொண்டுபோயினன். நீயும் தேவர்களுடைய பிராாத்தனையால் விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய அமசத்தோடும அஜமகாராஜன் வம்சத்திறபிறநதனை, இனி ராவணன சம்ஹாரமாவதி லென்னசந்தேகம். ஓ ராயா! சுவாதீனமற்றவளாயும, பதிவிரதையாயும், தருமத்தி லூக்கமுள்ளவளாயுமுள்ள சீதை அசோகவனததிலிருநது இராப்பகல் உனனைததியானிததுக கொணடிருககிறாள். அவளுககு ஆகாரமாக இந்திரன் காமதேனுவின்பாலை ஓர்பாததிரததிலவிட்டு அனுப்பியிருக்கிறான். அவள அதைப் பானஞ்செய்துகொண்டு பசிதாக மில்லாமல் சுகமாய்வாழ்நது கொணடிருக்கிறாள். நானும போய்ப்பாாத்தேன். நீ அவளபொருட்டாகக் கவலைப் படவேண்டாம் தைரியமாயிருப்பாய

ஓ ராகவா! அநதராவணனை சங்கரிப்பதற் கேதுவாகிய உபாயத்தை இனிசசொலலுகிறேன். இபபோது நடபபது ஐப்பசிமாத மாகையால இநத மாதததில பகவதியினுடைய பிரீதியாக நவராததிரி விரதததை நடததுவாய் அந்த ஒன்பது ராததிரியும் உபவாசமாயிருநது மஹேஸவரியினுடைய பூசையும், ஜபமும, ஹோமமும, செய்து வருவையேயாயின் அது எல்லாச்சித்திகளையுங் கொடுக்கும். அன்றியும், அநதப்பூஜையில் அஜபலியும், பலிக்குப் பத்து ஹோமமும் செய்யும பக்ஷத்தில வீரபராக்கிரமசாலியாவாய். இநதவிரதத்தைப் பூர்வத்தில திரிபுரசங்காரத்தின்

பொருட்டு ருத்திரரும், மதுவைச் சங்கரிக்கும்பொருட்டு மேரு பர்வதத்தில விஷ்ணுவும, விருதகிராசுரவதத்தின் பொருட்டு இந்திரனும, ஏனைய தேவர்களும், விசுவாமித்திரர், பிருகு, வசிட்டர், காசிபர், மனைவியை யிழந்த பிரகஸ்பதி முதலிய முனிவர்களும் அந்த நவராத்திரி விரதத்தை அநுஷ்டித்து அவரவர் வேண்டியவற்றைப் பெற்றனர்.

ஹே ராமா! சுகத்தை அபேக்ஷித்தவன் மங்களகரமாகிய இந்த நவராத்திரி விரதத்தை யநுஷ்டிக்க விரும்புவான். கஷ்டத்தையே யபேக்ஷித்தவன இந்தவிரதத்தையேசெய்ய விரும்பான். ஆகையால் ஓ ராமா ராவணனை வதைசெய்வதற்குரிய ஊக்கத்தோடு முயற்சியுள்ளவனாய் விதிப்படி விரதத்தை நடத்துவாயென்றனர் ஸ்ரீராமர் நாரதரைப்பணிந்து அந்தத் தேவியானவள் யார்! என்னமகிமையுள்ளவள் எவ்வா றுருவங்கொண்டவள்? என்ன பெயருள்ளவள்! அவளுடைய விரதம் எப்படிப்பட்டது! தேவரீர் சர்வஜ்ஞராகையால இவையெல்லாம் விதிமுறை யாகச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

ஓ ராமா! என்னால் சொல்லப்பட்டதேவி யாரெனின்? எக்காலத்தும நித்தியமா யிருக்கின்ற ஆதிசக்தி. அவளமகிமையென்னையெனின், துக்கங்களைப்போக்கடிப்பவள், சகலகாமங்களையும் கொடுப்பவள், யாவராலும் பூசிக்கத்தக்கவள், பிரமன்முதலிய சேதனார்களுக்கெல்லாம் காரணமாயுள்ளவள், யாவரும் அவளுடைய சக்தியைவிட்டுச் சலிப்பதற்குச் சக்தியில்லாதவர் பிரபஞசத்துக்கு அதிதையாகிய அந்தப்பரமேஸ்வரி யாவரிடத்தும் எவ்வாறிருக்கின்றாளெனின், என் தந்தையினிடத்தில சிருஷ்டிக்கிற சத்தியாயும், விஷ்ணுவினிடத்தில்பரிபாலிக்கிற சக்தியாயும, ருத்திரரிடத்தில் சங்கார சக்தியாயும், சத் அசத்தாயிருக்கிற பதார்த்தங்கள எவைகளோ அவைகளிடத்தில அவைகட்குரிய சத்தாகிய சக்திவடிவாகியு மிருக்கின்றனள். இவ்வாறு பிரமனாதி பிபீலிகாந்தம நிறைந்துள்ள சக்திபேதங்களெல்லாம் அந்தப பராசத்தியினின்றும் தோன்றிய சத்திகளாகும். ஆகவே அப் பராசத்தியைவிட்டு எவையும வேறு எவவிடத்தினின்று தோன்றும்? தோன்றுதற்கிடமில்லை. அந்தப் பராசத்தியினுடைய வியாபக மில்லையாயின பிரமனேது, திருமாலேது, ருத்திரரேது, இந்திரனேது, தேவர்களேது, பூமியேது, பர்வதமேது, எவையுமில்லை, எவருமி

ல்லே. சர்வசக்திமயமா யிருக்கின்ற அந்தப்பராசக்தி பரமாத்மா வாகிய பரசிவத்தோடு கூடிக கிரீடிததிருப்பாள். இன்னும அவ ளுடைய மகிமை பலவுள. விரிக்கின் பெருகும்.

இனி அவளுருவங்கொள்ளும் வகை யென்னையெனின், பர சிவததோடு அபின்னையாகக்கூடியிருககும் அப்பராசக்தி பிரபஞ சோற்பததி காலத்தில் சகுணையாய முன்போல மூன்று புவனங் களையுஞ் சிருட்டிததுப் புவன கர்ததராகிய பிரமனுதியரைப் படைதது, அவர்களிடத்தில் தன்சகதிகளைப் பதிவித்து தனது சிருஷ்டியாதி கிருததியங்களைச் செய்விககின்றனள. அவளே வே தததுக்கெல்லாம ஆதியாயும், வேதமாதாவாயு முள்ளவளென்று யாவராலுந் தியானிககநததகக்வள்.

இனி அவள நாமம் என்னையெனின, பிரமனுதியரும் அந்த மகேஸ்வரியினுடைய அருட்குணங்களையும் அருட் செயலகளையு ணாகுறிதது அகாரமுதல் க்ஷகாரம வரையில கூடியிருககிற அக்ஷ ரங்களால கணக்கிட முடியாத அநேகவித நாமஙகளைக்கூறி யிரு க்கின்றனர். அவைகளெல்லாம இவ்வளவினவென்று எடுத்துச சொல்லத்தக்கவல்லவன நானல்லனென்று கூறினர்

ஸ்ரீராமமூர்த்தி நாரதரைநோக்கி ஓ மகருஷியே! உம்மாற் சொல்லப்பட்ட தேவி இன்னுளென்றும, இனனமகிமை யுடைய வளென்றும் அக்ஷர சமூகஙகளெல்லாம அவளுடைய நாமங்க ளென்றுங்கேட்டு மிகக மகிழ்ச்சியடைநதேன. இனி அந்த மகா சததியினுடைய விரததின விதியை விரிவாயச சொல்லவேண் டுமென்று பிரார்த்திககினறேன. சொலவீராயின் அவவிரதத்தை இவ்வருடமே அநுட்டிததுப பூசிதது அவளநுக்கிரகததைப்பெ றுய்யலாமெனறு தீவிரவெண்ணததோடு மிருக்கின்றேன விரை வாய்ச்சொல்லி யருளல்வேணடுமெனறனர்.

நாரதர் அவரது அதிதீவிர பக்குவத்தைப்பார்த்து ஓ ராமா! உலகமாதாவாகிய தேவியைச சமமாகிய விடததிற ரூபிதது நவ ராததிரி பூஜையை உபவாசத்தோடிருநது விதிப்படி பூசிப்பாய். இந்தப்பூசையைமுடிப்பதற்கு நானே ஆசாரியனுகவிருநது தேவ ர்களுக் கநுகூலசித்தியுண்டாகும் வண்ணம் உனக்கு உத்சாகத் தை விளைவித்துப் பூர்த்திசெய்விக்கின்றேன் என்று நாரதர் கூறி ய வார்த்தையைப் பிரதாபசாலியாகிய ராமமூர்த்தி சத்தியமாக

நம்பி, அவரால் பூஜாவிதிகளையெல்லாம் நன்றாயுபதேசஞ்செய்யப்
பெற்று சகலத்திரவியங்களையுஞ் சேகரித்துக்கொண்டு, அந்தமா
லையவான்பர்வதத்தில் நிதயகன்மாநுஷ்டான மியற்றிப் பின் தே
விக்கு விதிமுறையாகப் பூஜைசெய்யத தொடங்கி சமமான பூமி
யில் மங்களகரமான பீடத்தைத் தாபனஞ்செய்து மகேஸ்வரியை
த்தாபித்துப பூஜா ஹோம பலி முதலியவைகளைக் குறைவின்றி
யும், நாரதர் சம்மதபபடியும; உபவாசத்தோடிருநது பிரதமை
முதல நடத்திவருமபோது தேவிமகிழ்ந்தவளாய் அஷ்டமிதினம்
அர்த்தராத்திரியில அநதமலையினுச்சியில் சிம்ஹவாகனததிலெழு
நதருளிவந்து தரிசனங்கொடுதது, ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து மேகந
தொனிப்பதுபோலும கம்பீரமாகிய வாக்கினால அடியில் வரு
மாறு சொலலததொடஙகினள.

ஓ ராமா! நீ க்ஷேமமணேடு என்னிடததில் பக்திப்பிரபாவ
த்தோடு செய்துவரும் இநத விரதத்துககு நான சநதோஷித்த
வளாயினேன். உனக்கு வேண்டுவனவறறைக கேட்பாயாக. இரா
வணனை யொழிககும்பொருட்டுத தேவாகளெல்லாம் விஷ்ணு
வைப் பிரார்த்திகக அவரம்சமாய்த தசரதனுக்குமகனைகப் பிறந
திருக்கினறனே. இப்படியே பூாவததில் மச்சமாகப்பிறநது குரூ
ரனைகிய ராக்ஷசனைச சங்கரிதது வேதங்களை ரக்ஷித்தனே, கூாம
வுருவமெடுதது மந்தரபருப்பதததைத தூக்கி மததாகநாட்டிதேவ
ாகளைக்காத்தனே. வராகவுருவமெடுததுக கோரதநதத்தால பூமி
யைத்தூக்கினே, நரசிம்ஹமாகவெளிபபட்டு இரணியகசிபனைச சங்
கரிதது உனக்கனபனைகிய பிரகலாதனை ரக்ஷிததனே. இநதிரனுக்
குச்சகோதரனைய் தேவர்களுக்கறு கூலியாய வாமனனைகப்பிறநது
பலிச்சக்கிரவாத்தியைப் பாதலததிலடக்கினே. ஜமதக்கினிருஷிக்
குப புத்திரனைகபபிறநது க்ஷததிரியருடைய பூமியெல்லாம் காசி
பருக்குத் தானமாககொடுத்தனே. இபபோது தசரதனுக்குப்
புத்திரனைகப்பிறநது ராவணனைச் சஙகரிக்கபபோகினறனே. நீ வி
ஷ்ணு அம்சமாகவந்ததுபோல் இந்த வானரக்கூட்டங்களும் தே
வர்களுடைய அம்சங்களாகும். இந்தக்கூட்டங்களெல்லாம் உன
க்குச் சகாயமாயிருக்க என்னுடைய சத்தி அமசததைக்கொடுக்
கின்றேன். உன்தமபி ஆதிசேஷனுடைய அம்சம். அவன் இந்திர
ஜித்தைக் கொல்லப்போகிறான். நீயும் ராவணயுத்தத்தை வசந்த
காலத்தில் சிரத்தையுடன்செய்து வெற்றியடைந்து சுகமாய்

அயோத்திக்குப்போய்ப் பதினாயிரவருடம் ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்து, பின்னர் பரமபதத்தை யடைவாயென் றநுக்கிரகஞ்செய்து மறைந்துபோயினள்.

தேவி யநுக்கிரகம்பெற்ற ராமர் சந்தோஷமடைந்து விரதத்தைப் பூர்த்திசெய்து அநேக தானங்களைக்கொடுத்து நாரதரைப்பணிந்து ஐயா? நீ ரெனக் காசிரியரா யெழுந்தருளியபடியினாலல்லவா விரதபூர்த்தியும் தேவி யநுக்கிரகமுங் கிடைக்கப்பெற்றேன் இனிச்சீதையையுங் கிடைக்கப்பெறுவேன். இவ்வரிய உதவிசெய்த தேவரீருக்கு அடியேன் என்ன கைம்மாறுசெய்ய வல்லேனென்று வணக்கத்துடன்சொல்ல, நாரதர்மகிழ்ந்து ஓ ராமமூர்த்தி! உனக்குவெற்றியும் மங்களமுமுண்டாகுகவென்று ஆசிர்வதித்துப்போயினர். இராமர் சந்தோஷசித்தராய் தசமிதினம்பிரயாணப்பட்டு யாவராலுந் துதிக்கப்படுங் கீர்த்திபெற்றுத் தம்பியினிடத்தில் மிகுந்த இஷ்டமுடையவராய் மகாசத்தியா லநுக்கிரகிக்கப்பட்ட வானரசைனியங்கள் சூழ்ந்துவரக் கடற்கரையையடைந்து, சேதுபந்தனஞ்செய்து இலங்காபுரிக்குப்போய் தேவசத்துருவாகிய ராவணனைச்சங்கரித்துச சுகமுற்றனர்.

நாரதர் ஸ்ரீராமர் சோசம் தீர்த்தது - முற்றிற்று.

21. நாரதர் கம்சனிடம் செய்தகலகம்.

ஸ்ரீராமமூர்த்தி அரசாட்சிகாலத்தில தற்போதிய பாண்டிநாட்டின் வடபால் காளிந்திநதியின் மணல்மேட்டில் ஒருபெரிய மதுவனமொன்றிருந்தது. அவ்வனத்தில் லவணனென்கிற மதுபுத்திரனென அசுரனிருந்தான். அவன் தான்பெற்றவரத்தின்வலியால் அகங்காரமுடையவனாய் மகருஷிகளுக்குத்துக்கத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டிருந்தான். ஓர் கால் லட்சுமணருக்குத் தம்பியான சத்துருக்னன் அந்த அசுரனை யுத்தத்திற்கொன்று அவ்வனத்தைப் பட்டணமாக்கி மதுராபுரியென்று நாமகரணமிட்டு அதில் தன் னிருபிள்ளைகளையுந் தாபித்துச் சுவர்க்கமடைந்தான். சூரியவம்சம் நசித்தபோது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்படியான அம்மதுராபட்டணத்தில் யாதவர்கள் வந்தடைய, யயாதிபுத்திரனை சூரசேனன் பிரபுவாயிருந்து ரக்ஷித்துவந்தான். அந்தச்சூர

சேனனுக்கு வருணன்சாபத்தினால் காசிபர் பிள்ளையாய்ப்பிறந்து வசுதேவரென்கிற பெயருடையவராய்ப் பிரசித்தி பெற்றிருந்தனர். அந்தச் சூரசேனனை இறந்தபின்னர் அவர் வைசியவிருத்தியில் ஜீவித்துக்கொண்டிருந்தார் அப்பொழுது உக்ரசேனனென்பவன் அப்பட்டணத்தை யரசாண்டுவந்தான். அவனுக்குப் பலசாலியான கம்சனென்பவன் பிறந்தான். காசிபருடைய பத்தினியாகிய அதிதியும் அந்தவருணனுடைய சாபத்தினாலேயே தேவகனுக்குப் புத்திரியாய்ப்பிறந்து தேவகியென்று பெயர்பெற்றிருந்தனள். அவளுக்கும் வசுதேவருக்கும் விவாகம்நடத்தும்போது ஆகாயத்தில் "ஓ கம்சனே! இத்தேவகியினுடைய எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக்கொல்லப்போகிறது" என்றசரீரியுண்டாயிற்று.

அவ்வார்த்தையைக் கம்சன்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து சிந்தாகுலப்பட்டு இப்போது இதற்கென்ன செய்யலாமென்றாலோசித்தான். இப்பொழுதே இவளைக்கொன்றுவிட்டால் நமக்குமிருத்தியுமில்லையென்றும், இந்தஸ்திரீயினிடத்தில் பிறக்கும் பிள்ளையினால் உண்டாகு மரணத்தை மாற்றிக்கொள்ளுவதற்கு வேறுபாயங் கிடையாதென்றுந் தீர்மானித்தான். பின்னர், இவள் நமக்குச் சிறந்த அத்தையாயிருக்கின்றாளே எப்படிக் கொல்வதென்றும், மரணமானது நமக்குப் இவள்மூலமாய் நேர்ந்திருக்கிறபடியால் எப்படிக் கொல்லாதுவிடுவது என்றும், அறிவுள்ளவனாகியபண்டிதன் பாவஞ்செய்தாவது சரீரரக்ஷணைசெய்து கொள்ளவேண்டும். அந்தப்பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தத்தினாலாவது வேறெவ்விதத்தினாலாவது சுத்தியுண்டாகிறதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தல்லவாவென்றும் இவ்வண்ணம் சிந்தித்து உடனே அந்தக்கம்சன் கத்தியையுருவிக்கொண்டு விரைவாய்ப் புதிய மணக்கோலத்தோ டிருக்கிற அந்த உத்தமஸ்திரீயின் தலைமயிரைபபிடித்திழுத்தான். அப்பொழுது வசுதேவரைச்சேர்ந்த சூரர்களெல்லாம் விடு விடு வென்றுசொல்லி அந்தத் தேவகியை விடுவித்துப் பின்னர் அவர்களும் கம்சனும் மகத்தான யுத்தஞ்செய்தார்கள். அப்போது யாதவகுலதிலகராகிய பெரியோரெல்லாம் கம்சனைப்போரினின்றும் விலக்கி ஓ வீரனே! சிறுபெண்ணான இவள் உனக்கு அத்தையல்லவா? மேலும் விவாஹமகோற்சவகாலத்தில் கொல்லததக்கவளாவளா? ஸ்திரீயத்தியானது சகிக்கத்தக்கதா? கீர்த்தியைநாசஞ்செய்துவிடுமே! பாவங்களுக்குள் இது

மிகப்பெரிதான தல்லவா! அசரீரிவாக்கைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அதனுண்மையொன்று மறியாதவனாய் நீஇவளைகொல்லலாமா? இது அசரீரிவாக்கன்று. உனக்கும வசுதேவருக்கும் அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும்பொருட்டு உன சத்துருவினுலாவது வசுதேவருடைய சத்துருவினுலாவது இவ்வாறு ஒருவருக்குந்தெரியாமல் மறைந்திருந்து சொனனதாக என நினைக்கக்கூடாது. உன கீர்த்தியைக் கெடுப்பதற்காகவும், வசுதேவர் சௌதந்திரத்தை நாசஞ் செய்வதற்காகவும, மாயாவிதத்தையறிந்த ஓர் சத்துருவினுல சொல்லப்பட்டதென்றே துணிவாய். உனகீர்த்திமுழுமையுங் கெடுப்பதறகுச்செய்த உபாயமென்றே எண்ணுவாய். நீ மகாவீரனுயிருந்தும் இந்தப்பூதவாகதுக்குப்பயப்படுகின்றாய் அதனை உன்னுல் கொல்லத்தக்கவளல்லவே அப்படியிருந்தாலும விவாக சமயத்திற கொலலலாமா? ஓ மகாராஜனே! எது நடக்கவேண்டுமோ அது உண்மையாய் நடந்தேவிடும. அதனை வேறுவிதமாய் எவ்வண்ணம் மாறறமுடியும்.

இவ்வண்ணம் யாதவவிருததாகள் போதனைசெய்தும் அவன் கொலலவேண்டுமெனகிற நினைவை விடாதவனு யிருந்தான. அந்நினைவையறிந்த வசுதேவர் கம்சனைபபார்ததது ஓ கமசனே! நானிபபோது சத்தியமாய்ச சொலலுகிறேன், மூனறுலோகமும் சத்தியத்தை ஆதாரமாகவுடையது ஆகையால தேவகியிடததிலுண்டாகும பிளளைகளையெல்லாம பிறககுமபோதே உன்கையில் கொடுததுவிடுகிறேன். ஓ பிரபுவே! பிறககும பிளளைகளை நான் கொடாமற் போவேனுனல என பூாவபிதாககளெல்லாரு கும்பீபாக நரகத்தை யடையககடவர் என்று சொனனபோது அங்கிருந்த மகாத்மாக்களெல்லாம் அநத வுண்மையானவார்த்தையைக்கேட்டு விரைவாயக்கம்சனைநோக்கி இதுவே சரி! சரி!! இதுவே நல்லது! நலலது!! எனறு அடிக்கடிசொலலி மகாபுத்திமானுன வசுதேவர் எங்கும் பொய்சொன்னதிலலை ஓ மகாநுபாவனே! இந்தக் கஷ்டமானபாவததை விட்டுவிடு, ஸதிரீஹததி மிகவும் பெரிதல்லவா? என் றிவ்வாறுசொல்ல அவர் வார்த்தைகளைக்கேட்டகம்சன் குரூரத்தைவிட்டுச் சத்தியவாக்கியத்தினுற் சநதோஷமடைந்திருந்தான். பிறகு துநதுபி வாத்யமும் சங்கீதமுமவாசித்தார்கள். இப்படி வசுதேவா கம்சனைச் சநதோஷபபடுத்திக் கலியாணப்பெண்ணுகிய தேவகியை விடுவித்துக்கொண்டு தன்

னைத்தவரெல்லாரும் சூழ்ந்துவரப் பயமில்லாமல் தன்கிருகம் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பிறகு தேவகியானவள் யௌவனத்தையடைந்து தேவதா ரூபமுள்ளவளாயிருக்கும்போது, விதிவசத்தால் வசுதேவர் சங்கமமுண்டாய்க் கருப்பமடைந்து பத்துமாத முடிந்தபின் மகா ரூபத்தோடு கூடின உத்தமமான வோர் பிள்ளையைப்பெற்றனள். அப்பொழுது வசுதேவர் தாம்சொல்லிய சத்யவாக்கியத்தை நினைத்துத் தேவகியை தேவமாதாவான அதிதியாகப் பாவித்துச் சொல்லுகிறார். உத்தமமான லக்ஷண முள்ளவளே! நான் பிள்ளையைக் கொடுத்துவிடுகிற விஷயத்தில் செய்திருக்கிற ஏற்பாட்டை நீ யறிந்திருக்கிறாயல்லவா? அவ்வண்ணம் நான்சொன்னது கம்சன் உன்னைக் கொல்வதற்காகப் பிடித்திழுத்துத் துன்பப்படுத்தும் சமயத்தில் உன்னை விடுவித்ததற்கல்லவா? ஆகையால் இப்பிள்ளையை உன மருகனுக்குக்கொடுத்து விடுகிறேன். விசித்திரமான கர்மாநுபவமானது பிரமத்தை யறியாதவர்களால் செயிக்கத்தக்கதல்ல. காலபாசத்தை யநுசரித்திருக்கிற சர்வப்பிராணிகளும் தாம் தாம் செய்யப்பட்ட நல்வினை தீவினையென்கிற இவ்விரண்டானும் வருவதாகிய கர்மங்களைச் சர்வப்பிரகாரத்தாலும் அநுபவித்தே தீரவேண்டுமென்றனர். அதுகேட்ட தேவகி ஓ பிரபுவே! ஜன்மாந்தரத்திற்செய்த கர்மத்தை மாநிடர்கள் அநுபவித்தே தீரவேண்டுமா? புண்ணியதீர்த்த ஸ்நானங்களாலும் தபசுகளாலும் தானங்களாலும் அக்கர்மம் ஏன் கழியமாட்டாது? ஓ என்னுயகனே! ஜன்மாந்தரத்திற் செய்யப்பட்ட பாவத்தைக்கழிப்பதற்கல்லவா தர்ம சாஸ்திரங்களில் மநுமுதலிய மகான்கள் பிராயச்சித்தாதிகளெழுதிவைத்திருக்கின்றனர். பிராமணனைக் கொன்றவன், சுவர்ணத்தைத் திருடினவன் மதுபானஞ்செய்தவன், குருபத்னியைப் புணர்ந்தவன் என்றுசொல்லப்பட்ட இவரெல்லாம் பன்னிருவருடம மநுவாதிகளால் விதித்தவண்ணம் விரதமநுட்டிப்பாராயின் அவர்கள அப்பாவத்தினின்றுஞ் சுத்தியடைகிறார்களல்லவா. ஆகையால் மனிதனுயுள்ளவன் பிராயச்சித்தஞ்செய்து பாவத்தினின்றும் விடுவிக்கப் படுவானா? படானா? உண்மையைப் பிரகாசப்படுத்துகிற தர்ம சாஸ்திரப் பிரவர்த்தகர்களான யாஜ்ஞவல்கர் முதலான முனிவர்கள் பொய்வாக்குடையவர்களா? ஓ பிரபுவே! கர்மாநுகுணமாய்நடக்கவேண்டியது

நடந்தே தீரவேண்டுமென்பது நிச்சயமானால் ஆயுள்வேதமும் மந்திரவாதங்களும் பொய்தானே? எல்லாப் பிரயத்தனமும் வீண்தானே? தெய்வத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட எல்லாசாஸ்திரங்களும் நடக்கிறது நடந்தேதீருமென்றால் அவை அவசியந்தானே. அவ்வாறாயின் ஒருவன் ஒருகாரியத்தில் பிரவர்த்திப்பதும் வீண்தானே? சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதான அக்னிஷ்டோமாதிகளும் பயனற்றனவோ? தருமத்தைச் சொல்லுகிற சொல் வீணாய்ப் போமானால் அந்தத் தருமத்துக்கு நாசமுண்டாகாதோ? இதனை மாறுடன் விசாரிக்கத் தக்கதல்லவா? ஆகையால் குழந்தையைப் பாதுகாக்கற்குரிய காரியசித்தி எனக்குப் பிரத்யக்ஷமாய்க் காணப்படுகிறது அதனை நீர் செய்து என் குழந்தை எவ்விதத்தினால் க்ஷேமமாய்ப் பிழைத்திருப்பானோ அந்த நன்மையை விரும்பி நீர் அவனிடஞ் சொல்லிய வார்த்தையைப் பொய்யாக்கி அதற்குச் செய்துகொள்ள வேண்டிய பரிகாரத்தைச் செய்துகொண்டு நாம் சுகமுற்றிருக்கவேண்டும் அந்த விஷயத்தில் பண்டிதர்கள் ஆக்ஷிக்கமாட்டார்கள் என்று சொல்லிய தன்மனைவியைப்பார்த்து, ஓ மஹாநுபாவையே! உனக்குச் சத்தியமாகிய சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

நீ சொல்லியபடி பிராயச்சித்தம் அவசியஞ் செய்யவேண்டியதே. அதற்குரிய பலமோ தெய்வாதீனமாய்த்தானிருக்கும். முன்னுள்ள பெரியோர்கள் புராணங்களிலும் ஆகமங்களிலும் பெத்தான்மாக்களுடைய கர்மங்களை ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தமென மூன்றுவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவற்றுள் அநுபவத்துக்கு ஏதுவாயுள்ளது சஞ்சிதம். அநுபவிக்கவருவது பிராரத்தம். இவ்விரண்டிற்கும் இடமாய்ப் பெரிதாயுள்ளது ஆகாமியம். இந்த மூன்றனுள் ஆகாமியம் சஞ்சிதப் பிராரத்தங்களுக் கிடமாயிருந்ததலால் அதன் விவரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். ஆகாமியமானது இன்பம் துன்பம் இதம் அகிதம் நல்வினை தீவினை என மூன்று பிரிவினையுடைத்தாயிருக்கும். இம்மூன்றனுள் புலன்களால் அநுபவிக்கவரும் விஷயங்களைச் செயல்வகையான் அநுபவிக்குங்கால் அவ்வநுபவ ரூபமாயுள்ளவை இன்பத்துன்பங்கள் அவ்வழியாலுண்டாகும் கருத்துவகையான் சஞ்சிதத்துக் கிடஞ்செய்யும் வகையாயுள்ளவை இதம் அகிதங்கள். அவ்வித அகிதங்காரணமாக அநேகம் பிறவிகளுக் கிட

மாயுள்ளவை நல்வினை தீவினைகள். ஆகவே ஆகாமியமானது சஞ்சிதத்துக்கு விருத்தப் பிராரத்தத்துக்கு அதில் விளையும் பலனைப் புசிக்கியபொழுது மனமும் இடையறவுபடாது தொடர்ச்சியாயத்தொன்றுதொட்டு வரும் இயல்புடையதாகலான் ஆன்மாவானவன் முற்பிறவிகளிற் சேகரித்த வினைகட்டாய் திவ்யதேகத்தினால் சொர்க்கானுபவத்தையும், யாதனாதேகத்தினால் நரகானுபவத்தையும் அனுபவித்து அவ்விரண்டினிறுதியில் பிறவியெடுக்குஞ்சமயத்தில் அதிசூக்ஷ்மமாயுள்ள தத்துவசமூகமாகிய லிங்கதேகத்தைப் பற்றிக்கொண்டு இருவினைகளுக்கீடான ஆகாமியவினையை மீட்டுஞ் செய்து முன்போல் இம்மைக்கண் இன்ப துன்பங்களையடைந்து பிராரத்தத்தை யநுபவிப்பான். ஓ அழகிய கண்ணுடையாளே! பிராயச்சித்தத்தினால் முன் கூறியவாறு செயல்வகையான கன்மங்கள் நீங்காவாம். ஆதலினால் அவற்றையநுபவித்தே யொழிக்கவேண்டுமென்றறிவாய். ஆகையால் உனது குழந்தையைக் கொடுக்கின்றனுங் கொடுக்கத்தக்கதே எனது வார்த்தை உலகத்தில் நிந்திக்கத்தக்கதாயும் பொய்யாகவுங் கூடாது. நிலையில்லாத இச்சம்சாரத்தில் சத்தியவாக்கியமொன்றுதான் சாரபாகமென்பார்கள். சத்தியமே தெய்வாதீனமாயுள்ளது. ஆதலால் இவ்விஷயத்தில் விபரீதமாகச் சோகமடைதல் யுக்தமன்று. எவன் சத்தியத்தை விடுகின்றானோ அவனுடைய பிழைப்பு வீருதா. ஆபத்தோடு கஷ்டமெல்லாமதை விட்டால் அவ்வுலகத்தையடையான். இதனை நீ ஆலோசித்துக் குழந்தையைக் கொடுப்பையாயின் நான் சபதமிட்டதில் தொடுக்கின்றேன். சத்தியத்தை நினைப்பதால் மேல்கதிச் சம்புண்டாகும். சுவர்க்கமேறிட்டாலும் அதனாலேயே புண்ணியத்தையே செய்யவேண்டும் என்றார் வசுதேவர்.

இவற்றை எல்லாம் கேட்ட தேவகி தடுக்கமாட்டாது துக்கித்து ஏங்கிக்கொண்டே குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டாள். தருமசீலரான வசுதேவரும் அக்குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு கம்சன் வீட்டை நோக்கிச்சென்றார். அவ்வூரிலுள்ளாரெல்லாம் இவரைப்பார்த்துத் துக்கித்து அந்தோ! தர்மாத்மாவாகிய இந்த வசுதேவரைப்பாருங்கள். ஓ ஜனங்களே! தான்சொல்லிய சத்திய வாக்கின்படி குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு கம்சன்வீட்டுக்குப் போகின்றார் பாருங்கள், பொறுமையில்லாதவராயும் சத்யசந்தன

ராயுமிருக்கின்ற வசுதேவர் மிருத்யுரூபமாயிருக்கின்ற கம்சனுக்குக் குழந்தையைக்கொடுக்கப்போகிறார் பாருங்கள் இவருடைய தருமத்தையும் சாபல்யமான இவனுடைய ஜீவிப்பையும் அற்புதத்தையும் பாருங்களென்று ஆச்சரியமடைந்தனர்.

வசுதேவர் கம்சன் வீட்டிற்குப் போய்த் தெய்வரூபமாயிருக்கின்ற அக்குழந்தையை அந்தப் பாதகன் கையிற் கொடுத்தார். கம்சனும் இவர் தைரியத்தைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து குழந்தையைவாங்கிச் சிரித்துக்கொண்டே ஓ வசுதேவரே! உம்முடைய பிள்ளையை நீரேகொண்டு வந்து கொடுத்ததனால் உம்மைப் புண்ணியசாலியென்று சொல்லுகிறேன். எட்டாவது பிள்ளையல்லவா எனக்குச் சத்துரு. இது என்னைக் கொல்லத்தக்கதுமல்ல இது உம்முடைய வீட்டிலே சுகமாய் வளரட்டும் ஓ அறிவிற்சிறந்த வசுதேவரே! எட்டாவது பிள்ளையைமாத்திரங் கட்டாயமாய்க் கொடுத்துவிடவேண்டும் என்று சொல்லிக் குழந்தையை வசுதேவரிடத்திற் கொடுத்துவிட்டான். குழந்தையை வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகலாமென்று நல்லவார்த்தையைக் கம்சன் சொன்னதால் அக்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு தன் வீட்டையடைந்தார். கம்சனும் மந்திரிகளைப் பார்த்து எட்டாவது பிள்ளைதானே எனக்கு மிருத்யுவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இந்த முதற்பிள்ளையையும் மற்றைப்பிள்ளைகளையும் ஏன் வீணாகக் கொல்லவேண்டுமென்றான். மந்திரிகளும் இதுவே நல்லயோசனையென்று சொல்லிப் புகழ்ந்து, அவ்விடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு தங்கள் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மந்திரிகள் போன பின்னர் நாரதமுனிவர் வர அவருக்கு ஆர்க்கிய பாத்யாசமனீயங்கள் தந்து யோகக்ஷேமங்களைக் கேட்டபின் வந்தகாரணத்தையுங் கேட்டான். அவர் சிரித்துக்கொண்டே கம்சனைநோக்கி ஓ கம்சனே! நான் மேருமலைக்குப் போயிருந்தேன். அங்குப் பிரமதேவர் முதலாயினோர் கூடித் தேவகியினிடத்தில் அமரசிரேஷ்டரான விஷ்ணுவானவர் கம்சனைச் சங்கரிப்பதற்கு அவதரிக்கப் போகிறாரென்று ஆலோசித்திருந்தனர், ஆதலால் இப்பொழுது கொண்டுவந்த பிள்ளையை நியதியறிந்து ஏன் கொல்லாமல் விட்டனையென்றனர். கம்சன் ஓ நாரதரே! அவர்கள் சொல்லியபடியே அசரீரியாலும் எட்டாவது பிள்ளை எனக்கு மிருத்யுவென்றுரை செல்லப் பட்டிருக்கிறபடியால் அந்தப்பிள்ளையைத்தான் கொல்லுவ

போகிறேனென்றான். நாரதர் அரசனே! நீ ராஜநீதியிலறியப்
படும நன்மை தீமைகளை யறியாமலிருக்கிறாய் தேவர்களுடைய
மாயாபலத்தையு மறியாயுமிருக்கிறாய் வேணடுமானால் சொல்லு
கிறேன்கேள் தனக்குச் சுகத்தைக் கோருகின்றவன அற்பசத்து
ருவையும அலட்சியஞ்செய்யக்கூடாது. அவ்வெட்டுக் குழந்தை
களையும் ஒன்றாய்ச்சேர்த்துப்பார்த்தால் எல்லாரும் எட்டாவது
பிள்ளையாவார்களல்லவா? வசுதேவனுடைய பிள்ளைகள சத்துரு
வென்றறிந்தும் விட்டமையால் நீ சுத்தமூடனென்று சொல்லி
விரைவாய்ப்போய்விட்டார். போனபின கம்சன் நாரதர்சொல்லி
யதுட்கமத்தை யெண்ணிக் குழந்தையை வாலைப்பிடித்துக் கற்பா
றையிலெறிந்து மனம திருப்தியடைந்தனன்.

பிறந்தபோதே சொல்லப்பட்ட அந்தக்குழந்தை என்னபாவ
ஞ்செய்தது முனிசிரேஷ்டராயும அறிவுள்ளவராயும தருமத்திலா
சை யுள்ளவராயும பிரமசாரியாயுமிருக்கிற நாரதமுனிவரும
இப்படிப்பட்ட துராமோசனையான பாவத்தை ஏன்செய்தார?
பாவத்தைச்செய்கிறவன செயவிக்கிறவன் ஆகிய இருவரும் சம
மான பாவமுள்ளவர்களென்று பண்டிதர்கள சொல்லுகின்றார்க
ளல்லவா? அந்த நாரதமுனிவர் அந்தத்துஷ்டனைச் சிசுஹத்தியில்
ஏன் பிரேரேபித்தார் எந்தக்காமபலத்தினால் இந்தக்குழந்தை
நாசமடைந்ததென்றால் நாரதமுனிவர் வேடிக்கைப்பார்க்கிறவர்;
எப்போதும கலகத்தில பிரீதியுள்ளவர்; இவ்விரண்டும தேவ
காரியத்துக்குச சாதகமே ஆகையால் கம்சனிடத்திலவந்துசொ
ல்லியது தேவகாரியத்திற்குச சாதகமென்றே அறியற்பாலது.
அவர் எக்காலத்தும் பொயவார்த்தையிற பிரவேசிப்ப தில்லை.
அவர் சொல்லும் பொய்யெல்லாம நன்மை பயப்பனவே. அவர்
தேவர்களுக்குரிய சாதகத்தைச் செய்வதே தமக்காசாரமாகவுடை
யவர். அவரை எந்தபாபமும அணுகாது. இவர்செய்தி யிங்ஙன
மிருக்கக் கம்சன் அந்தவசுதேவருக்குப பின பிறந்த ஆறுகுழந
தைகளையும பிறந்த அவ்வக்கணங்களிலேயே முன்னுள்ள சாபத
தினாற்கொன்றுவந்தனன் அச்சாபத்தின்காரணம யாதென்றால,
சுவாயம்பு மநுவந்தரத்தில் மரீசி ருஷியினுடைய பத்தினியா
கிய ஊர்ணையென்பவளிடத்தில் பிறந்த ஆறுபிள்ளைகளும் ஓர்
காலத்தில் பிரமதேவனானவர் தன் புத்திரியோடு சங்கமஞ்செய்
யப் பிரயத்தனப் படுகிறதைப்பார்த்துச்சிரித்தார்கள். அப்போது

பிரமன் அவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் அசுரயோனியில் பிறக்கக்கடவீர்களென்று சபித்தனன் அவ்வண்ணமே அறுவரும் முன்னர் காலநேமி என்கிற அசுரனுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்துப் பின்னர் ஹிரணியகசிபுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்துப் பூர்வஜன்ம ஞான முள்ளவர்களாயும், ராட்சசவண்ணமில்லாமற் சாந்தசித்த முடையவர்களாயுமிருந்து மனோவிகாரமற்றுச் சாவதானமாய்ப் பிரமனை நோக்கித் தவஞ்செய்தனர் பிரமன் சந்தோஷித்தவனாய் அவர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அவர்களைப்பார்த்து, ஓ குழந்தைகளே! முன்னானுறைபட்ட உங்களிடத்தில் எனக்கிப்போது சந்தோஷமுண்டாயிருக்கிறது வேண்டியவரங்களைக் கேளுங்களென்றனன் அவ்வறுவரும் அந்த வார்த்தையைக்கேட்டுக் களிப்படைந்துப் பிரமனை நோக்கி ஓ பிரமதேவரே! நீர் எங்களிடத்தில் சந்தோஷமடைந்த தானையால் தேவராலும் மனிதராலும் சர்ப்பங்களாலும் கந்தர்வராலும் சித்தர்களாலும் எங்களுக்கு மரணமுண்டாகாவண்ணம் வரந்தருமென்று கேட்டனர். பிரமன் அவ்வண்ணமே தந்தனம் உங்களிடம்போய்ச் சேருங்கள் எனவார்த்தையில் சந்தேகங்கொள்ளவேண்டாமென்று சொல்லிப்போயினன். அறுவருஞ் சந்தோஷமடைந்திருக்கும்பொழுது இச்செய்தியை இரணியகசிபு அறிந்து கோபங்கொண்டவனாய் அவர்களையழைத்து நீங்களென்னைவிட்டுப் பிரமனைச் சந்தோஷிப்பித்து அவனிடம்வரம்பெற்று எப்பொழுது வன்மையுடையவர்களானீர்களோ அப்பொழுதே என்னை அவமதித்தவர்களானீர்கள். இனி நீங்கள் என்னிடம் இருப்பீர்களாயின் வெட்டிவிடுவேன். பிழைத்திருக்க வேண்டுமாயின் பாதலம்போய்ச் சேருங்கள். அங்கு ஒரு செயலுமற்று நித்திரைசெய்திருந்துப் பின் தேவகிகர்ப்பத்தில் வருடந்தோறும் ஒவ்வொருவராயப் பிறக்கக்கடவீர்கள். அப்பொழுது உங்களை உங்கள்பிதாவாகிய காலநேமி என்பவன் கம்சனாய்ப்பிறந்து கொல்லப்போகிறான் என்று சபித்தனன். அச்சாபத்தின் வண்ணமே இப்பொழுது நடந்தது.

அந்த அறுவரும் இவ்வாறுபோக ஏழாவது ஆதிசேஷனுடைய அம்சம் தேவகிகர்ப்பத்திற் பிரவேசித்து நான்குமாதம் வளர்ந்து ஐந்தாமாதம் யோகமாயா சொரூபிணியினுடைய மாயையால் ரோகிணிகர்ப்பத்திற் பிரவேசித்தது, பின்னர் தேவகியினுடைய கர்ப்பம்போய்விட்டதென்று பிரசித்தியாயிற்று; அந

னைக் கம்சன் கேட்டுச சந்தோஷமடைந்தனன் எட்டாவது தேவ கிகர்ப்பத்தில் பகவானான விஷ்ணுமூர்த்தி வசித்தார். இதுவரை யில் சொல்லிவந்த தேவாசுரர்களின அம்சங்கள்போக ஏனையோ ருடைய அம்சங்களைச சுருக்கமாகச்சொல்லுவோம். வசுதேவா காசிபரமசம, அவர்பத்தினியாகிய தேவகி அதிதியமசம், பலதே வர் ஆதிசேஷனமசம், கிருஷ்ணமூர்த்தி நாராயணாமசம. அருச்சு னன் நரனம்சம். தருமா யமனுடைய அமசம். வீமசேனன் வாயு வினுடைய அமசம நகுலசகாதேவர் அஸ்வினிதேவதைகளினம சம. கர்னன் சூரியனமசம், விதுரா யமாமசம், துரோணா பிரகஸ பதி அமசம, அசுவத்தாமா ருத்திராம்சம, சந்தனு சமுத்திராம் சம, அவனமனையாட்டி கங்காதேவி அமசம். தேவகர் கந்தாவ ராஜனுடைய அமசம், பீஷ்மா வசு அமசம், விராடன் சப்தமருத் துக்களம்சம, திருதராஷ்டரன் அரிஷ்டனுடையபிள்ளையினம்சம், கிருபர் மருத்துக்களும்சம, துரியோதனன் கலியமசம், சகுனி துவா பராமசம, சுவர்சாகியன் புதனுடையஅம்சம், திருஷ்டத்துய் மன அக்னியமசம, சிகண்டி ராக்ஷசாமசம, பிரத்யும்னன சனற் குமாராமசம, துருபதன் வருணனமசம, திரௌபதி இலக்குமி அம்சம், இளமபஞசபாணடவா விசுவதேவாம்சம, குநதி சித்தி அமசம, மாத்ரி திருதிஅமசம, காந்தாரி மதிஅமசம், கேசபால ஸ்திரீகள இந்திரனுடைய அபசரஸ்திரீகளம்சம, ஏனைய ராஜாக கள் அசுராம்சம், சிசுபாலன் இரணிய கசிபனம்சம, ஜராசந்தன விப்ரசித்தியினுடைய அமசம, சல்லியன பிரகலாதனுடைய அம் சம, கமசன் காலநேமியினமசம, கேசி அயசிரசினுடைய அமசம், அரிஷ்டன பாணாசுரனுடைய அமசம், திருஷ்டகேது அநுல்லாத னம்சம், பகதத்தன் பாஷ்கலாமசம், பிரலம்பன் லம்பனமசம, தேனுகன் கரனம்சம, சாணூமுஷ்டிகன என்கிற இருவரும வரா ஹனகிசோரனென்கிற இருவருடைய அம்சம், அரிஷ்டன திதி புத்திரனுடைய அமசம், குவலயன கஜாசுரனம்சம, பகியும் பக னும் பலியினுடையஅம்சம், துரோணபுத்திரன யமன ருத்திரன காமன் குரோதன் என்னு நாலவருடைய அம்சம, அசுராமசமா கப் பிறந்தவர்களெல்லாம முறபிறநதவர்கள். தேவாமசமாகப பிறந்தவர்களெல்லாம் பின்பிறநதவர்கள். பிரமன் முதலியோரு டையபிரார்த்தனைக்கு விஷ்ணுமூர்த்தியால் வெண்கேசமும் கரிய கேசமும் கொடுக்கப்பட்டபடியால் கரியகேசாம்சமாகவந்த கிருஷ்

ணமூர்த்தி கரியநிறமுடையவராகவும் வெள்ளிய சேஷாம்சமாகவந்த பலராமர் வெண்ணிறமுடையவராகவும் இருந்தனர். இந்த அம்சங்களுண்டானதைக் கண்ட பாக்கியவதி தேவகியும் அவள் சர்வபாபத்தினின்றும் விடுபட்டவளாய் பர்த்தாவோடுங் கூடிச் சந்தோஷத்தை யடைவாள்.

நாரதர் கம்சனிடம் செய்தகலகம் - முற்றிற்று.

---

22. நாரதர் துருவனுக்குத் தபோவனங் காட்டியது

சனகசனந்தனருதிருவதிகரும்-நாரதரும்-ருபுவும்-அமுசனும்-அருணியும்-எதியும்-பிரம புத்திரர்களான இவர்களெல்லாம் ஊர்த்தரேதஸ்களாய் நயிஷ்டிகபிரமசரியத்திலே யிருந்துகொண்டு கிருகஸ்தாசிரமத்திலே வாசம்பண்ணவில்லை. அதர்மத்தினுடைய பாரியையான மிருஷையானவள் டம்பனென்னு மொரு பிள்ளையையும், மாயையென்னு மொரு பெண்ணையும், இரண்டு பேரைப் பெற்றாள் அந்த இரண்டு பேரையும் அபுத்திரனான நிருதியானவன் வாங்கிக்கொண்டான். அந்த டம்ப மாயைகளுக்கு லோபம் நிகிர்தியும் உண்டாயின அவைகளினின்றும் குரோதமும் கலியும் உண்டாயின. அந்தக் குரோதத்தினிடத்தில் கலியானவள் பயத்தையும் மிருத்துவையும் உண்டாக்கினாள். அவைகளினின்றும் யாதனையென்றும் நிரயமென்றும் ஒரு ஸ்திரீபுருஷரூபமாய் மிதுன முண்டாயின. இவர்களெல்லாம் அதர்ம விருக்ஷத்தினுடைய சுபசாரீறுதிககளால சாகைகள் இந்தசாகைகளைச் சிரத்தையைக்கேட்கின்ற புருஷனானவன் ஆசாரமுள்ளவனாயிருக்கக் கடவன். பிரதிசர்க்கம் என்னப்பட்ட பிரளயஞ் சொல்லப்பட்டது. புண்ணியகரமான இந்தப்பிரதிசர்க்கத்தைக்கேட்டு புருஷன் தன்னுடைய சம்சாரதுக்கத்தை விட்டு விலகுவான்

இனிமேல் புண்ணியகீர்த்திபாகியும், ஹரியினுடைய அம்சமான பிரமாவினுடைய தேகார்த்தத்தில் நின்றும் பிறப்பையுடையவனான சுவாயம்புவமநுவினுடைய புத்திர வம்சத்தைச்சொல்லுகிறேன். சதரூபை யென்னப்பட்ட ஸ்திரீக்குப் பதியான மநுவினுடைய பிள்ளைகளான பிரியவிருதன் உத்தானபாதன் இவர்களிரண்டு பேரும் வாசுதேவமூர்த்தியினுடைய அம்சமாகையினாலே ஜகத்தை யிரட்சித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு

ள்ளே உத்தான பாதனுக்கு சுனீதியென்றும், சுருசியென்றும்
இரண்டு ஸ்திரீகள், அவர்களுக்குள்ளே சுருசியென்கிறவள் பதி,
க்கு அத்தியந்த இஷ்டையாயும், சுனீதியானவள் பதிக்கு இஷ்
டமில்லாதவளாயுமிருந்தாள். அந்த சுனீதியினுடைய பிள்ளை
யானது துருவன் தனது சக்களத்தித் தாயாகிய சுருசியின் பிள்
ளையான உத்தமனை சீராட்டிக்கொண்டிருக்கிற தகப்பனுடைய
மடியிலேற வேண்டுமென்று உத்தான பாதன் அருகிற்சென்ற
துருவனைப்பார்த்து ராஜா சந்தோஷப்படவில்லை. அந்தச்சமயத்
தில் சுருசியானவள் சக்களத்தியின் பிள்ளையான துருவனைப்பார்
த்து ராஜா கேட்டுக்கொண்டிருக்கப் பொறாமையுடனே காவத்தி
னாலே ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

வாராய் குழந்தாய்! நீ ராஜகுமாரனுயிருந்தாலும் என் கர்ப்
பத்திலே பிறவாததால் உனக்கு ராஜாசனம் கிடைக்கமாட்டாது.
ராஜாவினுடைய சிங்காதனத்தை இச்சிக்கிறவனேயானால் தபசினாலே
பரமபுருஷனை ஆராதித்து அவருடைய அநுக்கிரகத்தினாலே என்
னுடைய கர்ப்பத்திலே பிறப்பை சம்பாதிக்கக் கடவாயென்று
சொன்ன சபத்னி மாதாவுடைய துர்வார்த்தைகளினாலே அடி
க்கப்பட்டவனாய் தண்டத்தினாலே அடிக்கப்பட்ட சர்ப்பம்போல்
ரோஷத்தினாலே பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அழுகையுடன் தா
யாருடைய சந்நிதானத்திலே போய்த்துடிக்கின்ற உதட்டையுடை
ய அந்தக் குழந்தையை சுனீதியானவள் மடியிலெடுத்து வைத்
துக்கொண்டு சபத்னியான சுருசி சொன்ன வார்த்தையை அந்
தப்புரஜனமுகமாய்க்கேட்டு சோகமாகிற காட்டுத்தீயினாலே வா
டினகொடிபோலே தைரியத்தைவிட்டு, தாமரைப்புஷ்பம் போ
லொத்த நேத்திரங்களினாலே கண்ணீரைவிட்டு, தீர்க்கமானபெரு
மூச்சுடன் சோகத்தினுடைய கரையைக்காணமாட்டாமல் தன்
னுடைய குழந்தையைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னாள்.
வாராய் குழந்தாய்! பரர்களிடங்களிலே அபராதத்தை யெண்ணா
தே. பரனைத்துதிக்கப்படுகிறவன் தானே அந்தத் துக்கத்தையனு
பவிக்கிறான். பாக்கியஹீனையான என் உதரத்திலே தரிக்கப்பட்டு
என்னுடைய ஸ்தன்னியத்தினாலே விருத்தியும் அடைந்தாயெ
ன்று சுருசி சொன்னவார்த்தை யதார்த்தமே. ராஜாவானவன்
என்னைப் பாரியையென்றும் தாஸபாத்தாவென்றும் அங்கீகாரம்
பண்ணுகைக்குச் சங்கோசப்படுகிறான் ஆனபடியினாலே, நீ துவே

ஷத்தைவிட்டவனைச் சுருசியின் குமாரனை உத்தமனைப்போல் ராஜாசனத்தை இச்சிக்கிறவனாலே அதோக்ஷஜனை சுவாமியினுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆராதிக்கக்கடவாயென்று அவள் சொன்ன வண்ணம் செய்யத்தக்கது யதார்த்தமே. பிரமாவானவர் சத்துவாதிகுணங்களையுடையவரான பகவானுடைய பாதபத்மத்தைப் பூசித்து யோகிகளாலே சேவிக்கத்தக்கதான பாரமேஷ்டிய பதத்தை யடைந்தார். உனக்குப் பாட்டனாகியும் பூச்சியனாகியு மிருக்கிற மநுசக்கரவர்த்தியானவர் அந்த பகவானை சர்வாந்திரியாமி யென்கிற புத்தியினால் அதிகமான தட்சணையையுடைய யக்கியங்களினாலே பூஜித்து அன்னியர்களாலே அடையக் கூடாமலிருக்கிற அகண்டமண்டலாதிபத்தியத்தையும் அந்தியத்திலே மோக்ஷசுகத்தையும் அடைந்தார் வாராய்குழந்தாய் பக்தாளிடங்களிலே வாற்சல்லியத்தை யுடையவராகியும் மோட்சத்தை இச்சித்த பேர்களாலே தேடத்தக்கதான பாதாரவிந்தத்தை யுடையவராகியும் பிரமாதிகளாலே தேடப்பட்டும், அஸ்தத்திலே பத்மத்தைத்தரித்து கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ மகாலட்சுமியினாலே தேடப்படுகிற அவனைவிட வேறொருவன் உனது துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறவனைக் காணேனென்று சொல்லுகிற தாயாருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு தைரியத்தினாலே மனத்தை நிக்கிரகித்து, துருவனானவன் பிதாவினுடைய பட்டணத்தில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்டான் அந்த விருத்தாந்தத்தை நாரதர்கேட்டு அவனிடத்துக்குவந்து அவனுடைய செயலைஅறிந்து, பாவத்தைப்போக்கடிக்கின்ற கையினாலே சிரசிலே ஸ்பரிசித்து ஆச்சரியத்துடனே ஒருவார்த்தைசொன்னார். இவன் சிறுபிள்ளையாயிருந்தாலும் தன் மாற்றாந் தாயாருடைய மானக்குறைவான துஷ்டவார்த்தைகளைக்கேட்டு சகியாத க்ஷத்திரியாளுடைய ஆச்சரியகரமாயி யிருக்கிற பிரபாவத்தை என்னசொல்லப் போகிறேனென்று தமக்குள்ளே ஆச்சரியத்தையடைந்து, அவனைநோக்கி வாராய் குழந்தாய்! சர்வசம்பத்துடனேகூடின தகப்பனாருடைய கிருகத்தைவிட்டு நீ ஒருவனாய் எங்கேபோகிறாய் உனது சுவஜனத்தில் நின்றும் உண்டான அவமானத்தினாலே தபித்துக்கொண்டிருக்கிறவனாகத் தோணுகிறதென்ற நாரதருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு துருவன் சொல்லுகிறான்.

ஓ சுவாமி! பகவத்தியானத்தைப் பார்க்கிலும் இந்த ஐசுவரியம் எவ்வளவென்று சொல்லுகிற அவனுடைய கருத்தை நாரதர் அறிந்து, மாற்றாந்தாயாரான சுருசியினுடைய மர்மபேதியானவார்த்தைகளால் நொந்திருக்கிற மனதையுடைய இவன சமாதானத்திற் குட்படமாட்டானென்று அறிந்துகொண்டு நாரதர் அவனைநோக்கி ஒருவார்த்தை சொன்னார். வாராய் குழந்தாய்! விளையாட்டிலே ஆசக்தி யுடையவனாகியும் சிறுபிள்ளையாகியுமிருக்கிற உனக்கு அவமானமும் சன்மானமும் இப்போது யோக்கியமாகப் பார்க்கவேண்டியதில்லை. மானம அவமானமென்கிற விவேகமிருந்தாலும் புருஷனுக்கு மோகத்தைவிட்டால் விசனத்துக்கு வேறே ஹேதுக்களில்லை. வித்துவானானவன் ஈஸ்வரனுடைய அநுகூலத்தையன்றி நம்முடைய வியாபாரங்கள் பலவேதுக்கள் ஆகமாட்டாதென்றறிந்து பகவத்சங்கற்பததினல் உண்டானமட்டுக்கும் சந்தோஷத்தை யடைவன். நீ தாயாராலே உபதேசிக்கப்பட்ட யோகததினலே பகவானுடைய பிரசாதத்தையடையவேணுமென்று இச்சிக்கின்றாய். அந்த பகவானை ஆராதிக்கிறது மகாப்பிரயாசையென்று உன்னுடையநிச்சயம். மன்னசீலரானருஷிகள் நாநாபிரகாரங்களாகக் கர்மயோகஙகளினலேயும்,சமாதியினலேயும், தேடிககணடு பிடிககவில்லை ஆனபடியினலே இநத நிஷ்பலமான கோரிககையை யொழிக்கத்தககது. புருஷார்த்தங்களுக்கு யோக்கியமான வயசுவநதபோது எததனம பண்ணப்போகிறாய், குணசிரேஷ்டனான புருஷனைக்கண்டு சந்தோஷிக்கவும் குணமில்லாத புருஷனைக்கண்டு தயைபணணவும் சமானமான புருஷனிடத்திலே சினேகம் பண்ணவும வேணடும, அவர்களிடங்களில அசூயையும் அவமானத்தையும விரோததததையும் பண்ணக்கூடாதென்று சொன்ன நாரதமகாமுனியின் வார்த்தையைக்கேட்டு, துருவன் சொல்லுகிறான் வாரீர் பகவானே சுகதுக்கங்களிலே சமமான மனதையுடைத்தான மகாதமாக்களுக்கு இந்தச்சாநதியானது சொல்லத்தக்கது க்ஷாததிர சுபாவத்தையடைநது விநயமில்லாத என்னுடைய மனதிலே சுருசியினுடைய துர்வார்த்தைகளாகிற பாணங்களினல் பிளக்கப்பட்டிருக்கிற படியினலே இந்தச்சாந்தியானது மனதில் தரிக்கவில்லை. எனது பிதுர்பிதா மகாதிகளினலேயும் அன்னியாளாலேயும் அடையப்படாமலிருக்கிற மூன்றுலோகத்தைக்காட்டிலும் உத்திரு

ஷ்டமாயிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடையவேண்டுமென்று இச்சை யையுடைய எனக்கு நல்வழியைச் சொல்லுமென்று துருவனாலே சொல்லப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு, நாரதமகா முனியானவர் சந்தோஷப்பட்டு, பாலனாயிருக்கிற துருவனைப்பார்த்து தயை யுடன் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய்குழந்தாய் உன்னுடைய பிஷ்டத்துக்கு தாயாராலே சொல்லப்பட்ட மார்க்கம் ஷாட்குண்யபரிபூரணரான வாசுதேவ னே காரணராகையினாலே அவரிடத்தில் அசஞ்சலமானமனதி னாலே பஜனைபண்ணவேண்டும். தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களெ ன்கிற புருஷார்த்தங்களுக்கு ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதபஜனமே முக்கியம் உனக்குமோக்ஷமுமுண்டாகப்போகிறது. யமுனையினுடை ய தீரத்திலிருக்கின்ற மதுவனத்திலே அந்த ஸ்ரீஹரியானவர்முக் கியமாய் வாசஞ்செய்வர் அந்த வனத்தைக்குறித்துப்போய் யமு னையின் மங்களகரமான தீர்த்தத்திலே திரிகாலமும்ஸ்நானம்பண் ணி உனக்கு உசிதங்களான தேவதாநமஸ்காராதி நித்தியகர்மங் களைச்செய்து தாப்பைகளால் பண்ணப்பட்ட ஆசனத்திலே யிரு ந்துகொண்டு ரேசக பூரக கும்பகங்களென்கிற மூன்று பிரகாரமா ன பிராணாயாமத்தினாலே பிராணவாயு இந்திரியங்கள் மனது இ வைகளுடைய சஞ்சலத்தை மெள்ளதள்ளிப்போட்டு, தைரியத் துடனே ஆதிகுருவான ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தியானம்பண்ணி பக்தாளிடங்களிலே சர்வகாலமும் அநுக்கிரகத்தைப்பண்ணுகிற வராகியும், வரங்களைக்கொடுக்கின்ற பேர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்ட ராகியுமிருக்கிற பகவானை ஏகாக்கிரமான மனதினாலே தியானம் பண்ணுகிறவன் அந்த பகவத்தியானத்தில நின்றும் திரும்புகிற தில்லை. சிரேஷ்டமாகியும் ரகசியமாகியுமிருக்கிற அந்தத் தியான மந்திரத்தை ஏழுநாளைக்கு ஜபிக்கிறபுருஷன் தேவதைகளை யெல் லாம் காண்பான். அப்படிப்பட்ட துவாதசாக்ஷரிக்கொப்பான பூஜையைச்சொல்லுகிறேன்கேள். பரிசுத்தங்களான தீர்த்தங்களி னாலேயும், புஷ்பமாலைகளினாலேயும், கந்தமூலபலங்களினாலேயும், சிலாக்கியமான அறுகினாலேயும், தளிர்களினாலேயும், பிரியமான துளசியினாலேயும், பூச்சிய பாததிராதிகளினாலேயும், சுவர்ணம் வெள்ளிமுதலான பகவத்பிரதமை அல்லது பிருதிவி ஜலாதிகளி லே பூஜித்து விஷயங்களிலே பிரவர்த்தியாம லிருக்கிறமனதை யுடையவனாய் ஞானசீலனாய் சாந்தனாய் மௌனத்தோடேகூடி

னவனும் விதமாக கந்தமூலபலங்களைப் புசித்து பெரியோர்களால் விதிக்கப்பட்டபடி பூஜைகளையும் மந்திர இருதயமான துவாதச அக்ஷரியினாலே மந்திரமூர்த்தியான பகவானை பொருட்டு பண்ணக்கடவாய், மனோவாக்கு காயங்களால் பக்தியுடனே கூடி பூஜிக்கிறபேர்களுக்கு பக்தியை விருத்தி பண்ணுகிறதாய்க் கொண்டு பிராணிகளுக்கு தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களிலே இஷ்டமானதைக்கொடுக்கிறார். இந்திரிய சுகங்களிலே விரகதனைவனை அதிகமான பக்தியினாலே அந்தப் பகவானை ஆத்மாவினுடைய மோக்ஷத்தினபொருட்டு பஜனை பண்ணவேண்டுமென்று நாரதராலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை ராஜகுமாரனை துருவன் கேட்டு, நாரதரைப்பிரதக்ஷணம்பண்ணிசேவித்து ஹரியினுடைய சரணங்களினாலே அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற மனோகரமான மதுவனத்தைக் குறித்துப்போனான் பிறபாடு நாரதர் உத்தான பாதராஜாவினுடைய அந்தப்புரத்திலே பிரவேசித்து அந்தராஜாவினாலே பூஜிக்கப்பட்டவராய் சுகமாக ஆசனத்திலே யிருந்துகொண்டு ஒரு வார்த்தைசொன்னார்.

வாராய் ராஜாவே! வாட்டத்துடன் கூடின முகத்தோடே தீர்க்கமாக என்னயோசனைபண்ணுகிறாய். உன்னுடைய தர்மார்த்தகாமங்களுக்கு இழிவோவென்று பிரஸ்னைபண்ணுகின்ற நாரதமுனியைப்பார்த்து ராஜாசொல்லுகிறார் வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! என்னுடைய குழந்தை ஐந்துவயதிலே மகாபுத்திமானாய் திருஷ்டிப் பிரியனாயிருக்கிறவன். தன் தாயாருடனே தயையில்லாத ஸ்திரீசனத்தினாலே துரத்திவிடப்பட்டான். இளப்பையடைந்து பசியுடனேவாடுகின்ற முகாரவிந்தத்தையுடையவனாய் அநாதனாய் வனத்திலேபடுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற எனது குழந்தையைமிருகங்கள் பக்ஷியாமலிருக்குமா? ஸ்திரீமோகத்திலே துர்ச்சனருக்கெல்லாஞ் சிரேஷ்டனாயிருக்கிற நான பிரீதியினாலே மடியிலேயேறவந்த பிள்ளையைப்பார்த்துச சந்தோஷியாமறபோன என்னுடைய துஷ்டபாவத்தைப் பாருமென்றுசொல்லுகிற ராஜாவைப்பார்த்து நாரதர்சொல்லுகிறார். வாரும்பிள்ளாய் ராஜாவே! ஜகத்தையெல்லாம் வியாபிக்கத்தக்கினகீர்த்தி சம்பாதிக்கப்போகிற பிள்ளையினுடைய பிரபாவத்தையறியாமல் தெய்வத்தினாலேரட்சிக்கப்பட்டத்தக்கின அந்தப் பிள்ளையைகுறித்து நீ விசனப்படவேண்டாம். லோகபாலாளாலேயுஞ் செய்யக்கூடாத தபசுமுத

வான கர்மத்தைப்பண்ணி உன்னுடைய கீர்த்தியை விஸ்தரிப்பித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாக வரப்போகிறானென்று தேவருஷியான நாரதராலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை விசுவாசத்துடனே கேட்ட ராஜாவானவன் ராச்சியலட்சுமியிலே அநாதரவு பண்ணிப் பிள்ளையைத்தானே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். துருவனானவன் அந்த மதுவனத்திலேபோய் புண்ணிய தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம்பண்ணி சுசியாய் அந்தராத்திரி உபவாசமாகவிருந்து புத்திர சமாதானத்துடனே கூடினவனாய் நாரதருடைய ஆஞ்ஞைப் பிரகாரம் பரமபுருஷனை ஆராதித்துச் சரீரமிருக்கிறதற்காக மூன்று நாளைக்கொருதரம் விளாம்பழம் இலந்தைப்பழம் இவைகளைப் பக்ஷித்துக்கொண்டு ஹரியைப் பூஜித்தவனாய் ஒருமாதத்தைப் போக்கி, மறுமாசம் ஆறுநாளைக்கொருதரம்பழுத்து உதிர்ந்தஇலை திரணங்களைப் பக்ஷித்தும், மூன்றுமாசம் ஒன்பதுநாளைக்கொருதரம் தீர்த்தத்தைப்பருகியும், புண்ணியகீர்த்தியான சுவாமியைச் சமாதியோகத்தினாலே பூசித்தும், நான்காமாசத்திலே பன்னிரண்டு நாளைக்கொருதரம் வாயுவைப் பக்ஷித்துக்கொண்டு சுவாச நிரோதனம் பண்ணவராய் சுவாமியைத்தானே தியானம் பண்ணிக்கொண்டும், ஐந்தாமாசத்திலே சுவாச நிரோதமுடையவனாய்ப் பிர்ம்மத்தைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு ஒருபாதத்தினாலே சலியாமல ஸ்தாணுவானதுபோலே யிருந்துகொண்டும் பூதேந்திரியங்களுக்கு இருப்பிடமானமனதை சப்தாதிவிஷயங்களில நின்றும் ஆக்ருஷித்துப் பகவானுடைய ரூபத்தைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டும் மகத்தகங்காரங்கள் முதலான தத்துவங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகியும், பிரகிருதி ஜீவாளுக்கு ஈசுவரனாகியுமிருக்கிற பிர்மத்தைத் தரிக்கின்ற துருவனுக்கு மூன்றுலோகங்களும் நடுங்கின. துருவனுடைய பாதாங்குட்டத்தினாலே ஊன்றப்பட்ட பூமியானது கஜேந்திரன் ஏறியிருக்கின்ற ஓடமானது அடிக்கடி இடம் வலமாக வணங்குவதுபோல் பூமியானது பாதி மட்டும் வணங்கிறது. அந்தத் துருவனானவன் தன்னுடைய இந்திரியத் துவாரங்களையும், பிராணவாயுவையும விஷயங்களிலே ஓடாமல்நிறுத்தி ஏகாந்தபக்தியினாலே விசுவரூபியான பகவானைத்தியானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில, லோகபாலாளுடனே கூடின லோகங்களெல்லாம் மூச்சடங்கி உபத்திரவத்துடனே பகவானைச் சரணமாக அடைந்து விஞ்ஞாபனம் பண்ணுகிறார்கள்.

வாரீர்! பகவானே சராசராத்மகமான சர்வப்பிராணி சரீரத்துக்கும் இப்படிப்பட்ட பிராணசங்கடதசையை ஒருகாலும் அறியோம், ஆனபடியினாலே எங்களை இந்தத்துக்கத்தில் நின்றும் ரட்சிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகின்ற தேவதைகளைப்பார்த்து பகவான் சொல்லுகிறார். வாருங்கள் தேவதைகளே! இந்தப்பாலனை துருவன் அரிதான தபசுசெய்கிறதினாலே உங்களுக்குப் பிராணவாயுவினுடைய தகை உண்டாச்சுது இவன் என்னிடத்திலே நிறுத்தப்பட்ட மனதையுடையவனாய் இருக்கிறான். அவனைநிவர்த்திப்பிக்கிறேன் நீங்கள் பயப்படாமல் சுயஸ்தானத்துக்குப் போங்களென்று அருளிசெய்தார்.

பகவத் வாக்கியத்தினாலே பயத்தைவிட்ட தேவதைகள் பகவானை நமஸ்கரித்துச் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். பிற்பாடு ஆயிரஞ்சிரசுடைய பகவானும் கருடாரூடராய் பக்தனை துருவனைப் பார்க்கவேண்டுமெனகிற இச்சையினாலே மதுவனத்தைக் குறித்துப்போனார் அந்தசுதுருவன் யோகபரி பக்குவத்தினாலே ஸ்திரமான புத்தியினால தனனுடைய இருதய புண்டரீகத்திலே கருடாரூடராய் மின்னலைபபோல் பிரகாசித்து மறைந்தபகவானைச் சீக்கிரமாக வெளியிலே அநதப்பிரகாரமேகண்டு பயந்தவனாய்ச் சரீரத்தைத தண்டதைப்போலேவணங்கிப் பூமியிலே நமஸ்கரித்து அந்தபகவானைக் கண்களினாலேபார்த்து பானம்பண்ணுகிறவன் போலவும், கையினாலே ஆலிஙகனம பண்ணிகொள்ளுகிறவன்போலவு மிருநதான். அதைதககண்டு பகவான் தன்னுடைய குணங்களைத் தோத்திரம் பண்ணவேணடுமென்று இச்சித்துத் தோத்திரம் பண்ணதெரியாமல கையை கூப்பிக்கொண்டிருக்கின்ற துருவனைப்பார்த்து வேதமயமான சங்கத்தினாலே கிருபையோடே அவன் கபாலத்தில் பரிசித்தார். அநதக்ஷணத்திலேதானே வேதமயமான சரஸ்வதியையடைந்து ஜீவேசுவர சவ்ரூபத்தின் நிச்சயத்தை யறிநதவனாகியும், பக்தியினாலே யுண்டான பிரீதியையுடையவனாகியும், சாசுவத ஸ்தானத்தை யடையப் போகிறவனாகியுமிருக்கிற துருவனானவன பகவானைத் தோத்திரம் பண்ணினான்.

சமஸ்தசக்தியை யுடையவராயும் பிரகாசியாமலிருந்த என்னுடைய வாக்கிந்திரிய முதலானவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கச் செய்

தவராகியுமிருக்கிற உமக்குப்பிரணாமம் பண்ணுகிறேன். வரீர் பகவானே! சத்வாதிகுணங்களையுடையதாகியும் மாயையென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்ற உம்முடைய சக்தியினாலே மகத்தகங்காரங்கள் முதலான சர்வபிரபஞ்சத்தையுஞ் சிருஷ்டித்து அதிலே அநுப்பிரவேசித்து அந்தரியாமியாயிருந்துகொண்டு மாயாவிகாரங்களாய இந்திரியங்களினாலே காருக்களிலே ஒரு அக்கினிதானே நாநாவிதமாகப் பிரகாசிக்கிறதுபோல நாநாரூபமாகப் பிரகாசிக்கிற உம்மாலே கொடுக்கப்பட்ட ஞானத்தினாலே சரணாகதனடைந்த பிரமாவானவன் தூங்கியெழுந்த புருஷனைப்போலே இந்தப்பிரபஞ்சத்தைப் பார்த்தார். முமுக்ஷுக்களெல்லாம் ரக்ஷகமான உம்முடைய பாதமூலமானது செய்தநன்றியறியாத புருஷனாலே எப்படித்தான மறக்கப்படும். சமுசாரசத்துருத்தொழிலையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கின்ற உம்மை ஆத்மகாம நிமித்தமாக உபாசிக்கிறவர்கள் நிச்சயமாக உம்முடைய மாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவர்கள். சமானமான தேகத்தினாலே அநுபவிக்கத்தக்கதான சுகத்தைக்கோரி கற்பகவிருட்சமான உம்மை அர்ச்சிக்கின்றார்கள். விஷய சம்பந்தத்திலே உண்டாகத்தக்க சுகம் நரகத்திலேயும் உண்டாகும் அது கோரத்தக்கதன்று. அவர்கள் அப்படிப்பட்ட தேகபோக்கியமான சொற்பசுகத்தைக் கோருகிறதினாலே உம்முடைய மாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களே. பிராணிகளுக்கு உம்முடைய பாதாரவிந்த தியானத்தினாலும், உம்முடைய பக்தர்களுடைய சத்கதைகளைக் கேட்கிறதினாலும், உண்டாகிற சுகம் தன்னுடைய ஆனந்தரூபமான பிரம்மாநுபவத்திலே உண்டாகமாட்டாது. உம்மிடத்திலே சாஸ்வதா பக்தியையுடையவர்களாகியும், நிர்மலமான இருதயத்தை யுடையவர்களாகியும் மகான்களாகியுமிருக்கிற பேர்களுடைய சகவாசமானது எனக்கு இடைவிடாமலிருக்கும்படி அநுக்கிரகிக்கவேண்டும். அவர்களுடைய சகவாசத்தினாலும், உம்முடைய குணகதையாகிற அமிர்தபானத்தினால் பயங்கரமாகியும் அதிகமான துக்கத்தையுடையதாகியுமிருக்கிற சமுசார சமுத்திரத்தினுடைய கரையைச் சீக்கிரமாக ஏறுவேன். ஸ்தாவரசங்கம ரூபங்களாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்துடன் கூடினதாகியும், தூலமாகியுமிருக்கின்ற இந்த விராட்ரூபத்தை நான் அறிவேன். இதைப்பார்க்கிலும் வேறுபட்டதாகியும் மனோவாக்குகளினாலே எட்டப்படாமலு மிருக்கிற உம்மு

டைய நிசஸ்வரூபத்தை நான் அறியேன்; பிரபஞ்சத்திலும் கர்ம த்திலும் அகப்படாதவராகியும், அளவில்லாத ஞானமுடையவ ராகியும், ஷட்குண பரிபூரணராகியும், திரிகுணத்தில் அகப்படா தவராகியும், சங்கற்பஞானத்தினாலே அகப்பட்டதாகியும், நிபந் தனையுடைத்தான மரியாதையையுடையதாகியு மிருக்கிற சர்வத் தையும் பூரணமானஞானத்தினாலே பார்த்துக்கொண்டு பிரபஞ்ச விலட்சணமாக யக்கிய ரூபியாகியும், விசுவகாரணராகியும், அத் தியந்த சூனியராகியும், ஆநந்த ஸ்வரூபராகியும், நிர்விகாரராகியு மிருக்கிற உம்மைச்சரணமாக அடைகிறேன். இச்சிக்கப்படுகின்ற பசுபுத்திராதிபலன்களைச் சித்திக்கச்செய்கின்ற உம்முடைய பாத பதுமத்தை அர்த்தகாமாதி அபேட்சையினாலே பஜனை பண்ணு கிற தீனனான எங்களையும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபியான நீர் கன் றைவிட்டுத் திரும்புகிற பசுவானதுபோலே ரட்சிக்கிறீரென்று பக்திமானான துருவனாலே தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய் பக் தாளிடத்திலே பிரீதியை யுடையவரான பகவான் அந்த துருவ னைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து ஒருவார்த்தைசொன்னார்.

வாராய் ராஜகுமாரனே! உன்னுடைய மனதிலே இருக்கிற இஷ்டத்தை நான் அறிவேன். போசனமான விரதத்தையுடையவ னான நீ அன்னியர்களாலே அடையப்படாமலும் தேஜோமயமா யும் சூரியாதிநவக்கிரகங்கள் அசுவனியாதிநட்சத்திரக்கூட்டமும் செக்கிலே பிணைக்கப்பட்ட சுழல் மரமானதுபோல சுழலத்தக்க தாகியும், அவாந்தர கற்பவாசிகளுக்குப் பிறபாடு இருக்கிற தாகி யும், நட்சத்திர ரூபாளான யமனை - அக்கினி - காசிபா-சப்தரிஷி கள் முதலானபேர்களும் பிரதட்சணமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கிற பதத்தை உனக்குக்கொடுக்கிறேன் உன்னுடைய தக ப்பன் உன்வசத்திலே ராச்சியத்தை வைத்துப்போட்டு தபசுக்கு வனத்தையடைந்தபிறபாடு தாமத்தை ஆசிரயித்தவனாய்ச் சித்தி க்கப்பட்ட இந்திரபோகத்தையுடையவனாய் இருபத்தாறுயிரம் வருஷம் பூமியை ரட்சிக்கப்போகிறாய் உன்னுடைய பிராதாவா ன உத்தமனானவன் வேட்டைக்குப்போனவிடத்திலே நாசத்தை யடைந்திருக்கையில், அவனிடத்திலே பிரீதியையுடைய அவன் தாயாரான சுருசியானவள் அவனைத் தேடிக்கொண்டு காட்டுத் தீயிலே பிரவேசிக்கப்போகிறாள். நீ யக்கியமூர்த்தியான என்னை பூரணமான தட்சணையையுடைய யக்கியங்களினாலே பூஜித்து தே

காந்தத்திலே என்னை நினைத்தும் மறுபடியும் ஜன்மத்தையடையாத யதிகளுடைய உயர்ந்த ஸ்தானத்தைப்போலும் சப்தரிஷிகளுடைய பதத்தைக்காட்டிலும் மேலானதாயும் சர்வலோகங்களினுலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதாயு மிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடையப் போகிருயென்று அநுக்கிரகித்து அவனைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்க தம்முடைய ஸ்தானத்தை யடைந்தார்.

ஜிதேந்திரியாளான சனந்த முதலான ருஷிகள் அநேக ஜன்மங்கள யோகாப்பியாசஞ்செய்தும் அறியப்படாத பகவானுடைய பாதாரவிந்தச் சாயையை ஆறுமாசங்களில் அடைந்தமை பேதயுத்தியால் அஞ்ஞானிகளுக்கெல்லாம் தலைவனுனான நாரதருடைய வசனத்தை யதார்த்தமாகக் கிரகிக்காமல் எனக்கும் கீழ்ப்பட்ட ஸ்தானத்தையடைய தேவதைகளினுலே மோசம்போய் நம்மாலே பிரார்த்திக்கப்பட்ட இந்தஸ்தானமானது ஆபத்தில்லாத புருஷனிடத்திலே வைத்தியஞ்செய்தாற்போல வியர்த்தமாயிற்று. சமுசாரதுக்கத்தைப்போக்கடிக்கின்ற ஜகத்குருவியான பகவானைத் தபசினாலே பிரசன்னராகப் பண்ணிவித்துக்கொண்டும் மோட்சத்தைவிரும்பாமல் பாக்கியஹீனனான நான், தரித்திரனுனவன் சக்கரவர்த்தியான ராஜாவினிடத்திலே நின்றும் உமித்தாககையாசித்ததுபோல, திரும்பவும் சம்சாரத்தையே யாசித்தேனென்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக்கொண்டுவருகின்ற துருவனை அங்கிருக்கிறவர்கள் கண்டு, உத்தானபாத ராஜாவினிடத்திற்சென்று இச்சேதி உரைக்க அவன்மரித்துப்போனபிள்ளை பிழைத்து வந்ததுபோல் நினைத்து இந்தச் சந்தோஷ சமாசாரஞ் சொன்னவனுக்கு மகத்தாகிய விலைபெற்ற முத்தாரத்தைக்கொடுத்து, உத்தமமான அசுவங்களையுடையதாகியும் சொர்ணபட்டயங்களினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டுமிருக்கிற ரதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு பிராமணர் பெரியவர்களாயிருக்கிற பந்துக்களாலேயும், மந்திரிகளாலேயும், சூழப்பட்டவனுய்ச் சங்கத்தொனி, பேரிவாத்திய, மத்தளம், வேதகோஷம், புல்லாங்குழல் இவைகளுடனே பட்டணத்தில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்டான. அவனுடைய பட்டமகிஷிகளான சுநீதியும் சுருசியும் சொர்ணத்தினுலே அலங்கரிக்கப்பட்ட பல்லக்கின் பேரிலே உத்தமனென்கிற பிள்ளையுடனே யேறிக்கொண்டுபோய் பட்டணத்துக்கு வெளியிலே யிருக்கின்ற உத்தியானவனத்தினுடைய சமீபத்திலே வருகின்ற துருவனைப்பார்த்து உத்தான

பாதராஜா ரதத்தினின்றும் சீக்கிரமாக இறங்கி மௌனத்துட னே கிட்டப்போய் உடம்புதெரியாத ஆசையை யுடையவனுய்ப் பிள்ளைக் கைகளினுலே ஆலிங்கனம்பண்ணி அடிக்கடி உச்சி யில் முகந்துகொண்டு குளிர்ச்சியான ஆனந்தபாஷ்பங்களினுலே ஸ்நானம் பண்ணுவித்தான். சற்சனருக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனுன துருவனும் தகப்பனுருடையபாதங்களின்மேல நமஸ்கரித்து அவ ருடைய அநுக்கிரகம்பெற்று மாதாவான சுநீதியையும், சுருசி யையும் நமஸ்காரம்பண்ண மாறுந்தாயான சுருசியானவள் பிள் ளேயான அந்தத்துருவனை யெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு ஆநந்த பாஷ்பங்களினுலே நனைக்கப்பட்ட வார்த்தையுடன் சிரஞ்சீவியா யிருக்கக் கடவையென்று அநுக்கிரகம்பண்ணினுள். சகல பிரா ணிகளும ஜலங்கள் பள்ளத்தில பாய்கிறதுபோல துருவனை வண ங்கினுர்கள். உத்தமனும் துருவனும் இரண்டுபேரும் ஒருதருக் கொருத்தர் பிரீதியையுடையவாகளாகக் கட்டிக்கொண்டு சரீர சம்பந்தத்தினுல ரோமாஞ்சலிகளுடனே பொருந்தினவர்களாக மிகவும் சந்தோஷத்தையடைந்தார்கள். துருவனுடைய தாயாரா ன சுநீதியானவள் தனனுடைய பிராணனைப்பார்க்கிலும இஷ்ட னுனபிள்ளையை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு அவனுடைய சரீரசம்பந்தத்தினுலே சுகத்தையடைந்தவளாக மனோவியாதியி னின்றும் விடுபட்டாள்.

இப்படியாக ஆநந்தபாஷ்பங்களினுலே நனைக்கப்படுகின்ற வீரமாதாவான சுநீதியினுடைய ஸ்தனங்களினின்றும் புத்திர வாத்சல்லியத்தினுலே பாலானது அடிக்கடி பெருகிற்று. அந் தச் சமயத்தில் ஜனங்கள சுநீதியைப்பார்த்து தெய்வாதீனமாக உனனுடைய பிள்ளையானவன் வெகுகாலம் காணுமறபோய் திரு ம்பவும் உன்னையடைந்து உனனுடைய மனோவியாதியை யெல் லாம் போக்கடித்ததுந தவிர, இப்பூமண்டலத்தையும இரட்சிக்க ப்போகிறுனென்று சொல்லி துருவனைப்பார்த்து பக்தாளுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக்கின்றவராயும், தீராளான புருஷாளால் பூஜிக்கப்பட்டவராயு மிருக்கின்ற பகவான் உனனுலே நன்றுகப் பூஜிக்கப்பட்டாரென் றிந்தப்பிரகாரம ஜனங்களினுலே கொண் டாடப்பட்டவனுகிப் பிராதாவுடனே கூடி யிருக்கிற துருவனை உத்தானபாத ராஜாவானவர் பட்டணத்து யானையின்பேரிலேற் றிக்கொண்டு சந்துஷ்டனுகவும், ஜனங்களினுலே தோத்திரம்பண்

ணப்பட்டவனாகவும், பட்டணத்திற பிரவேசித்தான். அந்தப்பட்டணத்திலே அந்தந்த வீதிகள்தோறுங் கட்டப்பட்டிருக்கிற மகரதோரணங்கள் பல புஷ்பங்களுடனேகூடின வாழைமரங்கள்-கமுகமரங்கள்-மாந்துளிர்கள்-நூதனவஸ்திரங்கள் - புஷ்பமாலிகைகள்-முத்துமாலைகள் இவைகளினால் கட்டப்பட்ட தோரணங்களினாலும் வாசல்கள்தோறும அலங்கரிக்கப்பட்ட தீபஸ் தம்பங்களுடனே கூடின பூரணகும்பங்கள சொர்ணமயங்களான உபகரணங்களுடனேகூடின மெத்தைகளினாலும் நான்கு திக்குகளிலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சமபத்துடனே கூடின விமான சிகரங்களுடைய காந்திகளினாலே விளங்குகின்ற நாற்சந்தி வீதிகளுடன் பூரணமாய் மார்ச்சநதனக் குழம்பினாலே நனைக்கப்பட்டு, பொறிகள் அக்ஷதைகள் புஷ்பங்களினாலும் வெகுபிரகாசமான அலங்காரங்கள் செய்திருக்கிற பட்டணத்திலே பிரவேசமாய் வருகிற துருவனைப்பார்த்துப் பாஸ்திரீகள் மங்கள திரவியங்களான அக்ஷதைகள் வெள்ளைக்கடுகுகள் தீர்த்தம் அறுகம்புல் பழங்கள் இவைகளையெல்லாம ஆசீர்வாதங்களைப்பண்ணி இறைக்க, இப்படி சகல வைபவத்துடனே மனோகரமான கீதங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு விலையில்லாத ரத்தினமயமாயும், பாலநுரைகளுக்குச் சமானமாகிய படுக்கைகளையும, சுவர்ணமயங்களாகியுமிருக்கிற வுபகரணங்களும விலையில்லாத ஆசனங்களுள்ளதாயும், ஸ்படிகமயமாயும், மரகதமயமாகியுமிருக்கிற சுவர்களிலே ரத்தினதீபங்கள் ஸதிரீ பிரதமைகளுடன விளங்குகிறதாயும, ரமணீயமான உத்தியானவனங்களினாலேயும், நானாவிதங்களான திவ்ய தருக்களினாலேயும் மதுரமாகச் சப்திக்கின்ற பட்சிமிருகங்களினாலும், மதுரமாகக் கானம் பண்ணுகின்ற வண்டுகளினாலும், வைடூரியமயமான படிக்கட்டுகளையுடையதான நடபாவிகள பதமங்கள் கருநெய்தல ஆம்பல் இவைகளையும, அம்சங்கள் சீர்க்காக்கைகள்முதலான பக்ஷிக்கூட்டங்களினாலே ரமணீயமான கோஷங்களை யுடையதாயும், சுவர்க்கம்போல் மனோக்கியமாயிருக்கிற பிதாவினுடைய கிருகத்தில் பிரவேசித்து வெகுபிரகாசமாகப் பிதாவினால் உபலாலனம் பண்ணப்பெற்று ஜயந்தனைப்போலச் சுகமாகவிருந்தான். அப்படிப்பட்ட கிருகத்திலே துருவன் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் ராஜருஷியான உத்தானபாதனும் தன்பிள்ளையான துருவனுடைய ஆச்சரியமான பிரபாவத்தைக் கேட்டு மிகவும் மகிழ்ச்

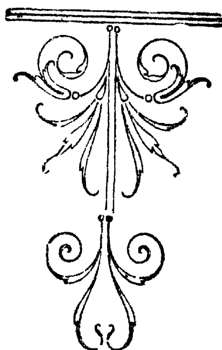
சியை யடைந்து யௌவனத்தையடைந்த துருவனுக்கு விவாகஞ் செய்வித்து தன்னுடையராசியத்தை பட்டங்கட்டி வைத்து சுகமாக வாழுக்கடவாயென்று ஆசீர்வதித்து யோகபூமியைநோக்கித் தவமியற்றச்சென்றனன்

நாரதர் துருவனுக்குத் தபோநிலைகாட்டியது-முற்றிற்று.

நாரதர்கலகம் மூன்றாம்பாகம்

முற்றிற்று.

உயிரெழுத்து

மூலிகைமர்மம் 4 பாகம்.

முன்னோர்களால் கையாண்டுவந்த பூர்வீகசாஸ்திரம்

முதற்பாகம்	விலை	அணா	8.
இரண்டாம்பாகம்	,,	,,	8.
மூன்றாம்பாகம்	,,	,,	8.
நான்காம்பாகம்	,,	,,	8.

1. மூலிகைமர்மம் முதலாம் பாகத்தில் பிரமசிருஷ்டியால் உலகத்திலுண்டாயிருக்கும் 600-வித மூலிகையின் தலையெழுத்துக்களை அ-ஆ-இ-ஈ-உ-ஊ-எ-ஏ-ஐ-ஒ-ஓ- ஆகிய உயிர் மெய்யெழுத்துகளின் வரிசைக்கிரமம் போல் பெயர்களைப் பிரித்து ஒவ்வொரு மூலிகையால் நிவர்த்தியாகக்கூடிய வியாதிகளையும் அந்தந்த வியாதிகளுக்கு இன்னின்ன விதமாய் உபயோகிக்க வேண்டுமென்ற செய்முறைகளையும் ஆயுர்வேத விதிப்படி அச்சிட்டிருக்கின்றது. உயர்ந்த பதிப்பு. விலை அணா **8.**

2 மூலிகைமர்மம் இரண்டாம் பாகத்தில் அளவிறந்த ரோக பாகங்களை அங்க நிதான விதிப்படி எண்சாண் உடலுக்கும் சிரசே பிரதானமாகையால் சிரரோகம், நேத்திரரோகம், தந்தரோகம், நாசிரோகம், செவிரோகம், சுரரோகம், கண்டமாலை, அறையாப்பு, பாமியம், மூலம், பவுத்திரம், நீரடைப்பு, நீர்க்கட்டு, தாருட்டிய விருத்தி முதலான, ரோகபாகங்களை பாதாதிகேசம் வரையில் அங்கம்பிரித்து கைபாகம் செய்பாகத்தோடு அச்சிட்டிருக்கின்றது. உயர்ந்தபதிப்பு. விலை அணா **8.**

3. மூலிகைமர்மம் மூன்றாவது பாகத்தில் அஷ்டகர்மமென்னும் வசிய மூலிகை, மோகனமூலிகை, தம்பனமூலிகை, உச்சாடனமூலிகை, ஆகிருஷ்ண மூலிகை வித்துவேடன மூலிகை பேதன மூலிகை மாரண மூலிகை ஆக (எட்டெட்டு) 64 மூலிகையும் இன்னின்ன பாகத்திற் குபயோக மாகுமென்பதையும் அவைகளை யெடுப்பதற்கு அதர்வண வேதப்படி காலம் வாரம் ஓரைபூசை மந்திரம் இவற்றுடன் சொல்லியிருப்பது மன்றி திரளான அனேக ரோகசாந்தி மூலிகையும் செய்பாகமும் அச்சிட்டிருக்கின்றது. உயர்ந்த பதிப்பு. விலை அணா **8.**

4. மூலிகைமர்மம் நான்காம் பாகத்தில், பெண்பாலுக்குறிய வியாதிகூட்டங்களை, அங்கம்பிரித்து பிள்ளையில்லாதவர்க்கு, பாலில்லாதவர்க்கு, பால் அதிகப்பட்டவர்களுக்கு, ருதுவில்லாதவர்க்கு, மாதமுழுக இல்லாதவர்க்கு, சூதகக்கட்டுக்கு, பெரும்பாட்டுக்கு, ஜன்னிகளுக்கு, இம்மாதிரிரோகபாகங்களைப், பிரித்து பற்பல துடர்வியாதிகளுக்கும், இளவியாதிகட்கும் வைரியான அனேக அரிய பெரிய மூலிகையின் உபயோகம் யாவத்தும் கைபாகம் செய்பாகத்துடன் அச்சிட்டிருக்கின்றது. உயர்ந்த பதிப்பு. விலை அணா **8.**

நான்குபாகமும் ஒரேகட்டமாய் வாங்குவோருக்கு

புல்காலிக்கோ கிலிட்டு பயிண்டு செய்து அனுப்பப்படும்

விலை ரூ **2—0—0** முழுப் புத்தகம்.

இறு 200 நூறு

இரணூறுபுத்தகங்கள் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்த

பலபாட்டுச்

சில்லரைக்கோர்வை.

பலபாட்டுச் சில்லரைக் கோர்வை என்னும் புத்தகமானது டிம்மி 16-பேஜ் அளவில சைகேளுள்ள பெரிய புத்தகம 1400- சுமார்50 - 60 - வருடங்களுக்குமுன் னிருந்த பழைய வித்வான்கள் பாடிய பாட்டுகள் முதல் தற்காலத்துவித்வான்கள் பாடியவரையில எல்லாக் கவிராயர்களுடைய பாட்டுகளும் அனேக பதிகங்களும் தோத்திரங்களும் கும்மிகளும் சிந்துகளும் ஜாவளிகளும் டப்பான்களும் ஏசல்களும ஓடம் முதலான சகலமான பாட்டுகளும் ஒரேகோர்வையாய் அச்சிட்டு கலிகோபயிண்டு செய்திருக்கின்றது இந்தப் புத்தகங்களைத் தனித் தனியாக வாங்கினால் சுமார் 3—2—0 ரூபாய்க்கு மேலாகும் ஒரே கட்டடமாய் அச்சிட்டிருக்கின்றோ மாகையால் வாங்குபவர்களுக்குச் சகாயமாய்க் அரை விலையாய் கொடுக்கப்படுகிறது

கலிக்கோபயிண்டு விலைரூபா 1 8 0

ஹை தோல்பயிண்டு விலைரூபா 2 0 0

மதிகெட்டான் நாடகம்.

இந்திரன் மகளாகிய கொந்தி ராஜனென்பவன் மாதர்மோகத்தில் காதல் கொண்டவனாகி தொட்டுக்கெட்ட பத்மாசூரன்போலவும் தொடாமல்கெட்ட கர்ணன்போலவும் விட்டுக்கெட்ட மாபலிப்போலவும் விடாமல் கெட்ட ராவணன்போலவும் மதிகெட்ட மகாராஜனது அதி யற்புதமான நாடகம்.

இதன் விலை அணா-5.

சிறுமணவூர்-முனிசாமி முதலியார் அண்டு ஸன்ஸ்,

நெ. 12, சட்டணநாய்க்கன் தெரு, சூளை போஸ்டு, மதராஸ்.

சுகர்நாடி என்னும்

சோதிட சிகாமணி.

திருகாலகணிதம் மூலமும் உரையும்.

பெரிய புத்தகம்.

ஜோதிடங்களில் - முதநூல், வழிநூல், என்று சொல்லப்பட்ட பூர்வீக சாஸ்திரங்களில் இந்த சுகர்நாடியென்னும் சோதிடசாஸ்திரம் ஒன்றைத்தான் முதல் நூலென்று சொல்லப்படும் (அதாவது) பசும்பாலிலிடமாக தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய்முதலியவைகளை எப்படி உண்டுபண்ணிக் கொள்வார்களோ, அதுபோலவே இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாஜோதிட சாஸ்திரங்களும் எல்லா ஆரூட சாஸ்திரங்களும் இந்த சுகர்நாடியென்னும் பெருநூலிலிருந்து உற்பத்தியான சிறுசிறு கிளைநூல்களென்று யாவரும் பரிஷ்காரமாய் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்த சுகர்நாடி யென்பது சுமார் ஐயாயிரசுலோக தாத்பரியங்களும் அனேகநூறு கணக்கான காலசக்கரங்களும் அடங்கியிருப்பதன்றியில், சந்தேக விஷயங்களுக்கு விடையும் தெரிவித்திருப்பதனால் இந்த சாஸ்திரம் ஒன்றைக் கொண்டே யூகிக்குமளவில் எல்லா காலங்களுக்கும் எல்லா ஜெனனங்களுக்கும் பலிதா விலக்கு பாவை முதலிய ரூபபேத குறிப்புகளும் பிரித்தெழுத ஒழுங்கான பிரமாணமான பெரியசாஸ்திரம் **840**-பக்கங்களுடைய பெருவாரிநூல்.

இதன் விலை ரூபா - 3

மாமாங்க புராணவசனம்.

திவ்விய தலங்களுள் பெருமை பெற்றோங்கும் கும்பகோணக்ஷேத்திரத்தில் வருடந்தோறும் நடந்தேறும் மாசிமகத்தீர்த்த உச்சவம் பனிரண்டு கூடிய மகாமகமென்னும் மாமாங்கதீர்த்த ஐதிகத்தை ஆதிகாலத்தில் தேவேந்திரனால் பூஜித்து பூலோகத்தில் கும்பகோணமென்று பேருண்டான காரணங்கள் முதலிய 11-அத்தியாயமாக வசனகாவியமாய் அச்சிட்டிருக்கிறது. இதன்விலை அணா-**4**.

18-24-அளவு மாமாங்கபடம் ஒன்று இனாம்.

மார்க்கண்டேய நாடகம்.

இந்த மார்க்கண்டேயர் நாடகமானது முன்னிருந்த தஞ்சை கும்பகோணம் முதலிய வர்ன்னமெட்டுகளை பார்க்கிலும் சிறு பிள்ளைகள் கூட மிகு லேசாய்ப்பாடும்பொருட்டு மீனாட்சிசுந்தர முதலியாரால் இயற்றப்பட்டு அச்சிட்டிருக்கின்றது.

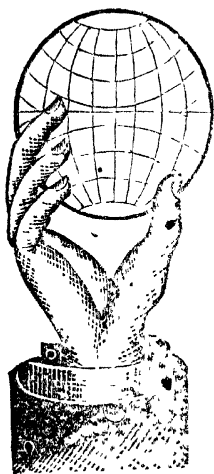
இதன் விலை அணா-4.

சிறுமணவூர்-முனிசாமி முதலியார் அண்டு ஸன்ஸ்,
நெ. 12, சட்டணநாய்க்கன் தெருவு,
சூளை போஸ்டு, மதராஸ். என்., சி.

பிரபஞ்ச உற்பத்தி.

தேவ மனிதர் விலங்கு பறவை முதலிய உலகம்

சகலஉற்பத்தியடங்கியது 610 சயிட் பெரியது

1 உலகோற்பத்தி. பிரபஞ்சமென்னு மாயசக்தி, உலகுற்பவம், [illegible] பிரமாணம் [illegible] [illegible] பஞ்சபூதங்களின் [illegible] வசித்த [illegible] [illegible] [illegible]

2 [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஆஸ்திரேலியா, [illegible] ஜப்பான், [illegible] யோ, சுமித்திரா, மலாயா, [illegible] பிலிப்பைன், [illegible] முதலிய எல்லாத்தீபங்களும் அவைகளின் [illegible] ளும் அதுகளுக்குரிய பூர்வ பழமை [illegible] அடங்கியது இந்த பிரபஞ்சவுற்பத்தி என்னும் இப்புஸ்தகத்தில் காணலாம்.

3 தெய்வபோதம். பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலிய திரு[illegible]களின் அவதாரங்களும், அவர்களின் பட்டணம், [illegible], விருத்தியின் [illegible] காரணங்களும், கணேசர், சுப்பிரமணியர், நவக்கிரகங்கள், திக்குப்பாலர் முதலாக முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள், அஷ்டவசுக்கள், கருடகாந்தருவர், வித்தியாதரர், அப்சரஸ்திரீகள் [illegible] திரமும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த பிரபஞ்சவுற்பத்தி என்னும் சாஸ்திரமானது தமிழ், தெலுங்கு, இங்கிலீஷ், துலுக்கு முதலிய எல்லாபாஷைகளிலிருந்து மொழிபெயர்த்து எழுதியது. இதை சகல ஜாதியாரும் சமயத்தினரும் வாசிக்கத்தக்க பொதுவானசாஸ்திரமென்றறிக.

இதன் விலை ரூபா 2

சிறுமணவூர்-முனிசாமி முதலியார் அண்டு ஸன்ஸ்,

கூளை போஸ்டு, மதராஸ். என்